

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Foglar_Jaroslav-Hosi_od_Bobri_reky.pdb

PDB Name: Hosi_od_Bobri_reky.txt
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.6.2003
Modification Date: 19.6.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

HOŠI
OD BOBŘÍ ŘEKY
Jaroslav Foglar

Haló, kamaráde,

chtěl bys vědět, co v tobě vězí?
Chceš se přesvědčit, jsi-li vzorný, obdivuhodný
chlapec, jakých je málo, či jenom obyčejný
hoch, který nikdy nic nedokáže?

Můžeš se to dozvědět!
Změř svou odvahu, dovednost, vytrvalost, sílu
a všech těch třináct vlastností, jež má mít pořádný chlapec !

Změříš je tím, že se pokusíš dokázat to, co
dokázali Hoši od Bobří řeky v této knize.
A uvidíš potom, jsi-li chlapec, jako byli oni, nebo
jen líný pecivál a strašpytel, který se večer bojí jít
do sklepa nebo na půdu.
Pusť se do toho vesele a odvázně!
Skoč do toho rovnýma nohama!
Nechceš přece být zbabělcem, který umí jen knihu
přečíst, ale sám nic neprožije.
Nedej si ujít příležitost!
Musil by ses stydět sám před sebou, kdyby ses
o to nepokusil a kdybys nedokázal to, co dokázali
Hoši od Bobří řeky.

Moje jméno:
Moje adresa:
Kdy jsem začal číst tuto knihu:
Kdy jsem ji dočetl:
Kolik mi bylo let v den jejího dočtení:
Kamarád, s nímž lovím "bobříky":
Kdy jsem ulovil prvního "bobříka":
Kdy jsem dokončil lov třinácti "bobříků":

ZAVAZUJI SE SVOU CTÍ, ŽE SE VYNASNAŽÍM ZE VŠECH SIL BÝT
TAKOVÝM CHLAPCEM, JAKO BYLI HOŠI OD BOBŘÍ ŘEKY, KDYŽ
ULOVILI SVÝCH TŘINÁCT "BOBŘÍKŮ".

podpis:

1 Pátek dne 13. března

Až do čtvrtka 12. března žili Vilík a Jirka takovým obyčejným životem, jakým žijete vy a s vámi tisíce a tisíce jiných chlapců na světě.

Bručeli na školu a odmlouvali doma maminkám. Večer chodili nakupovat drobné potřeby pro zítřek, na kterých se nedalo nic splést, občas se dostali k nějaké té pranici - a přitom všem měli pořád ukrutně dlouhou chvíli.

Až tedy do čtvrtka do večera.

A v pátek dne 13. března to začalo!

V pátek dne 13. března se stalo něco, co změnilo celý jejich dosavadní obyčejný život a udělalo jam z něho nepřetržitou řadu vzrušujících, podivných událostí.

A přece ten významný, památný den začínal pro oba hochy právě tak jako všechny dny ostatní. Ničím neprozrazoval, že pro ně bude nějak důležitý.

Bydlili oba ve Staré čtvrti v téže domě a jako vždy odešla a dnes ráno společně do školy. Po cestě hovořili o bezvýznamných věcech. Ve škole pak zasedla do lavic a pobyla v nich pět hodin z onoho podivuhodného dne, aniž by se pořád ještě přihodilo něco zvláštního, z čeho by jen trochu mohla vytušit to, co je očekává.

Až teprve po cestě ze školy začal se pomalu rozvíjet řetěz událostí.

Bylo to takhle:

Jiřík nesl pod paží kopací míč, který nosil obětavě do školy, když měli tělocvik. Hráli s ním vždy chvíli na travnatém školním dvoře. A teď najednou Vilík vzrušeně vykřikl:

"Drž míč! - Drž míč! - Novočtvrtníci..." více nestačil říci.

Několik chlapců se přihnalo odkudsi zezadu, jeden z nach prudce vyrazil Jiříkovi míč a začal jej odkopávat doprostřed ulice.

Vilík a Jarka poznala podle odznaků, jež útočníci měli na kabátech, že tato drzouna jsou z Nové čtvrti. Co bitek menších i větších svedly už oba chlapecké náručky těchto dvou čtvrtí mezi sebou, často pro nepatrné příčiny! A teď mělo zřejmě dojít opět k jedné z nach.

Jiřík se vztekle rozběhl za hochem, který odkopával míč.

"Tohle si nezvykej," křičel, "jdi si krást míče k vám do Nové čtvrti!"

"Cóó? Kdo krade míče?" otočil se neznámý hoch. "Řekni to ještě jednou - no, řekni to -" dodal výhrůžně a nechal míč míčem.

Vilík jej raději honem zvedl.

"Kdo jiný než ty, ještě se tak chytrácky ptej," soptil zlostí Jiřík.

Rána, kterou neznámý útočník Jiříkovi uštědřil, přišla tak rychle, že se jí Jarka nestačil ani vyhnout. Sevřená pěst dopadla na jeho tvář a zasáhla ústa a nos.

Jiříkovi se zatmělo v očích bolestí i zlobou. V tu chvíli zapomněl, že je na ulici - třebaže málo používané, neboť vedla mezi továrníma zdmi - a že snad zde bude za chvíli plno lidí. Zapomněl na všechny následky, jež mohly z takové věci vzniknout.

Přestal být dobře vychovaným hochem; teď se z něho stal rozdivočelý chlapec, toužící odplatit ránu ranou. "Místo, místo, udělejte místo!" vykřikl kdosi.

Jako dvě dravé, rozvodněné bystřiny srazili se oba hoši. Po ohromném nárazu klesl Jarka na jedno koleno, ale okamžitě se vztyčil a mocnou ranou do prsou Novočtvrťáka snažil se dostat z jeho železného objetí. Ale protivník nepovolal. Chytil pravou rukou Jirku za klíční kost a donutil jej tvrdým bolestným hmatem klesnout na kolena, což přijali hoši z Nové čtvrti s jásotem.

Jiřík však nebyl zdolán. Okamžitě využil své polohy a prudce podrazil soupeři nohy. Novočtvrtník, překvapen tímto nenadálým způsobem útoku, povolil svůj klíční hmat.

Těžce dopadl na Jirku a chvíli se oba zmítali po zemi. Oč byl hoch z Nové čtvrti silnější, o to byl Jiřík obratnější a svižnější.

Brzy se dostal se země na kolena a vzápětí nato uštědřil nepříteli několik úderů, jež protivníka zbavily na okamžik dechu. V příštím okamžiku zachytil útočník Jirkovu ruku, převrátil se s nečekanou rychlostí na kolena, pak se vzpřímil a

již byla Jirkova pravačka zkroucena vzad.

Jirka se pracně vyprostil a Novočtvrták opět s těžkopádnou prudkostí vyrazil k dalšímu boji.

Kolem zápasících zatím rostl kruh hochů ze Staré čtvrti. Někteří Jirku a Vilíka znali. Vilík jim vzrušeně vykládal, jak ke rvačce došlo.

Teď se Jiřík bleskurychle uhnul před prudkou ranou, namířenou na jeho čelist, a obskočiv nepřítele zleva, zasadil mu úder za krk. Novočtvrták jen trochu poklesl v kolenou, okamžitě se však vzpřímil a opakoval svůj výpad s dvojnásobnou prudkostí. Dobře vedená rána plochou rukou do obličeje Jiříka ochromila.

Jirka slepě hmatl kolem sebe a rozehnal se kupředu s tak zoufalou a divokou prudkostí, že srazil odpůrce k zemi a ještě přes něho klopýtl.

Zasypal hochy z Nové čtvrti deštěm ran a pak namáhavě vstal. I Novočtvrták se zvedal. Byl udýchán a zřejmě již neměl chat k novému útoku.

"Příště si jistě rozmyslíš ty svoje žertíky s cizím míčem," cedil Jiřík skrze zuby.

"No, to víš, dostal jsi naklepáno, vid'?" vyjel Novočtvrták.

Častovali se navzájem mnoha nelichotivými slovy, ale bylo zřejmé, že nová bitka z toho již nebude. Jako když se blýská po bouři.

Pak chlapci z Nové čtvrti vzali potlučeného druhá mezi sebe a kvapně odcházeli. Půda se jim najednou stávala horkou pod nohama. Bylo zde již tolik chlapců ze Staré čtvrti!

"Věděl jsem hned, jak to dopadne," holedbal se vytáhlý bledý hoch z Rybného tržiště, ač ještě před chvílí by byl za Jiříkovo vítězství nedal ani zlámaný knoflík.

"Ten bude dlouho vzpomínat na Starou čtvrt," prohodil jiný.

"A jistě sem půl roku ani nepáchne."

"Leda s tatínkem, a to se ještě povede za ruku . . ." Hoši se zřejmě velmi dobře bavili na účet soupeřů z Nové čtvrti, ale Jiřík z toho, co se kolem něho dělo, neslyšel ani neviděl! skoro nic.

Byl k smrti vyčerpán a unaven rychlým tempem rvačky a tělo ho bolelo od smýkání a ran. Opíral se trochu o Vilíka a odcházel se všemi hochy k průplavu.

Takové bylo odpoledne onoho podivuhodného dne, jenž se měl stát pro Jirku a Vilíka tak významným. A bitka, kterou Jiří právě vybojoval, byla úvodem ke všemu tomu neznámému, co je čekalo, aniž to oba hoši tušili.

2 Podivné seznámení

Oběd Jiřímu i Vilíkovi zatím dávno vystydli a oba doma čekali ostré kázáníčko od maminek pro pozdní návrat ze školy.

Jiřík dokonce dostal od tatínka pohlavek za natrženou kapsu a uválené šaty.

Ale ve čtyři hodiny se oba hoši zase setkali před domem na bezcílnou toulku ulicemi. Rozmlouvali spolu a pustili se do řeči o události s míčem. "Myslíš jsem v první chvíli, že dostanu pořádně naťukáno," doznával Jiří. "Každá jeho rána vydala za moje čtyři."

"Dobře - ale měl na sobě mnoho nešikovného masa," podotkl znalecky Vilík, "a to zavinilo jeho porážku. Kdyby byl jen trochu rychlejší, bylo by to s tebou špatně skončilo - to ti prozradím . . ."

Chvilí oba mlčeli, až zase Vilík začal.

"Pranice to ovšem byla pořádná," řekl uznale. "Nestačil jsem se na vás chvílemi ani dívat. Takové boje mám nejraději.

A kdybys viděl, jak se tvářili ti Novočtvrtáci nakonec! Poznali hned, kolik uhodilo."

Jiří chtěl právě něco odpovědět, když za jejich zády někdo promluvil:

"Haló, kamaráde, blahopřeji k tvému vítězství. Obdivuji se opravdu tvé obratnosti."

Oba se naráz otočili. Spatřili mladého muže. Usmíval se a zřejmě mluvil k Jirkovi. A když se Jiří zatvářil nechápavě, neznámý dodal: "Mluvím o tom přepadení dnes v poledne, tam u továrny. Viděl jsem to všechno od začátku. Jak ti vyrazili míč z ruky a jak padla první rána."

"Vy jste nás pozoroval?" uklouzlo trochu ulekaně Jiříkovi, neboť taková rvačka by ho mohla stát dvojku i trojku z mravů, kdyby se o ní dozvěděli ve škole.

"Nebylo to tak nesnadné," zasmál se neznámý. "Šel jsem náhodou kolem továren a viděl jsem vzadu v ulici shluk hochů, jak něčemu přihlížejí. Nemohu za to, že jsem tak zvědavý. Šel jsem se podívat a nalezl jsem tě tam v bitvě s Novočtvrtákem. Ale ubezpečuji tě, že to na tebe nebudu povídat ve škole . . ." a zase se usmál.

"Takové věci tady nejsou vzácné," vysvětloval jaksi na omluvu Jiřík. "Novočtvrtáci si pořád začínají. Ale nedávno na hradbách to bylo horší, vid', Vilíku..."

Mladý muž zavrtěl udiveně hlavou.

"Je vás ale opravdu škoda k takovým nechutným klukovským pranícím. Vždyť byste snad mohli měřit svoji odvahu a sílu někde jinde a jinak. Což nemáte opravdu nic užitečnějšího a zábavnějšího na práci, než se toulat po ulicích a rvát se?"

"A co máme tedy dělat?" ptal se rozpačitě Vilík, protože takhle s nimi ještě nikdo nemluvil.

"Ah - nu, ovšem!" usmál se trochu opovržlivě neznámý. "Jste jako většina zdejších chlapců. Dovedete číst knížky s nemožnými příhodami, umíte se dívat na cizí dobrodružství v biografu - ale sami? Kromě praní nedokážete a neprožijete nic, protože se nikdy nedostanete dále než na konec své ulice."

Zatvářil se velmi tajemně a pokračoval:

"Vím o mnoha krásných dobrodružstvích, lepších než ty vaše věčné rvačky nebo běhání po biografech. O takových, při nichž byste musili ukázat svou odvahu, chytrost a vytrvalost. Opravdu krásných dobrodružství . . . ale na to vše jste tady moc pohodlní a také trošku nesporní." Tohle Vilíka dopálilo.

"A proč? Proč jsme pohodlní a nesporní?" vyjekl vztekle, uražen výsměšky neznámého.

"Myslíte si, že jsme hlupáci, kteří nic nedovedou? Nemůžete to o nás říci, vždyť jste se o tom nijak nepřesvědčil!" Jirka vzhledl s obavou k mladému muži, jak odpoví na Vilíkovu troufalost, ale ten se sotva znatelně usmál a pak pravil záhadně:

"Přijde čas, kdy se budu moci přesvědčit. A ten čas přijde brzo. Velmi brzo."

Pak se k nim otočil zády a odcházel.

Byl už hezky daleko, když Vilík udiveně pronesl:

"Co to povídal o přesvědčení? Chce se snad s námi ještě někdy setkat?"

"Zvláštní člověk," pravil Jirka zamyšleně místo odpovědi. "Nazval nás sice skoro hlupáky, ale má vlastně pravdu.

Podívej se jen: Co jsme už přečetli knížek o klucích tak starých jako my - no, a zažili jsme my sami něco z toho, co jsme četli? Kromě nějaké té rvačky nic, docela nic."

"No - ano," odporoval Vilík a prohlížel přitom Jirkův roztržený kabát, "v knížkách se leccos napíše, ale tatínek povídal, že to obvykle není pravda."

"Ale mohla by to být pravda, Vilíku," řekl Jirka slavnostně. "Jen kdybychom chtěli! Což nám neřekl ten člověk před chvílí, že ví o mnoha dobrodružstvích? Jistě v tom něco bude . . ."

Zamyšleně odcházeli od průplavu k domovu, rozechvělí tím novým nápadem: nejen čist nemožná dobrodružství někoho jiného, nejen se na ně dívat v biografu, ale sami něco prožít.

Stmívalo se již a po nebi letěla červená oblaka.

Okna obrácená k západu hořela. To červánky se odrážely ve skle. Věže kostelů, vyčnívající k nebi z úzkých uliček Staré čtvrti, zářily jako červené zlato. Večerní zvony vyzváněly slavnostní klekání. V ulicích tu a tam do večerního šera probleskla první nazelenalá světla plynových lamp a zhasínala ve větru.

Byl takový divný, tajuplný večer s předzvěstí jara - a oběma chlapcům se zdálo, že tam někde daleko, kam plují ty barevné mraky, tam někde je něco krásného a že to volá na ně . . .

3 Rikitan se objevuje podruhé

Od toho dne bylo stále tepleji. Sníh rychle roztával i za městem a jižní větry vály krajem.

Hoši ze Staré čtvrti vyměňovali kvapem teplé zimní obleky a čepice za pouhý svetr, rádiovku a krátké kalhoty. V ulicích se objevila jejich nahá kolena.

Ano - bylo tu jaro! I kdyby to jinak nebylo vidět, rozhodně bylo možné poznat to na chlapcích.

A jak krásné a kouzelné bylo jaro toho roku! Vlaštovky přilétly skoro o dva týdny dříve než jindy a v podstřeší opravovaly i stavěly svá hnízda. Vzduch byl těžký, vonný a plný neznámého kouzla. Ze sadů a zahrad voněla čerstvá zem. Vše bylo v jarním sluníčku tak jiskřivé a jásavé, až oči bolely.

Lidé se usmívali.

Z lesů a kopců v modravých dálkách za městem se kouřilo. To se vypařovala vlhkost. Na řece se hnuly ledy a rackové nad nimi kroužili a křičeli. Vrabci cvrlikali k ohluchnutí. Podivné vzrušení ovládlo celý kraj.

A Vilík s Jirkou chodili v tom jarním vzduchu jako známění.

Chtěli něco, a nevěděli jasně co. Hledali příhody, hledali něco dobrodružného z knížek, jež přečetli, ale nic nenalezali.

V úterý si Jiřík vzpomněl, že si vystříhnou škrabošky z černé látky, obléknou černé rukavice a takto zamaskováni že se večer odváží do uliček Staré čtvrti.

Ale Jiříkovo maminka ještě týž den odpoledne objevila jejich spády, škrabošky spálila a bylo po zábavě.

Druhý den oba hoši uspořádali ve třídě závody v plivání do dálky. Vilík, jenž si na svém umění plivat velmi zakládal, nabídl dokonce vítězi jako první cenu celou novou sérii leteckých známek. Mohl to udělat! Byl si jist vítězstvím. Kdo mohl tušit, že ten čahoun Kulis z poslední lavice dovede tak plivat! Nikdo ho nikdy neviděl plivat. Snad ani jednou v životě si neplívl.

A dnes přišel, podíval se znalecky na výkony ostatních hochů, dal ruce do kapes svých čtverečkových kalhot a plívl skoro o půl metru dále než Vilík - dosavadní vítěz, aniž se přitom nějak zvlášť namáhal.

A ještě jednou - a ještě, aby dokázal, že to poprvé nebyla náhoda. Třikrát si zasloužil Vilíkovu první cenu. - Vzal od zničeného Vilíka známky a závod skončil.

Ale to všechno Vilíka ani Jirku neuspokojilo. Tušili, že je někde něco mnohem většího, a nevěděli, jak k tomu. A přece to přišlo!

Přihodilo se to jednou odpoledne za těch krásných jarních dnů. Bylo zamračeno, ale teplo, a sníh už byl ten tam. Vzduch voněl ještě více jarem a jakási divná touha vábila hochy pryč z ulic, někam tam za městské hradby, daleko, do těch modrých kopců v dáli, které bylo vidat za jasných dnů.

Jirka a Vilík stáli u řeky a dívali se zmařeně na kusy plovoucího ledu; nevěděli, co počít dlouhou chvílí.

Ani si nepovšimli, že z ulice k nim míří někdo, kdo je znal. Byl to onen mladý muž, jenž s nimi tehdy po Jiříkově zápasu mluvil a vysmíval se jim, že nikdy nic nezažijí.

Usmál se na ně a pravil: "Zdalipak jste si vzali moje naučení k srdci? Či se ještě perete?"

A když se jen rozpačitě usmívali, protože nevěděli, co říci, ptal se jich:

"No - což, kamarádi, už mě nepoznáváte? Nebo se snad na mne zlobíte? Jakkap jsi se vyspal tehdy po té rvačce, ty slavný zápasník?"

"Nespál jsem skoro celou noc," doznal se Jiřík. A rozpovíдали se znovu o zápasu. Mladý muž tvrdil, že některé Jiříkovy rány byly velmi nebezpečné, a radil mu, aby jich už nikdy nepoužíval. Ale to nebyla věc, o které chtěli s podivným neznámým mluvit. Něco jiného, významnějšího chtěli od něho slyšet, něco o tom, o čem se zmínil tehdy při prvním setkání a co je tak vzrušilo.

"Prosím vás, posledně jste říkal, že víte o mnoha příhodách. Co jste tím tehdy myslel?" vyhrkl Jiřík.

"Touláme se celá odpoledne po ulicích a nemůžeme k ničemu přijít," pomáhal Vilík.

"Jediné, co bylo, že nám nedávno napohlavkoval hokynář v naší ulici, protože si myslel, že jsme mu rozbrzdili vůz... , no - a to přece nic není," zmiňoval se Jirka a Vilík jen lítostivě dodal:

"A my ten vůz ani nerozbrzdili..."

Neznámý se sotva zmateně usmál.

"Bylo by to dlouhé povídání o mých dobrodružstvích a z pouhého vyprávění sotva by se vám některé zalíbilo. Ale něco jiného bych vám chtěl, hoši, zatím říci - a to, abyste mi tykali."

"No tak tedy... teda dobře," pronesl rozpačitě smělejší Jiřík a ptal se odvázně, ač se přitom začervenal: "A jak ti máme ale říkat - jak se jmenuješ?"

"Říkejte mi Rikitan," přál si mladý muž. "Je to sice trochu divné jméno, ale myslím, že si na ně zvyknete..." A pak, jako by si náhle ještě na něco vzpomněl, zvolal na chlapce:

"Ale nebudeme tu přece stát jako solné sloupy. To není zaměstnání pro mladé, zdravé hochy, kteří chtějí něco prožít.

Pojďme si trochu zahrát!"

Rozbalil balíček, který nesl s sebou, a tápal se jich: "Viděli jste již někdy takovouhle šňůru?"

"No bodejť..." řekl sebevědomě Jirka. "U nás na půdě..."

"S takovýmhle železným kroužkem na konci? U vás na půdě budou asi trošičku jiné. Ale tahle se dá koupit jen za velké peníze, jmenuje se laso a používají jí kovbojové."

Zájem obou hochů o provaz se zdvojnásobil. "Stůjte tady, ukáži vám něco."

Vzdálil se asi deset kroků, roztočil smyčku lasa ve veliký svišticí kruh a vzápětí nato byl Vilík chycen a málem stržen k zemi.

"Jéjé, Vilíku, vždyť tě Rikitan chytil jako mustanga na prérii -" smál se Jirka. Ale Vilíkovi se to velice líbilo, a když se Rikitan ani při dalším házení nikdy nemnul cíle, neznalo nadšení obou chlapců mezi.

Samo sebou se rozumí, že se oba chtěli naučit také takovým kouskům s lasem a vypadat jako staří zálesáci z Arizony.

Ale ať házeli, jak chtěli, nikdy neroztočili smyčku do svišticího kruhu.

Když už je hrozně bolely ruce, vzal jim Rikitan laso a ptal se: "No, a jak umíte skákat?"

Vzal s Vilíkem laso, každý za jeden konec, roztočil je a Jirka skákal uprostřed mezi nimi přes kroužící provaz. Ale sotvaže přeskočil laso třikrát, již se mu zarazilo o opožděné nohy. Tak se vedlo i Vilíkovi. Bud' skočili příliš rychle, nebo zase pozdě.

"Ale vy jste mi pěkní skokani," divil se Rikitan. "To já musím přeskáknout laso nejméně stokrát."

Oba hoši točili a Rikitan skákal pružně a lehce, stále je pobízející k ještě větší rychlosti, až už ani nestačili počítat, kolikrát přeskočil.

"Já už nemohu točit," svíjel se smíchy Jirka, pustil provaz a ten velikým obloukem odlétl.

"Ach - mladí pánové jsou již unaveni? Zkusíme tedy něco jiného," smál se vynalézavý Rikitan.

"Představte si, že byste měli svázat nějakého lotra, kterého již tři neděle hledá policie. Jak byste ho svázali, aby vám neutekl?"

Nastavil ruce, aby ho spoutali. Několikrát dlouho šmodrchali, ale Rikitan se jim vždy za chvíli z jejich "pout" dostal ven.

"Z vás by byli špatní policisté," ohrnul nos. A sám je svázal zády k sobě tak mistrně, že se nemohli ani hnout.

Přátelství hochů k Rikitanovi vzrůstalo každým okamžikem, každým jeho novým nápadem. Ještě se ani nepodívali pořádně na jeho námořnické uzly, a již zase dával nový návrh, aby ho chytali na malém ohraničeném kousku země, z něhož nesměl vyběhnout. Každou chvíli se za ním sice oba hoši srazili, ale Rikitan jim vždycky proklouzl jako úhoř.

Ani nepozorovali, jak světlo mizí a do ulic padají večerní stíny. Pomalu odcházeli k domovu.

Zastavili se u domu, kde oba hoši bydlili. Podali si s Rikitanem ruce a Vilík mu řekl:

"Tak krásně jako dnes jsme se ještě nikdy nebavili. Přijdeš zase, Rikitane?" - Slíbil jim.

A když už byli v průjezdu, vrátil se ještě a zvolal na ně: "Haló, kamarádi, a jestlipak už máte napsané všechny úkoly na zítřek?"

Přiznali se, že nikoliv.

"Pamatujte si tedy, že první je povinnost a pak teprve hra," zahrozil na ně žertem a odešel, hvízdaje si potichu veselou písničku o zbloudilých námořnících.

4 Za večerních červánků

Tak přicházel Rikitan do Staré čtvrti k oběma hochům častěji a vydával se s nimi na daleké odpolední výpravy do roklí za městskými hradbami, kde předtím ještě nikdy nebyli.

Spřátelili se s ním ještě více. Uměl vyprávět strašidelné historie, až při nich mráz přecházel po zádech, i příběhy veselé.

Dozvěděli se, že studuje lékařství. Dříve bydlil také ve Staré čtvrti. Uměl pískat přes zuby i na prsty, napodobit kukačku a kokrhát jako kohout. Líbilo se mu to, co se líbilo jim. Za městem s ním: běhal o závod, skákal a smál se s nimi. Zajímal se o jejich školní starosti a vždy jim poradil, když si s něčím nevěděli rady.

Ale ať na Rikitana naléhali, jak chtěli, nikdy k nim nepřišel v neděli.

"Jsem celý den pryč za dobrodružstvím - nemohu," usmíval se vždy jen tajemně a nic více z něho o neděli nemohli dostat.

Až jednou přišel den, kdy přátelství obou hochů s Rikitanem dostalo jinou tvářnost a stalo se ještě pevnějším a zajímavějším. Chýlilo se již k večeru a všichni tři seděli na trávníku na hradební zdi a dívali se nahoru po řece na daleké kopce a skály.

Byl právě takový krásný soumrak jako tehdy, kdy k nim do Staré čtvrti přišel Rikitan poprvé. Červánky zaplavily krajinu. Nebe hořelo nache. Vše bylo plné červených stínů, střechy domů, ulice i tráva v hradebním valu.

A hochům se zase leskly oči touhou rozběhnout se tam do toho červeného kraje, do kopců v růžové mlze a zažít tam něco velkého, krásného, co ještě nikdo nezažil. "Rikitane, pojď," pravil tiše Vilík, "pojď, půjdeme v neděli - hned časně ráno - tam daleko," a mávl rukou k ozářeným kopcům, kde již začaly vystupovat stíny. "Tam někam mnohem dále, než chodíme odpoledne, a vrátíme se až pozdě večer, až slunce dávno zapadne - pojď - bude to tak hezké . . ."

Rikitan mlčel, ani Vilík už nemluvil, ale dychtivě čekal, co o tom Rikitan soudí.

A tehdy se Rikitan vážně zahleděl na oba hochy, nějak jinak než jindy, a pravil zvolna: "Dobře, hoši. Ale bude to dlouhá výprava a nepůjdeme na ni sami. Přiveďte ještě několik svých nejlepších kamarádů, kteří by šli s námi. Podnikneme tedy tuto neděli dobrodružnou cestu do kraje, kde nikdo z vás ještě nikdy nebyl."

"Báječně," zavýskl radostně Vilík. "Konečně tedy!"

Rikitan už zase pokračoval: "Nebudeme tam ovšem střilet tygry ani stopovat Indiány, ale slibuji vám už napřed, že tam zažijete mnoho a mnoho nového a že se vám všem bude výprava líbit."

Pak Jirka s Vilíkem vypočítávali, které hochy by mohli vzít s sebou.

"Nesmí to být nikdo z naší třídy," vymíňoval si Vilík. "Ani z naší ulice," dodal výbojně Jiřík.

"Mohli bychom vzít Kalouse z Rybného tržiště, nebo také Mirka z Kasární ulice, který nám pomohl tehdy při práci u Hradební zdi."

Shodli se na pěti nebo šesti známých hoších, o nichž věděli, že by s nimi šli a nekazili by zábavu.

"sejdeme se v neděli v šest hodin ráno v ulici 'U šestnácti pomocníků'," dodal pak Rikitan.

červánky se zatím ztratily z ulic a šero zavládlo v kraji. Toho večera uléhali Jiřík a Vilík s myslí vzrušenější a radostnější než kdy jindy. To byl začátek!

A přece je čekalo ještě něco krásnějšího a mnohem více vzrušujícího, než mohli z tohoto začátku usoudit. Sít' událostí kolem nich se uplétala tajemně a tiše a oni byli teprve na jejím kraji.

5 Celodenní výprava

Jiřík s Vilíkem uměli velmi dobře vyprávět o Rikitanovi i o chystané výpravě a celá ta věc byla vůbec tak lákavá, že v neděli ráno přišlo do ulice "U šestnácti pomocníků" ne šest, ale hned dvanáct hochů, kteří byli vzrušeni jarem a chtěli podniknout tu zvláštní výpravu, aby na ní zažili něco nového.

Někteří se mezi sebou ani neznali - přivedli je kamarádi, které si pozvali Jiřík s Vilíkem. Jiní se znali jen od vidění, ale nikdy dříve spolu nemluví. Rikitan užasl, když přišel krátce před šestou a viděl tolik hochů.

Usmíval se a podával jim ruku. Některým řekl své jméno a zardívali se. A Vilík s Jirkou se jen potají dívali na Rikitana, co si asi o chlapcích myslí, a zas na hochy, jaký dojem na ně Rikitan udělal.

Bylo velice chladno. Všechny domy byly ještě zavřeny a nikde ani človička. Vymotali se ze spleti uliček Staré čtvrti a vešli do nových částí města. Šli stále na východ, dlouhou rovnou ulicí, lesknoucí se v záři vycházejícího slunce. Byla tak dlouhá, že se její domy ztrácely na obzoru.

Za tou ulicí někde daleko byly louky, lesy, potůčky a vrchy. A hoši šli dále vpřed, jeden mluvil přes druhého, všichni se smáli a šli tam daleko, až za onu čáru, kde se končící ulice dotýkala nebe, blíže k vycházejícímu slunci, neznámým příhodám vstříc.

Po delší chůzi vyšli z města a oclili se na bílé silnici. Hoši po ní chtěli jít dále, ale Rikitan nesouhlasil: "Přece nepůjdeme po silnici jako nějaké procesí. To by byla pěkná výprava!"

A vedl je úzkými, sotva znatelnými pěšinkami, až se dostali do srázných kopců.

"Tady je to opravdu jako na Divokém západě," podotkl uznale Jirka.

"Tak jen dej pozor, ať na tebe ještě nevybafne nějaký Indián," smál se Vilík. "Nebo splašené stádo dobytka z ranče."

"Mějte raději otevřené oči," nabádal Rikitan. A skutečně, nikdo neviděl tolik jako on. Již zdálky jim ukazoval na protější stráni sysla, jak vylézá a opět se schovává ve své díře. Pod kamenem na skále objevil přilepené hnízdečko konipáska se čtyřmi vajíčky a hned kousek dále na louce plno prvosenek, modrých podléšek a pod mezí i divoké žluté macešky.

Ukázal jim zvadlý vřes s loňskými kvítky a uschlou bílou pupavu.

Hoši žasli nad jeho vědomostmi. A Vilík s Jirkou se jen pyšně usmívali a byli hrdi na svého Rikitana, jako by ho byli tomu všemu naučili oni!

Všichni se teď dali do pozorování cesty. Štíhlý svižný chlapec, jenž byl neustále o několik kroků napřed a skákal s kamenem na kámen i přes příkopy s kamzíčí mrštností, nalezl úplně zachovalou kostru vrány.

Jiný hoch s bystrými očima přiběhl náhle a sděloval, že vystopoval celé ohromné myší rejdiště s mnoha cestičkami. Pozorovali zpovzdálí, jak myšky jimi občas bleskurychle probíhaly jako v bludišti. Kopce se znenáhla rovnaly a začínal kraj lesů. Na kraji, na rovném paloučku se výprava rozložila k odpočinku. Hoch, jenž prve objevil myší rejdiště a jemuž všichni začali říkat "Stopař", obešel celý palouk, prohlédl kdejaký keřík, květinu a díru v zemi, načež se vrátil a s vážnou tváří ohlásil:

"Prozatím jsme v bezpečí. Kmen Chipewayů není ve svých lovištích a nevrátí se dříve, než slunce zapadne. Vystěhovalci, můžete být klidni!"

Všechny tím rozesmál; i Rikitan byl veselý,

Ukázalo se, že Stopař zná všechny názvy i čísla sešitů vycházející sbírky indiánských povídek, ba že dokonce umí i jejich nápisy pod obrázky na obálce.

6 Jak hoši poznali, kdo je rychlejší
Sotvaže hoši trochu pojedli, už se Rikitan ptal: "Který z vás, hoši, si myslí, že je tu nejrychlejší?" Podívali se jeden na druhého a Mírek, ten bystrý, pružný chlapec, který byl po cestě pořád vpředu, odpověděl: "To se dá snadno zjistit. Postavíme se do řady a který z nás nejdříve doběhne tamhle k tomu stromu, ten je nejrychlejší."
"Ovšem," souhlasil Rikitan, "ale to zjistíme pouze rychlostí nohou. Já však chci poznat rychlost celého vašeho těla. Tedy i rychlost rukou, ohýbání, otáčení a všech možných pohybů."
"To pak nevím -" vzdával se rozpačitě Mírek.
"Ukáži vám tedy tu zkoušku," rozhodl Rikitan. "Přineste sem sedm menších zakulacených kamenů."
Několik hochů pro ně odběhlo.
Rikitan zatím vyprázdnil svoji tornu a položil ji otevřenou na zem. Když pak obdržel oněch sedm kamenů, kladl je vždy po dvou krocích za sebou do řady.
"A nyní dejte pozor," pravil. "Hoch, jehož rychlost budeme zkoušet, se postaví zde k torně. Na můj povel vyrazí, jak nejrychleji dovede, vezme s sebou tornu a sebere do ní v rychlosti všech sedm kamenů.
Až sebere poslední, odhodí naplněnou tornu a přeskočí tři malé keřiky, které jsou v blízkosti posledního kamene. Ale pozor: mezi keřiky je velmi malá mezera, takže se nemůžete ke skoku přes druhý a třetí keřik rozběhnout. A přece nesmíte o keřiky ani zavadit.
Když přeskočíte poslední, poběžíte ,po čtyřech' tamhle k té borovici.
U ní se otočíte a pak poběžíte pozpátku k pařezům vpravo.
Teprve od pařezů běžíte obyčejným způsobem, jak nejrychleji dovedete, sem, odkud jste vyběhli.
Běžte každý sám. Kdo proběhne trať za nejmenší počet vteřin a přitom všechno správně vykoná, ten bude nejrychlejší z naší výpravy."
Tohle bylo něco pro chlapce! Ještě nikdy neběželi tak podivný, a přece tak zajímavý závod!
Každý z nich chtěl běžet první. Rikitan vybral Vilíka a ten se za všeobecného ticha a pozornosti s nejistým úsměvem postavil k torně, tvář k řadě kamenů, a čekal . . .
Na dané znamení vyrazil jako vystřelený šíp,
Skočil ke kamenům a rychle je začal sbírat. Skoro každý druhý mu vypadl z ruky, dříve než se dostal do torny. Rikitan pravil, že každým takovým upuštěním nebo zbytečným pohybem ztrácí alespoň půl vteřiny.
Pak přišly na řadu keřiky, běh po čtyřech i pozpátku, a když konečně Vilík doběhl udýchaný zpět k hochům, hlásil Rikitan: "Máš 83 vteřiny."
Pak závodili další hoši a málokterý docílil času pod 80 vteřin.
Nejmenší hoch, jemuž Vilík s Jirkou začali říkat pro jeho malý vzrůst "Drobeček", měl smůlu, neboť zapomněl sebrat jeden ze sedmi kamenů a pak od borovice k pařezům běžel rovně místo pozpátku, takže mu závod nemohl být počítán. Skoro až plakal, když mu to Rikitan řekl.
Jirka docílil rovných osmdesáti vteřin a byl na svůj výsledek hrdý. Ale teď nastoupil k závodu Mírek! Měl tělo ohebné a pružné jako kočka. Bosé nohy v krátkých kalhotách nad kolena přešlapovaly netrpělivě a každý sval v nich jen hrál. Bylo o něm známo, že při školních závodech byl první z devadesáti čtyř závodníků své kategorie a při tělocviku že vždycky předcvičuje.
Jestliže jiní probíhali závodní dráhu rychle, prolétl jí Mírek jako blesk.
Jeho tělo bylo jedinou napjatou strunou, smršťující se a opět se vymršťující při shýbání pro kameny a při skocích přes keřiky.
Kameny rychle mizely z řady za pochvalných výkřiků všech hochů. A Mírek věděl, že i Rikitan mezi ostatními naň hledí s obdivem, slyšel i jeho hlas mezi jinými, jak na něho volali: "Hurá, hurá, hip, hip, hip!"
Třetí kámen ... čtvrtý... pátý upustil, ale rychlostí blesku jej opět zdvihl, šestý a sedmý, a teď již hop a hop a hop - pružně přeskakuje keřiky, vysoko nad ně, jistě a bezpečně.
Nevykonal jediný pohyb zbytečně. Veškerou mrštnost svého těla vložil do závodu.
Přihlízejících hochů se zmocnilo nadšení. Jejich křik Hip-hip hurá-hip" mu bouřil v uších a řada hochů s Rikitanem, rozmazaná a rozlitá, se mu kmitá zmateně v očích.
Pochvalný křik se stupňuje víc a více. Mírek letí a letí - s větrem o závod, takřka se ani země nedotýká, a vtom, jak se zaráží před řadou hochů u cíle, Rikitan volá: "Padesát osm vteřin."
Všichni jako očarování přihlíželi Mirkovu výkonu, a když se teď dozvěděli i jeho čas, neznalo jejich nadšení mezí. A Mírek se jen usmíval, zčervenálý během, ale snad ještě více chválou.
Nikdo ho nepřekonal.

7 Pozorovací běh
A jen uklidili tornu stranou, přitáhl Rikitan odkudsi kamenný džbán a dodal s veselou omluvou:
"Nevím sice, komu patří, ale myslím, že nikdo nebude chtít, abychom jej platili."
Džbán totiž neměl dno a odložili jej tu před lety asi sběrači borůvek.
Postavil džbán na pařez a hoši naň mířili kameny od vyryté čáry. Ačkoliv byl dosti blízko, nemohli džbán zasáhnout.
"Vy jste mi čarostřelci," smál se Rikitan.
"Vezmi tedy mušketu svou a ukaž nám to umění," pravil vesele Jirka.
Rikitan vzal dva kameny. Hodil první - a minul džbán o vlasek. Druhý kámen narazil na pařez a zazvonil jen odrazem o džbán.
Teď se Rikitan naoko rozdurdil, vzal třetí kámen a - bác - džbánek se rozletěl na několik kusů.

Bylo to k zbláznění: všechno znal a dovedl lépe než oni!

Hoši tleskali a Rikitan se vesele ukláněl jako primadona v divadle.

Ale pak hned zvažněl a ohlásil:

"A nyní se přesvědčíme, jak jste kdo bystrý a všímavý." "To zas bude asi nějaký rozčilující závod," těšil se Vilík. "Máš pravdu," přisvědčil Rikitan, "ale bude to také dosti dlouho trvat, než jej připravím."

"Tak se nebude závodit zde?" žasli hoši.

"Nikoliv. Závod začne o něco hlouběji v lese a jeho příprava mi bude trvat asi čtvrt hodiny," vysvětloval Rikitan. Pak sebral svou tornu a odešel od hochů. Chlapci nedovedli přesně odhadnout, jak dlouho byl Rikitan pryč, ale čekání na něho se jim zdálo věčností.

A když přišel, již z tváře mu četli, že je čeká napínavý závod.

"Tímto směrem, kde jsem byl," pravil Rikitan, "asi po stu krocích přijdete na pěšinku. Poběžíte po ní kupředu a cestou budete dávat pozor na vše, co se vám na pěšince nebo v jejím nejbližším okolí bude zdát podivné a neobvyklé. Tam, kde jsou na pěšince vyryty dvě rýhy, se obrátíte a poběžíte zpět sem, ale dáváte opět pozor, abyste ještě něco postřehli.

Každý musíte mít s sebou notýsek a tužku, abyste si zpozorované neobvyklosti zapsali. Ale pozor: nepoběžíte všichni pohromadě, nýbrž každý zvlášť. Teprve když se jeden z vás vrátí, smí na pěšinku vyběhnout druhý. A cesta tam i zpět vám nesmí trvat déle než tři minuty."

Hoši si začali ihned prohledávat kapsy a lovili tužky i nějaký papír na psaní. Rikitan dal těm, kteří neměli. Jirka měl běžet tento pozorovací běh první. Na Rikitanův povel vyběhl. Nechápal sice zrovna dobře, co asi podivného může najít na obyčejné lesní pěšince, ale jakmile na ni dorazil a běžel dále, porozuměl dokonale.

Téměř u kraje pěšinky byl v trávě zabodnut Rikitanův nůž. Ejhle, jedna pozoruhodnost byla tady! Ale Jiřík už běží dále. A copak je to tamhle na tom keři za podivný modrý květ? Je to jen kus papíru, který tam nabodl Rikitan. Tady zase v letu zákmitem oka Jirka zahlédl krásnou smrkovou šišku z loňského roku, jak visí na větvíce modřínu. Podivná hříčka přírody? Nikoliv! Jen Rikitanova zkouška všímavosti hochů.

Kmen borovice je obvázan hnědou tkanicí. Tady zase u pěšiny jsou stébla trávy svázána vždy do několika uzlíčků.

Jirka už skoro ani nepíše, co v běhu nalézá. Nesmí být na cestě déle než tři minuty. Jen v rychlosti kreslí si na papír své objevy.

A už je u dvou rýh. Prudce se obrací a letí zpět. Při zpáteční cestě do ležení našel ještě dvě věci.

"Správně jsi přiběhl," pravil Rikitan, "neopozdil ses. Dej mi svůj lístek s objevy, jdi trochu stranou a neříkej hochům, cos na cestě viděl."

Tak hoši vybíhali na pěšinku jeden za druhým. Když se všichni vystřídali, Rikitan začal počítat objevy jednotlivých chlapců.

Pouze hoch, jemuž říkali Stopař, našel vše, co Rikitan na pěšince nastražil. Většina chlapců si nepovšimla uzlů v trávě. - Drobeček přiběhl o několik vteřin později, než měl určeno. Ted' se všichni hoši vydali na pěšinku společně a prohlíželi, co předtím přehlédli. Mnohý z nich se divil, kde měl při běhu oči . . .

Pak střídala jedna hra druhou a všechny byly tak nové a zajímavé, že chlapci nevycházeli z údivu a nadšení. Bylo již hezky po poledni, když Rikitan řekl:

"Myslím, že bychom se mohli podívat ještě hlouběji do lesa na výzkumy."

Hoši ochotně souhlasili. Za chvíli bylo místo uklizeno, ani jeden papírek nezůstal ležet v trávě, a výprava se ztrácela v lesním šeru. Drobeček se za chvíli ještě vrátil pro svůj zapomenutý nůž, ale brzo jej našel a ostatní šťastně doběhl.

8 Objevení rokle

"Rychle - rychle sem," zavolal pojednou Mírek - divoch, ten rychlonohý chlapík, který byl všude napřed. "Objevil jsem něco."

Vysoký a dosti pravidelný, i když nepěstěný les zde přecházel znenáhla v zarostlý háj, stále neproniknutelnější. Jen s námahou bylo lze proniknout pichlavým křovím vpřed.

"Jsem zde na okraji nějaké skály a někam dolů vede jakási příkrá skluzavka," zvěstoval Mírek, téměř neviditelný v houští, prvním hochům, kteří se k němu prodrali.

"Ale nelze dohlédnout na její konec, pne se přes ni zase křoví. Je to jako nějaký tunel a vede asi do nějakého údolí."

"To musíme vypátrat," volali hoši, kteří zatím i s Rikitanem přiběhli. "Spustíme se dolů."

A Rikitan již vybaloval své dlouhé laso a dělal na jeho konci podivnou smyčku, která se nestahovala.

Pak vložil tuto smyčku Mirkovi pod ramena, ostatní uchopili zbývající dlouhou část lasa a Mírek byl spouštěn za veselých poznámek do zeleného neznáma.

"Kdyby ti tam někdo chtěl dát pohlavek, tak na nás pískni," povzbuzoval jej Jirka.

"To písknu, to písknu," bylo ještě slyšet Mírka.

"A kdybys tam našel nějakou perníkovou chajdu, tak nezapomeň, že se tady nahoře dře člověk, který se s tebou před chvílí rozdělil o poslední buchtu," řehonil se největší z hochů.

"Křoví se nad Mirkem brzo zavřelo. Hoši zmlkli a pomalu spouštěli zatížené lano.

Najednou napětí provazu povolilo. Byl také nejvyšší čas, nahoře několik hochů s Rikitanem drželo provaz již za poslední kousek.

"Sláva - jsem dole," vykřikl rozjařeně nahoru Mírek, ač jej hoši vůbec neviděli. V křoví zašuměl nějaký tvor a ozvěna se rozbírácela mezi skalisky. Mírek se lekl vlastního hlasu. Bylo to jako znesvěcení toho místa. Ztlumil hlas a hlásil nahoru tak, že ho stěží slyšeli:

"Jsem po pás v trávě. - Lezte jen dolů, objevili jsme pravděpodobně novou zeměkouli -

"I nemluv -" odbyl ho nahoře vesele Jirka, "nebo začnu ještě věřit na strašidla a předplatím si knihovnu Kašpárkových pohádek..."

Zatím již spouštěli Stopaře a Rikitan volal dolů: "Zůstaňte všichni stát, nerozbihejte se nikdo dále." Když tak postupně spustili několik hochů, přišel Rikitan

s jiným nápadem: uvázal laso jakousi divnou kličkou na úpatí nejbližšího stromu a hoši se po něm spouštěli dolů sami bez cizí pomoci. Poslední sešplhal Rikitan a laso zůstalo viset nahoře, připraveno pro zpáteční cestu.

Pak se vydali na výzkumnou pouť tajemnou, tichou rokli. Všichni mlčeli.

Jakýsi tísnivý pocit na ně padl. Ani nejmenší zvuk z lesa sem nedolehl. Po obou příkrých stráních se pnulo pichlavé křoví - tak husté, že nebylo možno se jím prodrat. Vysoká tráva tlumila kroky.

"Sem jistě po léta lidská noha nev kročila," pronesl Rikitan. "A snad zde vůbec člověk ještě nikdy nebyl." Náhle však ho cosi přimělo, že rychle odbočil z přímé cesty a zastavil se pod strání u něčeho, co mu vynutilo z hrdla výkřik překvapení.

"Přece jen tuto rokli viděly lidské oči před námi!" Ležela tu stará zrezivělá železná past na lišky a v ní se bělala hromádka zetlelých kostí.

"Podivné! Nechci věřit, že by se člověk, který past naličil, nepřišel na svá železa po dlouhá léta podívat."

V mrtvém tichu strže, kam snad celá desetiletí nev kročila lidská noha, působil objev strašidelným dojmem. "Napadá mě dobrá myšlenka, řekl tiše menší vážný hoch.

"Snad nechceš říci, že tu past tady naličila tvoje babička?" píchł jej chlapec, který - jak hoši zpozorovali - nikdy nebyl s ničím spokojen.

"Ne - má myšlenka s pastí nesouvisí," nedal se vyrušit z klidu první.

"Tedy ven s ní . . ."

"Pojmenujeme nějak tuto tajemnou rokli!"

"Skvělý nápad," zastal se jeho myšlenky Rikitan. "Nazveme ji tedy Roklí hrobového ticha."

Název byl vhodný, všem se líbil a byl jednomyslně přijat.

Jiných důkazů o lidské návštěvě tohoto místa před svým příchodem hoši už nenašli, ač prozkoumali celou rokli až k uschlému silnému stromu u vysoké skály, kde rokle končila.

9 Utvoření bratrstva

Při zpáteční cestě k provazu objevil Stopař na úpatí skály malý pramínek a hoši k němu usedli k odpočinku. Měli ho již opravdu zapotřebí; tam nahoře na kraji lesa ho věru mnoho nebylo.

Někteří dychtivě pili, jiní se dali do jídla; všichni tiše hovořili.

"Musíme říci," začal rozvážně Vilík, "že jsme dnes zažili opravdu nádherný den."

"Mně se nejlépe líbil ten závod ve sbírání kamenů," vzpomínal Drobeček, třebaže se mu závod nevydařil.

"A co tahle rokle - to nic není?" přerušil ho vážně onen hoch, který dal návrh k jejímu pojmenování. "Co jsem živ, nic mě tak neudivilo!"

Hoši se pomalu rozhovořili o celé dnešní výpravě. Rikitan mlčel, jen výraz uspokojení nad tím, že se den hochům líbil, zrcadlil se mu ve tváři. A pak promluvil k hochům o tolika krásných věcech, že se jim až zatajil dech.

"Z vaši řeči, hoši, poznávám," začal, "že se vám dnešní výprava líbila. Nemusí to tedy být naše výprava poslední.

Mohli bychom jich dělat více a vůbec mnoho a mnoho věcí ještě jiných, které by se vám také jistě líbily."

"Můžeme utvořit nějaké takové sdružení, které by se nikdy nerozešlo," navrhl největší z hochů.

"Bylo by to nádherné. Spřátelili jsme se tak, jako bychom se znali už několik roků. Jistě bychom se dobře snášeli."

A pak se už i méně smělí hoši rozhovořili s nadšením o celé věci.

"A mohli bychom nosit všichni stejné košile," navrhoval Vilík.

"A stejné rádiovky," dodal nadšeně Jirka.

"A krátké kalhoty a jen ponožky, žádné podkolenky!" vykřikl Mirek, ten silný, otužilý hoch.

Hoši se obrátili na Rikitana, co on tomu říká.

"Dobrá - rozumím vám," kýval hlavou. "Chcete utvořit jakési bratrstvo a na důkaz své příslušnosti k němu chcete nosit i stejný oblek, spíše stejnokroj."

"Ano - něco takového myslíme," pronesl váhavě za všechny onen největší hoch. (Chlapci, kteří ho přivedli, mu říkali Větrník.)

"Nuže - souhlasím s tím, ale bylo by to bratrstvo, které by vyžadovalo spolupráce vás všech a nikdo byste od ní nesměl utéci. V tomto bratrstvu bychom mohli dělat ještě krásnější výpravy, než byla dnešní, hrát hry, o jakých se vám ani nezdálo, a ještě mnoho věcí dalších, o kterých vám zde zatím nebudu ani povídat."

Rikitan se odmlčel, podíval se po všech chlapcích a pak se zeptal:

"Kdo z vás si tedy přeje, abychom utvořili takové sdružení, v němž by byli sami správní chlapci? Rozmyslete si to dobře!"

Dvanáct rukou jako na povel vzlétlo do výše v souhlasu a onen menší vážný hoch povídal zvolna:

"Proč bychom se dlouho rozmýšleli? Myslím, že to bude to nejkrásnější, co můžeme kdy zažít!" A měl docela pravdu.

"Ať žije naše nové sdružení!" zvolal Vilík a ostatní hoši se připojili.

"A ať žije náš náčelník Rikitan!" vykřikl Větrník a hoši volali ještě radostněji.

Bylo zřejmé, že Rikitana nadšení hochů těší. Když se volání utiřilo, promluvil:

"Slibme si však, hoši, že budeme sobě i celému sdružení věrni, že si budeme vždy dobrými kamarády a že budeme

jednat vždy jako správní, čestní chlapi.

Hoši slibovali. Jeden přes druhého a někteří podávali Rikitanovi pravici. Ale to mu ještě nestačilo.

"Uděláme si slibovací listinu, kterou všichni podepíšeme," pravil. Vyňal z desek veliký papír a napsal na něj toto:

"Nás dvanáct podepsaných chlapců s Rikitanem v čele si utvořilo sdružení. Slibujeme si v něm věrnost, přátelství a oddanost navždy. Nebude mezi námi zrádci ani odpadlíky. Budeme stateční, vytrvalí a čestní. Svými podpisy tuto úmluvu potvrzujeme."

Pak hoši jeden po druhém listinu podepsali, a když tak všichni učinili, Rikitan ji znovu za hlubokého ticha zvolna přečetl, připsal datum, pak ji vložil do silné plechové krabičky, tu pak ještě do jedné větší a řekl:

"Zakopeme ji tamhle u toho suchého stromu na konci rokle. Bude zde ležet v zemi na důkaz našeho slibu tak dlouho, dokud někdo z vás svůj slib nezruší."

Vydali se všichni k uschlému stromu, kde onen silný zavalitý hoch vyhloubil ostrým kamenem v měkké půdě jámu a Rikitan tam vložil krabičku s úmluvou.

"A ještě něco," pronesl slavnostně. "Tuto rokli pojmenujeme jinak, než jsme si určili prve, a sice Roklí úmluvy. Budeme sem docházet jen při zvláštních příležitostech, které budou pro naše sdružení nějak významné. A pokaždé uděláme na tomto suchém stromě zářez, abychom viděli, kolikrát jsme zde již byli."

Vyňal ze své torny maličkou sekýrku v pouzdře a obobroval strom kolem dokola úzkým zásekem. Strom byl již suchý, odumřelý a neškodilo mu to.

"Musíme ještě zahladit stopy po kopání," pravil pak Stopař a nasypal v ta místa kousky trávy, mechu a větévek. A pak se vydali pomalu na zpáteční cestu.

10 Pozvání do Červeného dolíku

Ještě než přišli k městu, rozjaření a rozradostnění všiml tím novým, co je očekávalo v jejich sdružení, mělo už několik hochů svá jména. Kromě Stopaře a Drobečka překřtili hoši na "Tichošláпка" slabého chlapce, jehož otec měl zámečnickou dílnu v Nové čtvrti.

Byl to bledý hoch, ale nápadně zčervenel, když s ním mluvil někdo dospělý. Klopil oči a byl dosti zamlklý. Mluvil skoro jednoslabičně a jen tehdy, když se ho někdo něco zeptal. Sám nikdy rozhovor nezačínal.

Mírek, který ho přivedl, o něm pravil, že si píše deník a že jím vyplnil již tři silné zápisníky. Každý den donáší otci oběd do dílny v Nové čtvrti a skoro pokaždé je při tom bit od Novočtvrťáků. Hoši se rozhodli, že ho budou chránit, a umluvili si mezi sebou, že jej každý den v poledne půjde někdo doprovodit, aby si na něj chlapi z Nové čtvrti netroufli.

Když mu hoši se smíchem oznámili jeho nové jméno, usmál se stydlivě, začervenel se, ale nic nenamítal. Silnému zavalitému chlapci, jenž vykopával jámu pro slibovací listinu, přezdíli "Grizzly" pro jeho sílu i těžkopádnost a nikdo ho pak už nepojmenoval jinak. Větrníku jeho jméno zůstalo.

Onen menší vážný chlapec byl pojmenován Pirátem. Měl na levé ruce inkoustovou tužkou vytetovanou kotvu a jeho nejzamilovanější četbou byly knihy o pirátech a o námořních dobrodružstvích. Uměl jmenovat všechny plachty na námořních plachetnicích i různé druhy lodí.

Úmyslně chodil kolébavě jako námořník a jeho řeč byla prošpikována lodnickými výrazy.

Chlapci, jenž se mu smál, že past na lišku v Rokli úmluvy nastražila jeho babička, říkali hoši prostě Šťoura, protože pořád ve všem něco viděl.

Ludškovi, hezkému chlapci uhlazeného chování, zůstalo jeho jméno nezměněno.

A posledního z dvanácti, který se po celý den skoro pořád jen shýbal pro květiny a ukládal je do desek, překřtili na "Kytíčkáře", protože prozradil, že si doma zakládá herbář a že květiny jsou jeho nejmilejší zábavou.

"Mám doma už přes devadesát rostlin," pravil hrdě, "a dnes jsem získal dalších sedm nových."

Jak to bylo zvláštní: ráno se mnozí ještě mezi sebou ani neznali, a teď z nich byli nejlepší kamarádi. I ti nejostýchavější říkali Rikitanovi již "ty", viděli v něm staršího dobrého kamaráda a nepřípadalo jim to už nijak divné. Ten krásný den s tolika událostmi je všechny vzájemně sblížil. Před městem Rikitan hochy ještě zastavil a pravil:

"Ve čtvrtek večer, až se setmí, sejdem se všichni v Červeném dolíku."

"Kde je ten Červený dolík?" zeptali se udiveně Jiřík s Vilíkem skoro současně, neboť až znali Rikitana ze všech hochů nejdéle, přece si nepamatovali, že by s nimi byl kdy mluvil o takovém místě.

"Nu přece ten dolík na hradbách," smál se Rikitan. "Ten, kde jsme sedávali vždycky večer, než jsme si založili naše sdružení a kde jste mě posledně přiměli, abychom podnikli dnešní výpravu. Což se nepamatujete, jak v něm tenkrát všechno zčervenalo krvavým západem slunce? Budeme mu teď říkat Červený dolík."

Ted' ovšem oba hoši pochopili a druhým hned vysvětlovali, kde Červený dolík je.

"Přijďte všichni," pokračoval Rikitan, "musíme si tam vymyslet nějaké vhodné jméno pro své sdružení a také smluvit příští výpravu. Nikdo nesmí ve čtvrtek chybět!"

Stíny houstly a ve městě již svítily. Z východních plání se blížila temná noc, vonící jarem.

Po ulicích potkávali hochy ve svátečních šatech, unuděné, mrzuté dlouhou chvílí. Někteří snad byli odpoledne v biografu, zatímco venku byl jásavý slunný den.

Jiní snad seděli s tatínkem a s maminkou způsobně v parku a nesměli si ani zakopat, protože měli nedělní šaty, které jsou jen proto, aby kazily radost mladým zdravým hochům z toho, že jsou silní, ohební a plní života.

Vilíkovi a Jirkovi bylo těch hochů v nedělních šatech tak nějak líto, když si vzpomněli, že oni nezažili nic z toho krásného jarního dne, opravdu nic, co by stálo za zmínku. 6, jak byli oba šťastni, že poznali Rikitana!

11 Rikitan zpívá poprvé Píseň úplňku

Od neděle do čtvrtka byly sice ještě jen čtyři dny, ale všem hochům se zdálo být věčností.

Přišli pak ve čtvrtek večer všichni, kteří byli na nedělní výpravě, a Rikitan je v Červeném dolíku již očekával. Až do posledního okamžiku byl ukryt ve dvou keřích a nikdo ho neviděl.

Byl vlažný večer a po nebi stoupal úplňk měsíce. Celý kraj byl zalit jeho září a v Červeném dolíku bylo takové světlo, že se při něm dalo číst.

"Aby tak Rikitan nepřišel," pravil stísněně Stopař. "Přišel vždycky, když slíbil," řekl pevně Jiřík a všem, kdož ho zaslechli, se jeho důvěra v Rikitanovu přesnost líbila.

Když se všichni hoši sešli, vystoupil Rikitan náhle z křoví a ptal se:

"Nuže, hoši, jak vzpomínáte na naši nedělní výpravu?" To bylo překvapení pro chlapce! Shrnuli se kolem něho, podávali mu ruce a Grizzly, ten silný, zavalitý hoch, řekl: "Nemohu se dočkat příští neděle."

"A mně se zdálo o Rokli úmluvy po celou noc z neděle na pondělí," chlubil se Drobeček.

"Bylo to tak napínavé!"

"Jsem zvědav, zda je tam ještě krabička s naší úmluvou," řekl Šťoura.

Hoši by se byli málem znovu rozpovíдали o tom všem, ale Rikitan je přerušil:

"Nezapomínejte, hoši, proč jsme sem dnes přišli. Víte dobře, že dosud nemáme pro své sdružení název a dnes večer že jste měli nějaký vymyslet."

"A jaký to má být název?" ptal se bezradně Drobeček. "Musí se týkat něčeho, co máme všichni v našem sdružení rádi, a musí být takový, aby se všem hochům líbil a abychom ho stále používali."

Sesedli se do kroužku, zmlkli a přemýšleli. Drobeček sice chtěl vykřikovat nějaké legrace, ale Luděk ho okřikl a pak již nic nerušilo jejich přemítání.

Luděk byl pravým opakem Mirka. Mirek byl divoch, každá žilka v něm hrála a nevydržel chvíli pokojně sedět. Od rána do večera ukazoval v smíchu řadu bílých zubů a byl hotov ke každé taškařici. Naproti tomu Luděk byl vážný, tichý hoch, někdy až smutný. Působil jakýmsi vznešeným dojmem. Měl veliké šedomodré oči a žluté vlasy, skoro do zlata. Když s hochy mluvil, díval se jim zpřímá do očí a někteří z nich jeho pohled nevydrželi a sklopili zrak. Všichni hoši - i ve škole - ho měli rádi; třebaže byl stejně starý jako oni, zdálo se jim, že nad ně vyniká.

Mirkovi se obdivovali pro jeho úžasnou pružnost a mrštnost. Ale u Luděka nevěděli dobře, čím na ně tak působí. Byla to jemnost jeho povahy a jeho uhlazené způsoby. Nikdo nemohl říci, že by ho slyšel neslušně mluvit nebo vůbec dělat něco, co správný hoch dělat nemá.

Vědělo se o něm, že je ve třídě prvním žákem. Nikdy se doma nijak zvlášť nepřipravoval na školu, a přece mu šlo učení hravě.

Když byl ve Staré čtvrti Den mládeže, přednášel Ludvik zahajovací báseň k zástupům lidí před školní budovou a pozdravil starostu města.

Byl to jeden z hochů, kteří jsou určeni k tomu, aby šířili ušlechtilost mezi ostatními hochy, a ke kterým i nejhrubější chlapci cítí potají jakousi úctu a obdiv.

Nejvíce snad se mu obdivovali Vilík s Jirkou. Byli oba bystří, dobře pozorovali a nic jim neušlo, co Luděk dělá. Od neděle, kdy Luděk poznali, nevyšlo již z jejich úst jedině hrubé slovo. Začali si čistit každý den botky, chodili vždy čistě oblečení a dokonce si myli několikrát denně ruce. Snažili se ve všem Luděka napodobit.

Nebylo divu, že i dnes se oba snažili usednout mu někde nablízku.

A zatím co všichni - dosti bezradně - přemítali, jaký nejvhodnější název by dali svému novopečenému sdružení, vzal Rikitan do rukou Zvučící dřevo se šesti strunami, jež přinesl s sebou, a hrál tiše jakousi píseň, k níž zpíval hlasem beze slov.

Veliký bílý měsíc v úplňku stoupal po nebi a jeho kouzelný svit zaléval kraj. Hoši si pomalu začali vidět navzájem do tváře; v měsíční záři byli všichni bledí jako púľnoční zjevení. Strašidelné stíny se dloužily za nimi. A Rikitanova píseň zapadala do tohoto bílého tichého večera jako barevná kouzelná pohádka do snů malého chlapce.

Někdy se zdálo, že má několik nápěvů, vzájemně do sebe splývajících. Akordy se linuly ze strun tiše, tu zase mocněji, velebně a vznešeně.

Jakmile zazněly první tóny, Vilík strnul v podivném vzrušení. Bože - jaká jen to byla podivná píseň? Zapomněl docela, kde je a proč sem dnes vlastně přišel.

Přivřel oči a mysl mu horečně pracovala. Připadal si najednou tak nějak ubohý, špatný a zlý. Napadlo mu, jak prázdný a neúčinný život až dosud vedl, a pocítil přání, aby byl dobrým člověkem, kterého by měl každý rád a který by činil všem jen dobro.

Zatoužil najednou při neobyčejných tónech té kouzelné písni, aby byl slavný, silný, aby byl takový jako Luděk, a ještě tolik podivných věcí, tak krásných, které si dříve neuvědomoval, ho napadalo... Každý nový akord struny vnikal do jeho duše a rozeznával v ní ozvuky citů dosud nepoznaných.

Zvučící dřevo jako by žalovalo, tak tklivé byly jeho tóny, a zase jako by hrozilo i chlácholilo a kolébalo... Vilíkovi se pojednou sevřelo srdce nějakou divnou, neznámou lítostí nad něčím, co ani nedovedl říci. Zachvěl se. Pohlédl na ostatní hochy. Nikdo si ho nepovšiml. I ostatní hoši byli jako u vytržení.

Seděli nebo leželi, obráceni tváří k měsíci, a mlčeli. A když Rikitan dokončil svou píseň, dlouho ještě hoši seděli zticha.

"Nevím, co ta píseň znamená," pravil pak tiše Luděk, "ale cítil jsem při ní něco velikého, zdálo se mi, že mluví o nějakých vznešených a krásných věcech."

"Zněla mi jako píseň z pohádky, která dokázala učarovat věcem i lidem," mínil Jiřík.

Bylo vidět, že na všechny hochy píseň mocně působila. Nemluvili mnoho, ale oči všem plály a i v tváři jim to bylo znát. Byli všichni vážní a nehybní.

Až Rikitan zase promluvil: "K té písni se váže jeden skvostný příběh. Příběh o chlapci, který byl tak starý jako vy a jenž žil životem, jakým by měli žít všichni chlapci na světě, aby se z nich stali silní a pevní muži."

"Vypravuj, Rikitane, vypravuj, prosíme," žadonili hoši sborem a opět všichni zapomněli, že sem dnes vlastně přišli vymyslet jméno pro své sdružení.

Uvelebili se v trávě ještě pohodlněji, ztichli a napjatě pohlíželi do Rikitanovy tváře, ozářené měsícem. A Rikitan začal ten podivuhodný příběh.

12 Začíná se vyprávění o Royovi

"Nahoře, daleko na severu žil na Bobří řece ve Sluneční zátoce uprostřed lesní divočiny zálesák Farell se svým malým synkem Royem.

V té době již vymírali Indiáni, kteří toužili po bílých skalpech, a Farell se tedy mohl klidně věnovat lovu, aniž se musil obávat rudých lidí. Žil s nimi v přátelství a v nedaleké indiánské osadě Silver Staru jej vždy rádi viděli, když přišel. Malý Roy již neměl maminku, zemřela záhy po dostavění srubu. A přece měl památku po ní, která mu ji vždy připomněla v celé životnosti a kráse. Byla to Píseň úplňku, kterou mu zpívala za měsíčních večerů.

A tak vždycky, když se měsíc vrátil do kraje, sňal Farell se stěny starý indiánský nástroj, rozechvěl temnými údery střevové struny a zpíval malému Royovi píseň jeho maminky.

Ona ji znala od své matky, s kterou připutovala na Západ v těžkých vystěhovaleckých vozech. Tu píseň zpívali vystěhovanci pokaždé, když měsíc vcházel do úplňku.

A píseň byla tak krásná, že se při ní zachvívaly nejtajnější záhyby lidské duše. Tím spíše působila na Roye, když si jejím kouzelným nápěvem přivolał představu své zemřelé maminky tak živě a jasně, jako by stála vedle něho.

Připomínal si její hovory, jež s ním vedla, viděl její modré oči i zlaté vlasy a připamatovával si slunné dny, kdy spolu vycházeli do luk na pestré kvítí.

Píseň úplňku činila Roye jemným a dobrým. Udržovala jeho něhu a dobrotu i v drsném prostředí, v němž žil. Roy byl jedinou radostí svého otce. Připomínal mu celou svou podobou jeho ženu. Měl její oči, vlasy i ústa. Byl slunečním paprskem v jeho drsném zálesáckém žití. Indiánské ženy z hor, když scházely dolů do údolí, naučily Roye poznávat kořeny k barvení a léčivé byliny. A je-jich rudí muži při svém tahu krajem za lovem mnohý večer u táborového ohně vyprávěli mu příběhy ze života silných, statečných rudokožců z hor i ze širokých prérí. Roy rostl a sílil. Byl bystrý a smělý. Jeho tělo bylo ohebné a tvrdé, plné šlach a svalů. V osmi letech dovedl líčit oka, splétat pasti a v desíti letech četl stopy zvěře jako rudoch. Odvaha mu zírala z očí. Nebylo věci, které by se bál. Chodil v noci přes močál, kam se pověřivý Indián neodvážil ani za bílého dne. Byl vytrvalý. Vydržel celé hodiny mlčky číhat na zvěř, hladověl často den i noc. A jak dovedné byly jeho ruce!

Stahoval zvěř právě tak dobře jako jeho otec, a když mu bylo dvanáct let, zdokonalil několik otcových pastí. Jednoho dne při důkladném prolézání srubu nalezl v podkroví třináct zrezivělých hřebů, zaražených do trámu a určených k zavěšování kůží. Roy si umínil, že na každý z těchto třinácti hřebů musí ulovit bobra, aby hřeby nebyly prázdné.

Lov bobrů není lehká práce. Vyžaduje veliké obezřetlosti, námahy, vytrvalosti i chytrosti. Jak pomalu se plnily ty staré rezivé hřebíky! Konečně však přece jen bylo všech třináct hřebíků obsazeno ulovenými bobry a tehdy se Roy začal tajně považovat za dospělého muže, ač mu nebylo ještě ani čtrnáct let.

13 Příchod Svištícího šípů

Již podzim před onou děsnou zimou, která vyhubila tři indiánské osady nahoře v horách, nasvědčoval tomu, že lze očekávat mrazy krutější než kdy jindy.

Urodila se spousta rudých jeřabin, Zvěř si vyhrabávala hluboké úkryty a dostávala neobvykle hustou srst. I lidé tušili příchod kruté zimy.

Jednoho dne před soumrakem přišel z hor dolů starý rudoch, sešlý stářím. Moudrost divočiny vryla se mu do vrásek ve tváři a jeho vybledlý oblek nesl stopy mnoha zápasů. Indián přešel srub, mžikem nahlédl - aniž by se pootočil - do oken a pokračoval v chůzi směrem na Silver Star. Ze čtvrtiny cesty se však vrátil, požádal Farella o přístřeší a zůstal u nich po celou tu strašlivou zimu. To byla zima, v níž se Roy připravoval na čtrnácté jaro svého žití.

Svištící šíp - tak se rudoch jmenoval - celé dlouhé zimní večery vyprávěl u krby Royovi o svém rudém lidu a naučil jej mnohým dovednostem. Zatímco Roy robil luk z jilmu, hovořil s ním Svištící šíp o rudých chlapcích.

Když kdysi vyprávěl, jak byli zkoušeni různými úkoly, mohou-li se stát bojovníky, pravil Roy dychtivě:

"Přál bych si, Svištící šípe, podniknout některou z těch zkoušek. Rád bych věděl, zda dokáží to, co vaši rudí hoši."

Svištící šíp se zamyslel, přelétl zrakem Royovo svalnaté tělo a pohlédl na starého Farella, jenž s úsměvem přikývl hlavou.

Druhého dne začali se zkouškou.

14 zkouška hochů na muže

Svištící šíp rozvrhl zkoušku na několik částí.

Ráno vzal Roye, zavázal mu před srubem oči a zavedl jej hluboko do lesa. Procházel s ním les všemi směry a ustavičně je měnil. Když již byli oba dosti unaveni chůzí v kyprém sněhu, měl se Roy po paměti vrátit zpět do srubu. Vše záleželo na tom, má-li dostatečně vyvinutý smysl pro orientaci.

Nadarmo však nežil Roy od narození v divočině. Jak udivil Svištící šíp, když se zavázanýma očima volil správně nejbližší směr k srubu!

"Jednu zkoušku máš odbytou. Tvé oči vidí i potmě, tvé tělo pracuje s nimi," pravil Svištící šíp. "Dnes však provedeme

ještě jinou zkoušku, a ta bude velmi bolestná."

K večeru rozpálil v krbu železný hák, jehož se používalo k rozhrabování popela v krbu, a vyzval Roye:

"Nyní se svlékni, dotknu se tvých nahých zad rozžhaveným kovem."

Roy jistě nebyl zbabělec. Přece se však trochu otřásl, když viděl železo doběla rozpálené, i otce, vyhledávajícího starostlivě olej a plátno, ale vzmužil se a byl připraven na hroznou bolest.

"Obrát se zády ke krbu!" velel pak Svišticí šíp.

Roy tak učinil a rudoch pomalu vyňal železo z ohně a kráčel k němu. To vše Roy jen slyšel. Krok za krokem plížil se k němu Svišticí šíp, tak hrůzně zvolna.

Cosí stále nutilo Roye, aby odskočil dopředu a zachránil se v poslední vteřině před děsnou bolestí. A přece se nepohnul a překonal pud sebezáchovy, který mu našeptával zbabělost - útěk.

Snad ještě tři kroky zbývaly Svišticímu šípovi. Již dva a jen jeden - Roy takřka již cítil žár rozpáleného kovu, a přece neuskočil.

Rty měl pevně sevřeny, stál rozkročen a pěsti měl zaťaty. Tak očekával bolest.

A tu rudoch náhle přiskočil - ale žádný výkřik bolesti se neozval. Neboť v posledním zlomku vteřiny obrátil Svišticí šíp železo dřevěnou rukojetí k Royovi a tou se ho dotkl.

"Stačí mi toto," zasmál se suše na překvapeného a zmateného Roye. "Viděl jsem, že ses nebál bolesti, o níž jsi byl přesvědčen, že se k tobě blíží. Nač tě zbytečně zraňovat ohněm, když účelu bylo dosaženo! Jsi udatný a bude z tebe muž. Necouvneš před nebezpečím,"

Nazíří vyšli opět z lesa a Roy jmenoval, která zvířata zanechala četné stopy ve sněhu i jakého jsou stáří. Chvillemi sestřeloval se stromů větve, šišky a bobule, na které mu Svišticí šíp ukázal. Pokaždé se zdarem. "Tvé oko je bystré jako oko muže, tvé rámě pevné a jisté a hlava plná zkušeností," pochválil ho Indián, když se vraceli. "Teď však ještě další." Zavázal mu opět oči a vedl ho k převislé skále, visící několik metrů nad lesní roklí.

Tam znenadání vrazil prudce do Roye - nic netušícího - a hoch se zřítíl se skály do čerstvého sněhu, kde se po pás zabořil. Ale ani nejmenší výkřik úleku mu při pádu neunikl z hrdla.

"Roy si nezádá s rudým hochem," chválil ho Svišticí šíp a Roye ta chvála těšila více než cokoliv jiného.

A ještě jedna zkouška přišla: tři dny a tři noci nesměl Roy promluvit.

V této lhůtě se starý Farell i rudoch často Roye na ledacos zeptali, ve snaze zmást ho a zlákat, aby promluvil. Avšak bezvýsledně. Roy se držel statečně a dovedl se výborně ovládat. Ani slovíčko nevyšlo přes jeho rty.

Každou z těch tří nocí zkoušky probouzel Svišticí šíp Roye a využívaje jeho rozespalosti mluvil k němu a chtěl odpověď. Ale ani tehdy Roy nezapomněl na zkoušku a nepromluvil.

Po těchto třech dnech a nocích velkého mlčení Svišticí šíp pravil:

"Je vidět, že nejsi povídavá squaw. Držíš jazyk za zuby a dovedeš se ovládat. Jsi dokonalý chlapec a jsi na nejlepší cestě stát se i dokonalým mužem. Také ostatní zkoušky mě o tom přesvědčily. Tvůj život bude řadou úspěchů. Dobrý duch ti dal mnohé vzácné dary. Važ si jich, šetři jich a užij jich k dobru."

15 Smrt na Bobří řece

Když do Sluneční zátoky přišlo jaro, to severské jaro, které sotva přes noc dovede přeměnit vše v ráj, se sluneční záplavou, zurčícími bystřinami a parami nad lesy a s křikem táhnoucích hus, odešel Svišticí šíp níže do rozkvetlého kraje, aby tam zemřel.

Nemluvil sice o tom, ani otec s Royem si to neřekli, ale všichni tři to tušili a všichni tři dobře věděli, že je to jeho jaro poslední.

Na Bobří řece se probouzel život. Kusy ledu se s rachotem lámaly, kupily se na sebe a padaly v ledovou tříšti.

I v chatě zálesáků bylo veselo a živo. Roy připravoval pro otce i pro sebe lehčí oděv, nebo odhazovali s otcem sníh od srubu a hvízdali přitom nápěvy, jež otec kdysi slýchal ve vystěhovaleckých vozech.

Jaro pokračovalo přímo zázračně. Z lesů mizel sníh rychleji a rychleji. Řeka se pomalu čistila od ledu. Nepřehledné pastviny vysychaly, zazelenaly se první chomáčky trávy.

A Roy i jeho otec vítali návrat jara do svého krásného zapomenutého kraje s nesmírnou radostí.

Vždyť jim nadcházely dny nového žití, s dalekými výpravami, dny, v kterých se jejich zálesácké nitro chvělo a svíralo loveckou vášní a kdy prožívali nejskvostnější dobrodružství.

A přece v těch dnech, jejichž příchod oba tak toužebně očekávali, mělo je potkat něco, co se nedá vyličit slovy a co zničilo jejich štěstí.

Kdysi v těch opojných jarních dnech vydal se Roy sám na výzkumy do kraje. Činíval tak již častokrát, když otec měl práci ve srubu. Nebylo v tom nic divného. Otec znal Roye dobře. Snad ani nevěděl, kdy odešel.

Ale když se Roy nevracel ani do krvavého západu slunce, znepokojil se otec a večer před východem dorůstajícího měsíce dorazil k indiánským chatrčím, zlomen zoufalstvím a nejistotou.

Ještě v noci vydali se rudí muži všemi směry, volali do dálek Royovo jméno, s planoucími smolnicemi prohledávali strže a pálili vysoké ohně na návrších, aby Roy našel správnou cestu ke srubu.

Jítro zastihlo otce položeného bolestí nad ztrátou Roye. Byl zhroucen a zničen.

Rudoši se vydali na několik dní cesty všemi směry do jiných osad, zda by tam dostali zprávy o chlapci. Všichni se však vraceli mlčenliví a zasmušilí.

Jejich ženy odešly do hor k zapomenutým omšelým totemům svých otců, aby tam prosily Manitoua o vrácení syna starému Farellovi. Vařily zázračné koření s bobří krví a vylévaly je za smutného zpěvu při západním větru do Bobří řeky. Nic však to nepomohlo. Roye už nikdo nikdy nenašel. Jen později se povídalo na stanici Jezerní kutací společnosti, že

daleko od Sluneční zátoky na dně kaňonu našli lovci ohlodané kosti nedorostlého člověka, a kdosi míní, že to mohly být pozůstatky Roye Farella, skvostného chlapce od Bobří řeky.

Tehdy posledně zpíval starý Farell svou Píseň úplňku, a to tak žalostně, že při ní dole v Silver Staru rudí mužové svírali pěsti a ženy si zacpávaly uši.

K ránu po probdělé noci spalil Farell svůj srub i s neprodanými zásobami kožešin a ubíral se ještě výše do hor. Toho podivného jara byly noci velmi mrazivé a za jedné z nich našel Farell smrt na zmrzlé zemi.

Indiáni ze Silver Staru našli jeho kosti, až když jaro přecházelo do léta a louka v okolí mrtvého muže byla poseta tisícovým kvítím.

Spálený srub v údolí již zarůstal trávou. Bobří řeka zde hučela tak jako jindy a bobří za tichých nocí vesele stavěli své vodní hráze. Ale indiánské ženy se dlouho bály chodit v ta místa. Tvrdily, že vždy v noci, když měsíc stříbrným svitem ozáří kraj, Farellův stín obchází spálený srub, hledá svého ztraceného syna a zpívá mu Píseň úplňku."

Když Rikitan skončil, měsíc stál již velmi vysoko na obloze. "Chtěl bych prožít také něco takového," přerušil ticho Luděk a jeho veliké oči se dívaly kamsi dolů za hradby do ztmavělého kroje.

"Bylo by to tak krásné!"

Hoši se pomalu rozhovořili. Tiše, jako by se spiklenci radili o přepadení pošty.

"Něco mě napadlo," pravil Jiřík a dodal trochu hlasitěji: "Dejme si název H o š i o d B o b ř í ř e k y."

To byl opravdu dobrý nápad. Dobrý proto, že se všem hochům líbil. Proto jej také všichni chlapci tak nadšeně přijali.

"A můžeš nás naučit té Písni úplňku?" zeptal se Vilík Rikitana.

Rikitan zavrtěl hlavou: "Ne - alespoň teď ještě ne. Nemůžete se ještě naučit té písni. Zevšedněla by vám a neprobouzela by ve vás již nikdy takové krásné pocity, jaké jste zažili dnes, když jste ji slyšeli poprvé."

A po chvíli dodal tišeji: "Ta píseň vás bude učit, abyste byli dobrými hochy."

Pomaloučku se rozcházeli. Vilík s Jirkou do své ulice, Grizzly k průplavu, někteří hlouběji do Staré čtvrti, směrem na tržiště a k průchodům. Ještě cestou se snažili přivolat si kouzelný nápěv Písni úplňku, ale marně.

16 Bobří hráz

Vše, co Hoši od Bobří řeky až dosud dělali, byla spíše zábava než práce. Ale pak přišlo také plno starostí.

Bylo nutno opatřit lepší místo pro porady, jež se až dosud konaly pod širým nebem v Červeném dolíku. "Budeme mít porady dvakrát týdně," rozhodl Rikitan, "a budeme na nich dělat mnohé pěkné věci. Ale kdyby přišlo, pak by naše porady byly znemožněny... Musíme si proto co nejdříve najít nějaké lepší místo."

Hoši se tedy ve volných chvílích rozprchli po Staré čtvrti, prolézali kdejakou ohradu, zastrčené dvorečky a průchody a hledali ve sklepích a polozbořených kůlnách nějaké přístřeší.

Až druhý čtvrtek, kdy se sešli ještě v Červeném dolíku, pravil tajemně Kytíčkář:

"Rikitane - myslím, že jsem našel místo pro naše porady."

"Je to daleko odtud?" ptal se Rikitan. "Půjdeme se tam podívat," volali hoši.

"Je to blízko přístaviště," řekl Kytíčkář, "v zahradě vyhořelého pivovaru. Je tam veliký dřevěný altán, sice trochu rozbitý, ale dal by se spravit. Zahrada je opuštěná a jsou v ní složeny staré ohořelé sudy a bedny."

"Ale jak se tam dostaneme?" namítl Rikitan.

"Vrata jsou ovšem zamčena," doznal Kytíčkář, "protože pivovar prý bude opravován až příští rok. Ale vím o díře ve zdi a tou prolezeme."

To bylo něco pro hochy!

"Půjdeme se tam tedy podívat - a to hned!" rozhodl Rikitan. Pak rozdělil hochy do dvojic a dodal:

"Nesmíte se tam nahnout všichni najednou, bylo by to příliš nápadné. Půjdeme v několika minutových přestávkách.

Kytíčkář se bude nenápadně procházet po ulici a novou dvojici vždy upozorní, kde je otvor ve zdi."

Za soumraku byl už Rikitan v opuštěné zarostlé zahradě a za čtvrt hodiny tam byli i všichni ostatní hoši.

Chvíli se prodírali křovisky a šlapali přes rozbité bedny, až se objevil zarostlý altán. V šeru ještě bylo možno dobře rozeznat, že altán je dosti prostorný, ale že bude třeba důkladné práce, než jej hoši opraví.

"Dáme se do toho ještě dnes," řekl zvesela Rikitan. "Přinášejte sem ta stará víka od beden, co leží kolem, pokryjeme jimi pořádně střechu a obložíme i stěny."

Práce šla hezky vpřed. Ale přece to trvalo několik večerů tajné a opatrné práce, než bylo vše hotovo a úkryt pro porady dostatečně připraven.

"Je to taková bobří hráz," pravil s úsměvem Rikitan, když se podíval na hromadu dřeva, v níž se skrýval jejich útulek. A ten název mu již zůstal.

Uvnitř důkladně zametli zem a přinesli tam několik starých, zachovalejších beden, které, jim nahrazovaly židle. "Ježkovy oči!" vzdychl nakonec spokojeně Drobeček, "máme my to ale pevnost!" A nafoukl se a očka se mu rozzářila, jako by to všechno tady udělal a opatřil on. Všichni hoši se smáli.

17 Jak si hoši vydělali Peníze

"Máme tedy jednu starost za sebou," řekl Rikitan hochům ve tmě, když již všichni seděli ve svém novém příbytku. "Ale teď dále! Řekli jste si tehdy v Rokli úmluvy, že chcete mít všichni stejný oblek. Jak to udělat?"

"Myslím, že bychom si mohli pořídit nový, o jakém jsme mluvili v Rokli úmluvy," navrhoval Mírek. "Modrou čapku a šedou košili."

A Jiřík dodal: "A krátké kalhoty z manšestrové látky a ponožky jen ke kotníkům."

"Takové šedé, co prodávají v tržnici," osmělil se říci Tichošlápek.

"Ano - to, myslím, by bylo nejsprávnější," souhlasil Rikitan, "a jistě by vám všem velmi slušel. Ale jak si jej opatříme?" Tichošlápek pravil, že mu jej tatínek koupí, a Luděk se pochlubil, že si jej může opatřit ze svých úspor. Ale většina hochů byla na rozpacích, jak si oblek pořídit.

"Nic naplat," řekl Rikitan, "my si na svůj oblek vyděláme poctivou prací svých rukou. Jací bychom to byli Hoši od Bobří řeky, kdybychom to nedokázali! Ani by nás netěšilo, kdyby nám jej někdo dal. Seženu někde nějakou práci a z peněz, které za ni dostaneme, si obleky koupíme."

To se hochům velmi líbilo. Rikitan byl opravdu zázračný chlapík. Nic mu nebylo zatěžko pro hochy udělat, se vším si vždy věděl rady a vše vzal za správný konec.

Nikdy nic nezvrátilo jeho úmysly. Šel svou cestou za tím, co si umínil, a nepovolil. Ani teď, když si hoši měli lámat hlavu, jak si vydělají na oblek, se před tím oříškem nezastavil a hned věděl o pomoci. - Tím vším rostl Rikitan v očích hochů a měli ho stále raději.

První prací, kterou Rikitan obstaral, bylo rozdávání 20000 letáků jistého sportovního závodu v Nové čtvrti chodcům v ulicích.

To byl jeden z největších příjmů do společné pokladny. Pak Rikitan odkudsi přinesl balíky malých lístečků, na nichž se v obchodech uvádějí ceny, a k nim nitky. Nitky se měly navlékat do otvorů v lístečích a zavazovat na klíčky. Byla to úmorná práce a špatně placená. Hoši navlékali a zavazovali nejen ve volných chvílích v Bobří hrázi, kde při tom byla lepší zábava, ale brali si práci i domů, aby více vydělali. Co by neudělali pro své sdružení Hochů od Bobří řeky!

Pak továrna "Fosfores" na krém na obuv v Páté čtvrti ohlásila v novinách, že kdo donese sto prázdných krabiček od jejího krému, obdrží peněžitou prémii.

Ještě týž den, kdy se hoši tuto novinku dověděli, oběhli všechny známé rodiny, zaútočili i doma na své maminky, a zkrátka nikdo nesměl koupit jiný krém než "Fosfores".

A vbrzku nastřádali žádanou stovku krabiček. To byla jedna z nejlehčích prací.

Vetešníkovi Kretzelesovi ve Staré čtvrti nosili hoši na prodej starý papír, železo a vše, co našli pohozeno a co on mohl potřebovat. Rikitan s ním vyjednal, že peníze za přinesené odpadky budou vyplaceny až najednou.

Tak se peníze pomalu scházely, až na konci čtvrtého týdne v sobotu odpoledne si chlapci mohli koupit kroj Hochů od Bobří řeky, když k vydělaným penězům přidali své úspory z dřívějšíka.

Ta sobota byla pro ně svátkem.

Rikitan už předtím vyhlédl tři obchody, kde měli žádané části obleku na skladě. To bylo zkoušení, měření a prohlížení!

A nejkrásnější chvíle nadešla, když se hoši odebrali se svým drahocenným nákladem do liduprázdného Červeného dolíku mezi městskými hradbami a tam se převlékli do svých hezkých krojů.

Každému chlapci slušel kroj dokonale. Všichni si vysoukali rukávy u košil a Mirek měl ze všech hochů kalhoty nejkratší, aby si hodně vysoko opálil nohy.

"A víte co?" vykřikl pak nadšeně Vilík, "zůstaneme už v té parádě oblečení, staré šaty si zabalíme do těchto papírů a půjdeme tak přes celou Starou čtvrt'."

Rikitan se smál, souhlasil a také všichni hoši byli tím nadšeni.

"Měli bychom také nosit ještě nějaký odznak," navrhoval Větrník.

Ale Rikitan nechtěl ani slyšet a odmítal nápad slovy: "Ne, dosud ne - až později. Mám k tomu svůj důvod . . ."

Celá Stará čtvrt' byla vzhůru, když se hoši nahnuli do jejích uliček, ve čtyřech trojstupech, jeden chlapec jako druhý, vymydlení, čistí, s říznou pochodovou písničkou na rtech. Ulice jim sotva stačila.

Jako by radost vpadla do Staré čtvrti.

Lidé vybíhali z krámů, nahýbali se z oken, zastavovali se na chodnících, mávali a volali na ně.

A chlapci byli hrdí na to, že si jich dospělí lidé všimli, že se jim líbili - a měli své sdružení Hochů od Bobří řeky ještě radši . . .

18 U táborového ohně

Neminula jediná neděle, aby Hoši od Bobří řeky nepodnikli nějakou celodenní dobrodružnou výpravu, vždy s novými příhodami a hrami, o jakých se jim nezdálo ani v nejdívočejším snu.

A přece cítili, že přijde ještě něco většího, než co až dosud prožili.

Rikitan občas něco nenápadně nadhodil, ale hned vše zamluvil a nic neprozradil. Zvědavost hochů byla napjata do nejvyšší míry.

Až na jedné z porad Rikitan řekl:

"Tuto neděli strávíme v Rokli úmluvy."

U hochů to ovšem vyvolalo veliký údiv; vždyť si přece řekli, že do Rokle úmluvy budou chodit jen při zvláštních slavnostních příležitostech. Co jim tam asi Rikitan chce říci? Ale on neprozradil nic napřed.

A údiv hochů se změnil v pravé nadšení, když Rikitan oznámil:

"Půjdeme do Rokle úmluvy vlastně již v sobotu k večeru a přespíme tam pod nízkými stromy na suchém jehličí." To bylo těšení a příprav na noční výpravu! Spát v lese! Pod hvězdami! Panečku - až to zažijí jiní hoši z ulice! Maminky byly doma celé ustrašené, bály se, aby hoši nenastydli. Ale když je Rikitan všechny navštívila vysvětlil jim, že jsou vlažné noci a že hoši budou spát ještě na pokrývkách, jež si musí vzít s sebou, přece se trochu upokojily.

Pak nastalo shánění těchto pokrývek, tepláků na noc pro spaní - a už se mohlo jít.

V sobotu k večeru se Hoši od Bobří řeky vytratili jako spiklenci ze Staré čtvrti. Některé z nich se pokoušeli stopovat závistiví hoši z ulice, ale brzo jim zmátli stopu a zmizeli v úzkých zešeřelých uličkách. Sešli se v Červeném dolíku a zakrátko vyšli z města. Pomalu se stmívalo a stíny se dloužily. V kraji byl klid. Bylo něco tak tajemného a krásného v tom tichu! Hoši mnoho nemluvili, jen pozorovali usínající kraj. V dálce už večer doléhal. Větrík přinášel vůni kvetoucích luk. Tu a tam někde vyskočilo do šera žluté světýlko. To na samotách rozsvěceli. Sedmikrásky se už zavíraly a včely přestaly bzučet na jitroceli. Lesy v kopcích zmodraly, pak zšedly, až zmizely docela. Na potoce začaly kuňkat žáby v rákosí. Vše usínalo v rudé záři červánků. A když požár západu přešel do žlutého soumraku, spouštěli se hoši do Rokle úmluvy. Bylo zde již šero a tak nějak tajemně. V tichu došli až k svému uschlému stromu, složili zde hromady dřeva nasbíraného cestou a rychle prohlédli místo ke spaní. Rikitan zatím udělal do odumřelého kmene druhý zásek a pak připravoval ohniště. Nahoře mezi korunami stromů prosvítalo ještě žluté nebe, ale zde byla již úplná tma, když Rikitan uschlou březovou kůrou podpálil oheň. Hoši byli uneseni! Vždyť ještě nikdy neviděli táborový oheň ani mihotání rudých stínů po kmenech stromů, necítili dosud vůni pálicí se pryskyřice. Kouř stoupal do korun stromů v pohádkových zákrutech, plameny objímaly nové a nové větve a jiskry sršely na všechny strany. Milé teplo linulo se kruhem sedících chlapců. A pak Rikitan vstal, přelétl všechny hochy pevným pohledem a promluvil: "Hoši od Bobří řeky, jsme dnes teprve podruhé ve své Rokli úmluvy, ale od naší první návštěvy již mnohokrát slunce zapadalo, takže jsem již poznal, jací jste, zda špatní či dobří. Pamatujete si, jak jste při prvním obléknutí stejnokrojů chtěli nosit též nějaký odznak? Nechtěl jsem s tím tehdy souhlasit, poněvadž jsem nevěděl, zda mne nezklamete a zda byste tím odznak neznehodnotili. Odznak totiž představuje všechno to, co máme na svém sdružení rádi, a zneuctěním odznaku bychom zneuctili i své sdružení. Od té doby jsem se přesvědčil -" zde se Rikitan na chvíli v řeči zastavil, "že jste hoši dobří, čestní, kteří si zaslouží, aby nosili odznak sdružení, jež si utvořili. Buďte takoví vždy, a to i tehdy, až jednou dorostete. Poctivé, čestné muže naše vlast vždy potřebuje." Radostný šum nastal mezi hochy po těchto slovech. Rikitan vyňal něco z malé krabičky. Pak hoši jeden po druhém k němu přistupovali a on každému připevnil na levý rukáv k rameni malého kovového bobra a stiskl chlapci ruku. Toho večera nebylo s hochy k vydržení. I když už seděli a zpívali, pořád ještě prohlíželi své odznaky mezi zpěvem a všichni byli spokojeni, že je sám Rikitan uznal za správné chlapce. Veselo bylo kolem ohně. Hoši dováděli, dobírali se navzájem, smáli se, "Zvučící dřevo" přitakalo a Rikitan byl veselý a šťastný s nimi. Skoro každý z hochů už měl nějakou přezdívku, jen Ludkovi stále ještě zůstalo jeho jméno. "Měli bychom Ludkovi říkat také už nějak jinak!" napadlo v té všeobecné veselosti Šťouru. "Říkejme mu Pytel neštěstí," chytil se té myšlenky Pirát. "Pamatujete si přece, jakými nehodami byl provázen na poslední výpravě u rybníků." Luděk ovšem odmítal takové přízvisko trochu pohněvaně. Ale ani ostatní hoši s názvem nesouhlasili a Grizzly prohlásil: "Spíše bychom Ludkovi měli říkat Roy podle Rikitanova příběhu. Hleďte -" a zatvářil se jako pan učitel, když někoho chválí. "Luděk má opravdu všechny vlastnosti Roye. Je dovedný, mají ho všichni rádi, je přímý a odvážný. Myslím, že by mu jméno Roy docela slušelo." Mluvil tak, jako by vtipkoval, ale přece bylo cítit, že to, co říká nahlas a žertem, myslí vážně. Ale i ostatní hoši se usmívali a souhlasili s Grizzlym. Jen Luděk zčervenál rozpaky nad tou chválou a nevěděl dobře, co na ni říci. Rikitan mu přišel na pomoc: "Je hezké, když tě hoši tak chválí, a jejich dobrý názor o tobě tě může jen těšit," řekl. "Ale Roy si nesmíš dát říkat. O tuto přezdívku bude nutno teprve bojovat a jedině ten, kdo tento boj vybojuje jako první, jen ten se tak bude moci jmenovat!" "To budeme nějak zápasit?" zeptal se nechápavě Kytíčkář a také ostatní se tvářili zvědavě. "Ne - to budou asi nějaké závody v běhu a skoku," těšil se Mírek, který vždy takové závody vyhrával svou úžasnou mrštností a rychlostí. Rikitan jim však nedal dlouho hádat a dohadovat se. Usedl blíže k ohni a začal vysvětlovat:

19 Třináct bobříků

"Dali jsme si název 'Hoši od Bobří řeky', protože se nám líbil příběh o Royovi a hlavně to, co všechno ten podivuhodný hoch dovedl a jaký byl.

Co je však do krásného názvu, když jste nedokázali, že ho jste hodni! Dokud nebudete takoví, jako byl Roy, nemáte vlastně právo říkat si 'Hoši od Bobří řeky'."

"Musíme to tedy nějak dokázat!" vykřikl zmužile Drobeček. "Podívejte se, já například budu -"

Pirátova ruka mu zacpala pus, aby neřečnil, a Rikitan s úsměvem pokračoval:

"Víte, jaký Roy byl: dobrý, odvážný, dovedný. Uměl se ovládat, byl obratný, vydržel hladovět, vytrval ve všem a měl

všechny vlastnosti, jaké má mít správný chlapec. - Zkusme tedy dokázat to, co Roy."

"Jak a kdy ale začneme? A jak to máme vlastně dokázat?" ptal se nedočkavě Grizzly.

"Nech mě domluvit," usmál se jeho netrpělivosti Rikitan. "Pamatujete si, jak jednoho dne našel Roy v podkroví sruhu třináct hřebíků a jak neustal dříve, dokud na každém z nich nevisela jedna kůže z vlastnoručně uloveného bobra. A teprve když všech třináct ulovil, začal sám sebe považovat za mladého muže.

Nuže, my také budeme lovit třináct bobrů jako Roy! Jenže Roy lovil skutečná zvířata, ale my budeme lovit třináct důkazů, že jsme takoví, jako byl Roy. Každý zdařilý důkaz bude jedním takovým Royovým bobrem.

A tak jako se Roy teprve po ulovení třinácti bobrů považoval za muže, tak i my se teprve po vykonání těch třinácti těžkých úkolů budeme považovat za takové, jako byl Roy. Budeme pak skutečnými Hochy od Bobří řeky! Nejen podle jména, ale opravdu podle toho, co dovedeme a jací jsme."

"Už rozumím," vykřikl radostně Větrník. "Ty nám, Rikitane, řekneš, co máme dělat - a dokážeme-li jednu takovou určenou věc, ulovili jsme jednoho bobříka na hřebík do sruhu - ano?"

Rikitan přisvědčil a nadšení u ohně neznalo mezí. Pokračoval: "Když Roy získal nový úlovek, pověsil kůži na jeden z třinácti hřebíků, aby viděl, jak pokročil s lovem, aby bylo vidět, kolik kdo z vás bude mít našich bobříků, budete dostávat za každou vykonanou zkoušku čili za každého uloveného bobříka jeden barevný knoflík. Ten knoflík si přišijete pod kovový odznak, který jste dnes dostali. Pro každého bobříka bude knoflík jiné barvy.

A kdo z nás docílí první všech třinácti bobříků, tomu dáme čestnou přezdívku Roy. Bude se tak mezi námi napříště nazývat a nikdo ho nebude smět oslovit jinak."

"A jak se budou nazývat další hoši, kteří uloví všech třináct bobříků po něm?" ptal se zvědavě Šťoura.

"Těm zůstanou jména dosavadní," odvětil Rikitan. "Ale i tak to pro ně bude velká čest a vyznamenání, když se jim podaří ulovit všech třináct bobříků a tak dokázat, že jsou Royovi rovni."

"A jaké budou ty naše bobříky? Dej nám už nějaké, ať začneme ještě dnes," naléhal Jirka na Rikitana.

"Budu vám ukládat bobříky jednoho pěkně po druhém. Myslím, že docela postačí, když přijdu s novým vždy jednou za čtrnáct dnů. Každý z bobříků bude mít za úkol dokázat něco z toho, co dovedl Roy, nebo jaký byl. Dnes vám řeknu o prvním; bude žlutý. Poslouchejte!"

20 Jste pružní a rychlí, jako byl Roy?

Šum u ohničku ztlchl, hoši napjali sluch a Rikitan vykládal:

"Víte, že Roy jako každý pořádný chlapec byl mrštný a rychlý. Běhal jako vítr a skákal jako laňka. Pohyboval se neslyšně za zvířel. Byl pravým synem divočiny. Nebyl nějaký neohrabaný tlust'och či sloní mládě.

I vy musíte být tak rychlí a hbití, jako byl on.

Hleďte, zde mám přesně vypočítáno, jakých výkonů v běhu a skoku musí dosáhnout zdravý hoch i děvče, aby o sobě mohli říci, že jsou svižní a rychlí:

CHLAPCI

Běh 50 m Běh 60 m Běh 100 m Skok vysoký Skok daleký

DÍVKY

Běh 50 m Běh 60 m Běh 100 m Skok vysoký Skok daleký

U běhů označuji číslice čas ve vteřinách, u skoků pak výšku a dálku v centimetrech.

Zítřka si někde na rovné pěšině naměříme patřičné vzdálenosti a hned uvidíme, jak se kdo z vás vyrovná Royovi.

Budeme skákat a běhat, a každý, kdo bude chtít ulovit prvního bobříka, musí mít alespoň takový výkon, jaký jsem zde uvedl pro jeho věk."

Mírek měl ovšem velikou radost, protože si troufal tohoto bobříka ulovit docela snadno. A také ostatní hoši se příliš nebáli, protože nikdy nezkoušeli, za jakou dobu uběhnou 60 metrů, ani neměřili svůj skok do dálky a do výšky.

Až druhý den poznali, jak je ten zatrolený žlutý první bobřík těžký! Někteří hoši provedli úspěšně jen běh nebo některý ze skoků. Jiní nevykonali ani kousek toho prvního bobříka, neboť byli příliš pomalí nebo neobratní.

A čím déle opakovali své výkony, tím byly jejich výsledky menší, protože se už cítili unaveni.

"Nevadí," těšil je Rikitan, "cvičte mezi týdnem v Červeném dolíku, příští neděli to můžete dokázat."

Jediný Mírek neztrácel důvěru ve své vítězství. Všichni byli tudíž velmi zvědaví, jak se mu to podaří.

Když mu Rikitan dal povel, aby se připravil k běhu, klekl si u startu jako zkušený běžec, na znamení pak se jeho tělo vymrštilo jako střela kupředu, levá ruka švihla vzad, tělo se narovnálo a Mírek letěl jak s větrem o závod. Měl opravdu skvělý čas..

A když pak právě tak výborně překonal i skoky, vypukla mezi hochy opravdová bouře pochvaly. S obdivem prohlíželi Mírkovo svalnaté tělo, ale nezáviděli mu.

Rikitan pravil:

"Takových výsledků, jako docílil dnes Mírek, docílíte také. Jste všichni zdraví a urostlíte. Jen se více cvičte!" Od té chvíle neznali hoši nic jiného než skok a běh. Mírkovi odevzdal Rikitan slavnostně žlutý knoflík; byl to první bobřík, ulovený Hochy od Bobří řeky.

Ale již v příštích týdnech jich bylo několik; Vilík s Jiříkem a Luděk byli mezi prvními.

Ale to už zase čekali bobříci další a hoši měli plné ruce práce. Nevěděli, na kterého číhat dřív!

A jestliže se zdál první bobřík hochům těžký, byli druzí bobříci ještě těžší a někteří hoši myslili, že je nikdy nedostanou. Rikitan jako obvykle dostal slovu a každou druhou neděli přišel vždy s novým bobříkem.

Druhý byl takovýto: Na zemi se vyměřil čtvereční metr a vyryl jeho obvod. Deset kroků od něho stál hoch, měl u sebe deset kamenů a ty jeden po druhém házel desetkrát za sebou do čtverce. Každý chlapec musil tedy hodit stokrát. Kdo

vhodil ze sta kamenů alespoň osmdesátkrát do čtverce, dobyl druhého, světle zeleného bobříka. Tohle byl opravdu těžký úkol a měl dokázat, že hoši mají tak jistou a pevnou ruku, jako měl Roy, když dokazoval Svišticimu šípů, že by vydržel zkoušku indiánského chlapce v muže.

I Mírek se druhého bobříka trochu zalekl. Zde nepomohlo jeho cvičené tělo. Zde se musilo cvičit něco jiného. Odhad oka a přesné vyměření síly v ruce vzhledem k váze kamene.

Hochům se zdálo, že toho bobříka nikdy nepolapí. Také Mirkův neúspěch je zarazil.

A přece Rikitan tvrdil, že přijdou bobříci ještě mnohem těžší.

Tu neděli chlapci nedělali nic jiného, jen házeli kameny.

Rikitan mnil hrát několik nových her, ale hoši nechtěli ani slyšet. Tentokrát to byl Luděk, který docílil druhého, světle zeleného bobříka první.

Mírek ulovil tohoto bobříka až k večeru a brzo po něm se to podařilo i Vilíkovi. Jirkovi létaly kameny pořád vedle čtverce. Někdy hodil kámen příliš blízko, jindy zase daleko. Šťoura se Jirkovi smál a říkal, že má kameny asi očarovane. Ale ani jemu se nevedlo lépe - bobříka míření toho dne neulovil.

Po celou cestu z výpravy domů nehovořili chlapci o ničem jiném než o bobřících - a v noci se jim o nich zdálo. Ještě nikdy je nic tak neupoutalo jako tento "lov". Bylo v tom něco přitažlivého, kouzelného!

Hoši, kteří ještě neulovili prvního bobříka (bobříka mrštnosti), cvičili každou volnou chvíli na hřišti, pečlivě měřili své skoky do dálky i do výšky a měli radost z každého centimetru, o který zlepšili svůj výkon.

Učitelé tělocviku byli velmi potěšeni jejich snahou a dávali je ostatním hochům za vzor. A marně si lámali hlavu, čím se v nich touha po tělesné dokonalosti najednou tak probudila.

Někteří jiní hoši je chtěli napodobit, ale neměli tolik vytrvalosti, aby ve cvičení pokračovali. Za několik dnů jejich nadšení ochablo.

Chceš se přesvědčit, zda by ses vyrovnal Royovi? Nuže - zde začíná tvůj závod, v němž můžeš dokázat, co v tobě vězí: lov bobříky tak jako Hoši od Bobří řeky! Lovy jsou přesně popsány. U některých jsou vysvětlivky a návody. Zakrátko všichni správní hoši a děvčata okolo tebe začnou na levém rukávu nosit barevné knoflíky vlastnoruční výroby, podle počtu ulovených bobříků.

Bud' jedním z prvních! Nedej se předejít! Vypadalo by to, že jsi slaboch, který nic nedokáže. Jen vesele a zmužile do toho!

Lovu zdar!

21 Co zavinil Royův příběh a Píseň úplňku

Od té doby, kdy Hoši od Bobří řeky slyšeli příběh ze Sluneční zátoky a Píseň úplňku, stala se s nimi veliká změna. I doma otcové a matky ji na svých chlapcích pozorovali, ale protože to byla změna k lepšímu, nic neříkali.

Tichošlápek se stal silnějším, už se tak nečervenál, když s ním někdo mluvil, a denně čtvrt hodiny cvičil, aby byl silnější. Koupal se s hochy ve studené vodě, aby se obrnil proti rýmě a aby byl otužilý jako Roy.

Šťoura konečně odložil docela svůj nepěkný způsob mluvy, která každého bodala, a Drobeček se snažil být opatrnější.

Jířík se často přistihl, jak mu celé hodiny zvučí v podvědomí Píseň úplňku. Ale kdykoliv si myslel, že přišel na nějaký úryvek z jejího nápěvu a chtěl jej honem zapískat, vždycky to dopadlo žalostně.

Myslel na Royův příběh a v duchu si namlouval, že on sám je Royem, silným, dovedným a dobrým.

Jindy zase, když přemítal o Royovi, představoval si ho jako Ludka, tak milého, hezkého a hrdého.

Snažil se, aby se ve všem podobal vysněnému Royovi i skutečnému Ludkovi: aby z něho byl vzorný chlapec.

Neodmlouval již doma, když měl pro něco dojít, ani se nemračil při obědě, když něco nerad jedl.

Teď se i radostněji učil a úkoly psal s lehčím srdcem, když věděl, že hned po škole se zase bude moci věnovat skládání bobříků, myšlení o Royovi, vzrušujícímu přemítání na nápěv Písně úplňku, o všech těch krásných věcech, jež souvisely se sdružením Hochů od Bobří řeky.

Celý jeho chlapecký život se mu najednou zdál tak krásný, tak plný a pestrý.

I s Vilíkem to dopadalo podobně.

A často mezi sebou hovořili o všech těch změnách, které Rikitan přinesl do jejich života.

Oba teď spolu kamarádili ještě více než dříve.

Vše, co je napadlo o Royovi i co zpozorovali na Ludkovi, přenášeli do vzájemného chování k sobě.

Předstihovali se oba v pozornostech a v rytířské zdvořilosti jeden k druhému.

Jíříkovi například vypadl z lavice ve škole sešit; než se pro něj mohl shýbnout, zvedl mu jej Vilík a podával mu jej. Dělili se o svačiny. Když vcházeli do dveří, dával jeden druhému přednost.

A to vše jen proto, poněvadž si mysleli, že i Luděk - představitel Roye - by si tak počínal.

A líbilo se jim to tak. Nalezli zalíbení a vůbec cosi nového a vznešeného v tomto mužném, kavalírském počínání.

Ostatní hoši ve třídě brzo vyzpozorovali, co se mezi Jíříkem a Vilíkem děje, a oba musili s barvou ven.

Nikdy dříve o Hoších od Bobří řeky před chlapci ve škole nemluví. Zdálo se jim pro něco takového příliš všední a nechápaví, než aby jim o tom vyprávěli.

Ale teď, když k tomu byli vyzváni, sdělili svou velikou radost zvědavcům. A nemýlili se ve svém zdrcujícím úsudku o nich!

Tito prázdní, obyčejní hoši nepochopili docela nic, co může být v té věci tak krásného, posmívali se Hochům od Bobří řeky a skládali na ně nepodařené písničky.
Ó, jak oba litovali, že se dali svést k prozrazení!

Vyber si nějakého kamaráda, o kterém si myslíš, že by ti nejvíce vyhovoval, a dej mu číst tuto knihu. Až ji přečte, řekni mu, že bys chtěl, abyste vy dva spolu kamarádili tak jako Jiřík s Vilíkem v této knize.
A snažte se jednat tak, jako jednali oni, a lovte spolu bobříky!

22 Porady

Vždy v úterý a v pátek k večeru sešli se hoši v Bobří hrázi. Říkali těm schůzkám "porady", ale nemyslete si, že se tam pořád jen radili a nic jiného nedělali!

Mluvílo se tam a dělalo všechno možné. Hoši rokovali, jak jsou daleko s lovem bobříků, a lámali si marně hlavy, čeho asi se budou týkat bobříky další. Umlouvali si příští výpravu.

Pak obyčejně přišlo volné vyprávění, jehož se účastnili všichni hoši, ale v němž hlavní slovo vedl vždy Rikitan.

Upozorňoval hochy, co se děje nového ve světě, vykládal o nových vynálezech. Kdejaký sportovní podnik, ať již to byly automobilové závody nebo box, kopaná či tenis, vše pořádně přetřásali, nic nenechali na pokoji.

Rikitan otvíral hochům docela nové světy, mluvil o věcech, o jakých jaktěživ neslyšeli. Všechno věděl, všechno znal. Nebylo snad jediné otázky, kterou by nedovedl zodpovědět a vysvětlit.

Jen zpívat hoši v Bobří hrázi nesměli, aby se jejich sídlo neprozradilo. Zato ale Rikitan přinesl na každou poradou vždy nějakou novou hru nebo vůbec nějakou zajímavost a na to se hoši těšili ze všeho vždy nejvíce.

"Znáte čarovné zrcátko?" tázal se jednou zvesela a hoši by byli málem prozradili Bobří hráz, jak hlasitě křičeli "ne".

"Tak hleďte," smál se Rikitan. "Zde jsou mé klíče. Já odejdu a někdo z vás si schová klíče u sebe. Nebudu tedy vědět, u koho klíče jsou. Poznám to ale podle svého čarovného zrcátka, až se vrátím."

Ozvalo se několik pochybovačných výkřiků, někteří hoši vrtěli udiveně hlavami, ale Rikitan už stál venku před Bobří hrází a klíče schoval u sebe Tichošlápek.

"Hotovo - Rikitane, můžeš jít hledat," smáli se pak hoši zvědavě a Rikitan vešel.

Vyňal z kapsy malé obyčejné zrcátko, zachmuřil se jako čaroděj a začal nad ním rychle odříkávat jakási cizí slova. Pak na zrcátko dýchl a vyzval hochy, aby jeden po druhém otiskli svůj palec na zrcátko. Po každém chlapci pozoroval otisk.

Když přišel na řadu Tichošlápek, bylo rozrušení hochů největší. Ted' se měla ukázat čarovná moc zrcátka. Tichošlápek však nedal na sobě nic znát. Klidně udělal otisk palce a odstoupil od Rikitana zase mezi hochy, jako by se ho celá ta věc ani netýkala.

Počínal si jako druží, tak docela lhostejně a nenápadně. A přece se Rikitan při prohlížení jeho otisku najednou začal usmívat a řekl: "Tichošlápku, ty máš mé klíče." Nelze vypsát, jak se chlapci divili.

"Copak je to možné? Vždyť jsem ani nevzdechl," vztekal se Tichošlápek.

"Ježkovy oči!" kroutil hlavou Drobeček.

"Třeba to byla náhoda," vykřikl Šťoura, a toho se hoši přidrželi jako klíšťata.

"Opakujme tedy kouzlo znovu," smál se vítězoslavně Rikitan.

A hle - i při všech dalších pokusech povědělo čarovné zrcátko pravdu.

Hoši už byli celí rozrušení a tváře jim hořely.

"Na kouzla přece věřit nebudeme," křiče! podrážděně Šťoura.

A Rikitan nechtěl už hochy dále trápit. Proto pravil: "Já na ně také nevěřím! Ale věřím Větrníkovi!"

Hoši se tvářili samozřejmě velmi nechápavě. Nikdo nerozuměl, co může mít Větrník společného s kouzelným zrcátkem.

A Rikitan se smál: "Ano, mně stačí, když věřím Větrníkovi. Protože, když sáhne na zrcátko hoch, jenž má klíče, pozdvihne Větrník obočí a dá mi tak znamení, u koho klíče jsou. To je celé to kouzlo. S Větrníkem jsem si tu zábavu umluvil již minule a dnes jsme ji provedli. Zdařila se dokonale..."

Podruhé Rikitan přinesl třicet tvrdých papírků, z nichž bylo 10 obdélníků, 10 čtverečků a 10 trojúhelníků. "Dnes uvidíme, jak máte kdo hbité ruce."

Zavázal Jiříkovi oči kusem látky, dal mu do nastavených dlaní všech třicet smíchaných papírků a řekl: "Až dám znamení, budeš rozdělovat po paměti podle hmatu papírky na tři různé hromádky, každý tvar na jednu. Za každý papírek vhozený na špatnou hromádku připočtu ti k tvému času, kterého docílíš, ještě dvě vteřiny. Pozor - připrav se - ted'!"

Jiřík se lopotil s papírky, házel je z ruky na jednotlivé hromádky a teprve ted' viděl, jak neohrabané má ruce. Jak dlouho mu to trvalo, než poznal, jestli papírek je trojúhelníček nebo čtvereček či obdélníček! A než si po tomto poznání zase ještě vzpomněl, na které straně má tu kterou hromádku, aby papírek nehodil na jinou! Rozdělení mu trvalo 58 vteřin - a k tomu mu ještě připočetli třikrát dvě vteřiny za tři špatně vhozené papírky.

Nejrychlejší v tomto závodě by! Vilík; mě! z toho takovou radost, že se až začervenal. Mě! 45 vteřin a ani jeden papírek špatně vhozený.

Jindy zase přišel Rikitan s otázkou, jak je kdo z hochů všímavý.

"Zahrajeme si na detektivy a hned to budeme vědět. Grizzly, prohlédni si nás důkladně, jak jsme oblečení, pak vyjdi z Bobří hráze a přijď, až tě zavoláme. Změníme zatím něco na svém obleku a ty musíš zpozorovat, jakou změnu jsme na sobě provedli."

Nato si Grizzly začal každého prohlížet jako policista podezřelého muže z přístavní krčmy a potom se vykolébal z Bobří hráze.

Sotva se ztratil z dohledu, do chlapců jako když píchne. Tichošlápek si změnil účes z pěšinky na hladké přičesání dozadu.

Vilík si zastrčil do knoflíkové dírký žlutou květinu. Šťoura si přemístil špendlík s barevnou hlavičkou i levé klopý kabátu na pravou.

Rikitan si schoval polovystřčené plnicí pero z horní kapsy dovnitř, takže teď nebylo vidět.

Mírek si popustil své kratoučné kalhoty až ke kolenům a Jiřík si vyměnil s Luděkem kabát. A tak každý učinil na sobě nějakou změnu.

Pak přiběhl Grizzly s podezřívavým pohledem a hned si všiml Mirkových kalhot. Byla to rána pro oči, vždyť nikdo nikdy neviděl Mirka než s kalhotami vysoko nad nahými koleny - a teď je měl až ke kolenům!

Šťourova špendlíku si nevšiml.

Ba neviděl by ani, že Drobeček má pravou botu na levé noze a levou zase na pravé. Ale všichni hoši se tomu chechtali a dívali se na Drobečkovy boty tak nápadně, že ho tím prozradili.

Změny na ostatních hoších i na Rikitanovi našel.

A takových různých her, v nichž se cvičila pozornost a postřeh, hráli mnoho.

23 Ošálení Drobečka

Nebo jak jen se hoši nasmáli, když pískali na "kouzelnou píšťalku"! Samou sebou se rozumí, že to zase přinesl Rikitan! Měl na provázku obyčejnou kovovou píšťalku, s níž venku na výpravách svolával chlapce. A tady najednou začal užaslému Drobečkovi tvrdit, že ta píšťalka je kouzelná.

"Ježkovy oči," vydechl Drobeček, "opravdu?"

Všichni hoši se smáli, protože si vzpomněli na "čarovné zrcátko" a už předem Drobečka litovali, jak si z něho Rikitan jistě zase udělá nějaký podařený žert.

Ale Rikitan trval na svém a řekl: "Sedněte si zde do malého kroužku a Drobeček bude stát mezi námi uprostřed.

Budeme si tajně podávat píšťalku v kroužku mezi sebou, ale vždy tak, aby ji Drobeček nespasil. A když se náhodou obrátí na jinou stranu, může se na ni i písknout. Bude-li mít Drobeček na někoho podezření, že píšťalka je zrovna u něho, ukáže na něho a on musí ukázat ruce. U koho píšťalku najde, s tím si vymění místo."

A hra začala. Drobeček brzo ztratil stopu píšťalky.

Hoši ho mylili tím, že dělali plané pohyby, jako by si píšťalku podávali pod nohama nebo za zády dále, ač píšťalka u nich třeba ani nebyla.

Zmatek byl ještě větší, když chvilími někdo na píšťalku hvízdal - a dříve než se Drobeček na tu stranu obrátil, byla již zase někde ukryta nebo na cestě mezi hochy.

Pak najednou se začali chlapci chechtat ještě více a píšťalka se ozývala skoro pořád.

Tady šlo o rozum! Nebylo přece možné, aby se píšťalka octla za půl vteřiny na druhé straně!

Až najednou Drobeček na to přišel. Rikitan využil chvíle, kdy k němu Drobeček stál chvíli zády, přehodil mu provázek s píšťalkou přes pásek vzadu u kabátu a Drobeček, nevěda o tom, točil se i s píšťalkou a samozřejmě nikde ji nemohl objevit, ani když na ni vzadu pískl . . .

Drobeček nejprve nevěděl, zda se má zlobit a dělat uraženého, nebo se smát, ale když se řehonili všichni, smál se také a jen rozpačitě prohodil:

"U třinácti fousů - vy jste mě zase jednou doběhli!"

24 Vlastní práci

Rozumí se samo sebou, že se první noční výprava s táborovým ohněm a spaním v lese hochům velmi líbila a že ji chtěli opakovat. Rikitan však pravil: "Nemůžeme přece spát jen tak pod širým nebem! Co kdyby nás v noci překvapil lijavec? Takový krásný úkryt, jaký máme v Rokli úmluvy, hned tak nenajdete."

"A to už tedy víckrát v noci venku spát nebudeme?" ptal se zklamaně Vilík.

"Prozatím ne! Ale opatříme si stany a budeme každou noc ze soboty na neděli spát venku. Stany jsou nepromokavé a tak budeme chráněni proti každé nepohodě."

Ukázalo se však, že stany jsou velmi drahé a že jen velmi málo hochů by si je mohlo koupit.

"Proto přece nepřijďme o potěšení konat večerní výpravy a spát v noci v lese," klidnil hochy Rikitan. "Vydělali jsme si na obleky, opatříme si tedy i stany. Jenomže tentokrát vám nebudu opatrovat výdělek já, nýbrž si jej musíte nalézt sami."

Hoši se umluvili, že si na stany budou střádat společně, a to ve dvojicích, protože se do jednoho stanu pohodlně vejdou právě jen dva hoši. Pak se ještě dohodli, kdo s kým bude stan obývat, a dali se do krušné práce opatřit si peníze.

Někteří se rozběhli do Vilové čtvrti po tenisových hřištích, kde sbírali za plat hráčům tenisové míčky, jiní obchodovali s poštovními známkami, které dávali do prodeje v trafikách a papírnických obchodech. Sháněli penízek k penízku. I své nové úspory k tomu připojili. Vilík nosil jisté paní každé ráno mléko a noviny a jiné rodině pomáhal po obědě mýt nádobí.

Jiřík běhal vedlejšímu obchodníkovi se vzkazy do tržnice a pomáhal mu ve volném čase v krámě. Večer vymýval v mlékárně sklenice a vytíral vlhkým hadrem podlahu.

Grizzly se nestyděl prodávat u tržnice noviny. Někdy také zaléval sousedovi zahradu.

Byly to docela čestně a poctivě vydělané peníze! Trvalo to sice poněkud déle než strádání na obleky. Ale přece se hoši dočkali, že jednou v pátek místo porady šli s Rikitanem do Nové čtvrti a nakoupili tam za své pracně nastřádané peníze sedm krásných nových stanů s kolíky a skládacími tyčemi. Sedmý stan byl pro Rikitana a on sám si jej zaplatil.

Ještě toho večera šli do Červeného dolíku, a třebaže se už stmívalo, učil je Rikitan, jak se stany staví, aby byly dobře napjaty.

Byla to jedna z mnoha radostí, jež chlapci prožili od té doby, co se stali Hochy od Bobří řeky.

25 Rikitan mluví o chlapci a Nové čtvrti

Když jednou mluvili o jiných chlapcích ze školy, vmísil se Rikitan do hovoru:

"Potkávám denně při své cestě z přednášek jednoho hochy z Nové čtvrti. Procházím totiž vždy ulicí, kde on bydlí.

Zpočátku jsem si ho nikdy nepovšiml. Až jednou. Zdravil nějakou starou paní. Neměl čepici a jen se lehce uklonil.

Učinil ten pozdrav tak pěkně, jak by hned tak žádný chlapec nedovedl, a mě napadlo, že to není jen takový obyčejný hoch, jaké jsem zvyklý vidat v ulici.

Zpozoroval jsem pak, že si čapku nasazuje docela jinak než většina obyčejných hochů. Také jsem viděl, že kamarádi chodí k němu, místo aby on šel k nim.

Nedávno se k němu hnali dva hoši, radostně naň křičeli a hvízdali, ale on se opíral o zeď a ani na krok jim nepošešel vstříc. Zdálo se, že o ně ani příliš nestojí. Zarazilo mě to trochu, ale přesto jsem si myslel, že by se hodil mezi nás, Hochy od Bobří řeky. Jen to, že je nás právě dost pro naši věc, mi zabránilo, abych šel k němu a vyprávěl mu o nás.

Ale nepřestal jsem se o něho zajímat. Myslím, že si mne nikdy nepovšiml, když jsme se potkali. Když jsem ho viděl, vždy jsem si vzpomněl na vás. Působil na mne dobrým dojmem a byl jsem tak nějak uspokojen, když jsem ho spatřil.

Byl mi příjemný.

A teď si představte: Dnes jsem šel zase jeho ulicí. Stál tam a držel za ruce jakéhosi malého uplakaného chlapce. Pak ho pustil, ale doběhl ho, znovu chytil a tloukl. Hrál si s ním jako kočka s myší. A tak ošklivě mu nadával.

Můj dobrý dojem o něm byl pryč. Jak jsem se v něm zklamal! Jak jsem se mýlil, když jsem ho považoval za správného chlapce! Raději už nikdy nepůjdu jeho ulicí.

Nevíte, kdo vás pozoruje, kdo o vás má dobré mínění. Často jediné slovo nebo čin, který vypadá třeba hůře, než jste mysleli, vás připraví o dobré mínění, jež o vás někdo měl.

Buďte opatrní na své jednání! Nezapomínejte nikdy, že jste z Hochů od Bobří řeky a že chcete být takovými, jako byl Roy."

26 Pomoc v neštěstí

"Co byste dělali," ptal se Rikitan hochů na jedné z porad v Bobří hrázi, "kdyby se u vás v okolí stalo nějaké neštěstí?"

"Pro páníčka," škytl Drobeček a očka mu vyplavala. "A jaké?"

"Nu, kdyby třeba vypukl požár."

"Křičel bych na lidi," vykládal rozvážně Vilík, "a běžel bych pro hasiče."

A hned pokračoval, že by běžel Zámeckou ulicí, proběhl Dřevěnými vraty do Tůně, Železným průchodem vzhůru na Křížové schody a že by mu ta cesta nesměla trvat déle než pět minut.

Jiřík ale tvrdil, že by bylo lepší běžet z Dřevěných vrat přímo směrem k tržnici, pak zahnout do Lihovarnické ulice, to že by byla kratší cesta.

Chtěli se přit ještě dále, ale Rikitan je zastavil:

"Tak vidíte - ukazuje se, že neznáte dobře ani nejkratší cestu k hasičům. Ale lepší než znát cestu je vědět z paměti jejich telefonní číslo, abyste je mohli k ohni volat telefonem. Ušetříte tak mnoho času. Je-li poblíž vašeho bydliště požární automat, můžete ho použít."

Ukázalo se, že jenom několik hochů ví, kde jsou nejbližší požární automaty u jejich bydliště.

"A zdaleka víte, v kterých obchodech u vás nablízku mají telefon?"

Ani to většina hochů nevěděla.

"Představte si," řekl Rikitan, "kdyby najednou ve vašem domě vypukl požár, jak byste se mohli proslavit a stát užitečnými

Lidé by vybíhali z bytů, ženy by nařikaly a muži by běhali bezradně po schodech a v rozčilení by si oblékali kabáty naruby.

A teď byste do toho klidně vpadli vy a řekli byste: „Neplašte se, lidičky, telefonujte z toho a toho obchodu tohleto číslo - a hasiče zde máte za tři minuty.“ Nesmějte se tomu, může se to jednou stát!

Nebo: Víte, kde je u vás v okolí nejbližší lékař? Víte, kdy ho můžete zastihnout doma a kdy musíte jít k jinému, protože ten první už nepřijímá návštěvy a je mimo dům? Znáte nejbližší lékárnu, strážnici a nemocnici?

Co kdyby se na vedlejším domě zřítilo lešení se zedníky. Krev by z nich dole na dlažbě jen trčela a lidé by kolem

pobíhali bezradně a zakrývali by si oči. A opakovalo by se totéž, co při požáru:

Kdybyste o všem věděli, v mžiku by zde byl lékař, z lékárny obvazy a auto z nemocnice.

Mohli byste zachránit lidské životy. Mohli byste se uplatnit lépe než mnohý dospělý člověk.

Víte přece, že většina velkých lidí se na vás dívá jen jako na uličníky, na darebné děti, na které platí jediné pohlavky a hrozby. Ukažte těm přezíravým a nafoukaným lidem, že vy, chlapci, dovedete být právě tak užiteční jako oni a že na vás nemusí shlížet pořád tak spatra. Dokažte jim, že když vám ti velcí lidé ukáží správnou cestu, kterou máte jít, že přestanete být pouhými dareby a že se z vás stanou užiteční, správní chlapci."

Tahle revoluční Rikitanova řeč proti dospělým lidem hochům zněla jako rajska hudba.

Rikitan pak zavedl hovor ještě na jiné případy, kdy by se hoši mohli osvědčit jako připravení pomahači v nesnázích.

A potom náhle pravil:

"Hledte, hoši, my si z toho uděláme třetího bobříka. Víte - Roy přece znal od indiánských žen všechny léčivé byliny, věděl, kde rostou, a vyznal se v indiánském lékařství. Byl schopen pomoci jinému člověku. Umějme to my také!

Naučte se, jak pomoci člověku, který je stížen nevolností. Jak mu pomoci při bolesti hlavy, žaludku, jak zastavit krvácení z nosu. Co s ním dělat, když dostane sluneční úžeh. Jak vyčistit a obvázat menší rány, říznutí a odřeniny. Naučte se provádět umělé dýchání. Umějte zařídít převoz do nemocnice. Zjistěte a pamatujte si adresy a telefony lékařů, hasičů, lékárny a nemocnice.

Kdo prokáže, že tohle umí, získává třetího, černého bobříka."

Šťoura si koupil malý notýsek, zapsal si do něho všechny potřebné adresy a stále jej nosil u sebe. Ostatní hoši si jej pořídili podle Šťourova vzoru.

Piráť si opatřil malou kapesní lékárníčku a nikdy ji neodložil. Nosil ji i do školy.

Když bylo nějakému chlapci ve škole nevolno, dovedl ho k otevřenému oknu, dal mu čichat čpavek a třel mu spánky kafrem.

Jednomu chlapci vyčistil a zavázal hluboké říznutí, nebo zase lepil náplasti na škrábnutí a snažil se ze všech sil, aby lékárníčka dělala službu. Volali jej s ní i při vyučování a do jiných tříd.

Pak se stalo něco neočekávaného: po třídách byl čten oběžník, že odpoledne místo poslední hodiny učení se mají žáci shromáždit v tělocvičně.

A tam před celou školou dal si ředitel školy představit Piráta, podal mu ruku a pravil mezi jiným:

"Děkuji ti jménem naší školy za tvou dobrovolnou službu ošetřovatelskou. Sloužit svému bližnímu a prokazovat mu dobro, bez nároku na nějakou odměnu, to je vskutku nejsvětější příkaz opravdového muže.

Obdivuji se ti, že ty, třebaže jsi ještě chlapec, tento příkaz už chápeš a vykonáváš jej. Naše škola je na tebe hrdá."

Ale i ostatní Hoši od Bobří řeky, ač se jim nedostalo takové pochvaly jako Pirátovi, cítili se velmi spokojeni se všemi těmi novými vědomostmi. Protože jimi se stali významnými a cennými i pro dospělé lidi . . . a co hlavního - pomohly jim k třetímu, černému bobříku.

Co bys dělal, kdybys upozoroval požár nebo kdybys byl svědkem nějakého úrazu Zdřevěněly by ti nohy a rozklepala by se ti brada? Nebo bys dovedl mužně zjednat pomoc? Přemýšlej o tom !

27 Vilíkovo zahanbení

Luděk byl opravdu ušlechtilý chlapec. Byl přímý a rázný, ale neublížil nikdy nikomu ani slovem.

Poděkoval za vše, co mu kdo udělal dobrého nebo co mu kdo nabídl. Děkoval vždy s úsměvem a bez rozpaků, právě tak, jako když naopak někoho o něco prosil.

Mnozí hoši v jeho třídě snažili se napodobit jeho chování, ale zardívali se rozpaky, když měli někomu říci "Děkuji" nebo "Prosím tě"... A brzo se opět vrátili k svému dřívějšímu klukovskému chování, ač v hloubi srdce leckterý z nich se cítil zahanben poznáním, že nedokáže být takový, jako by! Luděk.

Ale nikdo nebyl tak zahanben a nešťastný jako Vilík po oné události s Luděkem, která se zběhla při návratu z jedné porady v Bobří hrázi. Obvykle chodívali domů z porad Jiřík, Vilík, Luděk a Pirát společně.

Ale tentokrát Jiřík musel odejít z porady poněkud dříve, protože ho maminka nutně potřebovala doma, a tak když porada skončila, šel domů Vilík s Pirátem a Luděkem sám,

Cestou byli velmi rozveseleni, zejména Vilík by! v dobré náladě a živě vykládal poslední příhody ze své třídy.

A najednou - najednou - sám neví, jak se to mohlo stát - vběhlo mu do úst slovo, takové ošklivé jedno slovo, které nevypustil z úst od té doby, kdy se sta! Hochem od Bobří řeky.

Bylo to slovo, jakého používají ostatní hoši z ulice velice často. Ale Vilík nechtě! být tím obyčejným chlapcem, Byl Hochem od Bobří řeky - a ke všemu šel ještě vedle něho Luděk...

Bylo to hrozné. Vilík zrudl a zamával bezradně rukama podle těla.

Luděk i Pirát dělali, jako by to slovo neslyšeli.

Vilík zmlkl a Luděk začal povídat o něčem docela jiném. Snad chtě! tak sám pomoci Vilíkovi z rozpaků.

A pak došli k rozhraní ulic, kde se Pirát rozcházel s Vilíkem, a Luděk, jenž mohl jít oběma směry, neboť bydlil nejdále, měl se rozhodnout, půjde-li s Pirátem nebo s Vilíkem.

"Tak, Piráte - napneme plachty a poplujeme dále spolu. Nazdar, Vilíku!" usmál se na něho a podal mu ruku. Vilík se nuceně usmál, krev mu stoupla do hlavy. Ano - bylo víc než zřejmé, že Luděk má raději Piráta než jeho, že jím opovrhuje pro to dnešní slovo.

Jako ve snu podal Luděkovi ruku, rozloučil se s Pirátem a odcházel sám svým směrem, jak nejlhostejněji dovedl. V očích měl mlhu a vlhko. Potlačoval slzy zahanbení. Ne! Nebude přece plakat jako ufnukané děvče. Proboha! Hlava ho pálila a uvnitř cítil bodavou bolest. To by! stud, zahanbení, lítost, zklamání a vše dohromady.

Vždycky si přál, aby ho Luděk měl raději než ostatní hochy, aby Luděk nějak na sebe upozornil - a nyní se mu přihodí taková hrozná věc! Jiříkovi se se svou porážkou nepochlubil. Bylo to snad poprvé, kdy mu něco zatajil, a cítil se ještě více zahanben pro svou neupřímnost. Ale ještě večer zapískal na Jiříka a šli spolu ven; v jeho společnosti bylo Vilíkovi přece jen lépe.

Mluvil jako o překot, ale ne o Luděkovi. Ne. To mu nešlo přes rty. Raději by se dal mučit, než by o tom řekl jen slůvko Jiříkovi.

Přinesl mu ven krajíc chleba s povidly, který otřel ještě o svůj, takže na Jiříkově chlebě bylo teď povidel dvojnásob, půjčil mu dvě nové povídky "Indiánského západu", které sám ještě nečetl - a to vše jenom proto, aby zahladil výčitky pro svou neupřímnost, které se dopustil vůči Jiříkovi tím, že mu neřeklo svém zahanbení s Luděkem.

Vilík nikdy neměl odvalu podívat se Luděkovi přímo do jeho hezkých šedých očí. Obával se, že by snad Luděkovi nějak tím pohledem prozradil svůj hluboký obdiv, který k němu cítil. A Vilík by raději zemřel, než aby se Luděk dozvěděl, že jej tak obdivuje.

Ale po tom, co se stalo dnes, neměl Vilík odvalu ani se s ním ještě někdy setkat!

Než však došlo k nové poradě, ostrý hrot studu se ve Vilíkovi přece jen obrousil a Luděk dal najevo, že o Vilíkovi nijak špatně nesmyšlí. Vilík zase naopak byl napříště tak dokonalým Hochem od Bobří řeky, že Luděk měl o něm jistě jen nejlepší mínění.

28 Rikitanův nejkrásnější návrh

Jaro pomalu přecházelo do žhoucího léta.

Stromy odkvetly a počaly se ukazovat plody. Dlažba v ulicích i stěny domů sálaly žářem. Uličky Staré čtvrti se staly jedinou horkou výhní.

Ve školách se učilo při otevřených oknech a hodina tělocviku bývala vždy na travnatém dvoře.

Ve třídách panoval horečný ruch. Konaly se závěrečné zkoušky a každý hoch se snažil dohonit to, co zameškal. Pro Jirku a Vilíka nebyla to však doba nejistoty a starostí. Měli čisté svědomí. Nikdy se neučili tak lehce, jako toho kouzelného jara, kdy se stali Hochy od Bobří řeky.

Ve škole se teď nemluvalo o ničem jiném než o prázdninách.

Zámožnější chlapci udivovali ostatní tvrzením, že pojedou do ciziny, a ukazovali ta místa na mapách.

Jiní se spokojili s vesnicí nedaleko svého města. Byli také hoši, kteří neměli kam jet a byli odsouzeni strávit celé prázdniny doma. V této době příprav a neklidu položil Rikitan hochům na jedné z výprav u táborového ohně tuto otázku:

"Nu, chlapci, co my budeme dělat o prázdninách?" "Myslí jsem již na to," vyhrkl spěšně Větrník. "Podnikneme každý den nějakou výpravu, a to vždy jinam." "Navrhují něco jiného," vzkřikl Pirát. "Bylo by stokrát lepší, kdybychom dělali výpravy několikadenní. Aspoň bychom se dostali někam dál."

Někteří hoši se za Pirátův návrh přimlouvali. "Prozkoumáme celý kraj daleko široko okolo našeho města," mínil Kytíčkář.

Ale Rikitan neřikal nic a jen se usmíval, jako by věděl o něčem krásnějším a lepším, než co hoši navrhovali. Ba že věděl! Věděl něco tak nádherného a ohromujícího, že hoši ztichli jako pěny, když jim to začal vyprávět; i na oheň zapomněli přikládat a v očích se jim zračilo nevýslovné nadšení.

"Vím, hoši, o jednom krásném, zapomenutém kraji," začal zvolna a tajemně Rikitan. "Je daleko od našeho města.

Železnice tam nevede, ba ani silnice, a človíčka tam v okolí široko daleko není. Musili bychom tam jít několik dní.

Je to kraj lesů, kopců a skal. Divoký, liduprázdný a zanedbaný, ale krásný!

Středem se vine řeka, místy jsou veliké balvany v řečišti s písčnými břehy. Má jasnou a průzračnou vodu a čisté dno." "Je to tedy taková Bobří řeka - u třinácti fousů," přerušil ho vzrušeně Vilík.

"Ano," s úsměvem přisvědčil Rikitan a pokračoval:

"V jednom z jejích záhybů je mezi skalami, kopci a hustými lesy malá loučka na břehu - pravá Sluneční zátoka z Royovo příběhu."

"Ohromné, skvělé," křiče! nadšeně Vilík, jenž první pochopil, co Rikitan zamýšlí.

Ale ten ho napomenul k tichu a pak řekl:

"A nyní přijde, hoši, to nehlavnější: dávám vám návrh, abychom v tom divukrásném kraji, v té Sluneční zátoce na Bobří řece strávili své prázdniny!"

Oh! Tohle bylo sousto pro hochy! Radostný pokřik se strhl kolem Rikitana.

Mírek udělal několik kotrmelců a Drobeček samou radostí boxoval Větrníka.

"Budeme tam žít jako robinzoni," těšil se Pirát a už si zamlouval Luděka, že s ním bude bydlet ve stanu. Drobeček zase Větrníka.

"V každém stanu si sami zhotovíte dvě vyvýšená lůžka, stoleček, lavičky i police na věci," vysvětloval Rikitan, když se

veselí trochu utišilo, "ale stany nebudou stát jen tak na zemi jako teď.

Pod každým stanem zbudujeme ze dřeva čtyři stěny, vysoké jeden metr, a na ty teprve připevníme stany."

Hoši si to všechno nemohli dost dobře představit, ale přesto neznalo jejich nadšení mezí.

"Pak postavíme kama, pokračoval Rikitan, "z kamenů a jílové hlíny. Aby nepršelo na železné pláty, zrobíme nad kamny kryt z chvojí a dřeva. Kouřové roury a pláty povežeme už z domova."

"A kdo nám tam, prokryndáčka, bude vařit?" děsil se Drobeček.

"Žádná starost," smál se klidně Rikitan. "Naučíme se doma vařit - každý tři různá jídla, povežeme s sebou také masové konzervy, a to budete koukat, jak nám bude chutnat."

"Ale kde vezmeme v té divočině potraviny?" divil se Větrník.

"Z velké části povežeme všechno s sebou z domova, buď syrové nebo v konzervách. Kromě toho však asi dvě hodiny cesty od Sluneční zátoky je maličká osada - tak jako Silver Star z Royovo příběhu - a tam budeme vždy jednou týdně doplňovat nejnужnější potraviny."

"A smí se vůbec do těch lesů?" divil se Tichošlápek, ale Rikitan jej vesele odbyl, to že už je jeho starost.

"A kde vezmeme dříví k stavbě stanových stěn?"

"O dříví tam není nouze," utěšoval zase Rikitan, "nekácelo se tam a neprobíralo již několik let. Spotřebujeme jenom polovinu toho, co nám lesní správa dovolí vzít na stavbu."

Hoši už mysli, že padly všechny námitky, které by jim mohly nalezenou Sluneční zátoku opět uzavřít, když tu řekl Šťoura:

"Správné! Velmi správné! Ale jak se se všemi těmi bednami zásob, nářadím a ostatními krámy do toho kraje dostaneme, když tamtudy nevede železnice ani pořádná silnice?"

Všichni čekali, že se Rikitan bude na Šťouru zlobit pro jeho věčnou zvědavost, ale Rikitan ho ještě chválil:

"Je vidět, že myslíš na všechno. Ale neobávej se. Dostaneme se tam! Pěšky ovšem a bude to trvat několik dní.

Zhotovíme si doma dřevěné vozíky a tak tam dopravíme všechno, co potřebujeme."

Hochům se začal ten dobrodružný podnik čím dále tím více zamlouvat. Stopař se ještě zeptal:

"A směl bych s sebou vzít našeho psa? Hlídal by nám v noci."

Rikitan přikývl a pak začal podrobně líčit, jak se co bude stavět, jaké potřeby musí hoši s sebou vzít a připravoval je na tuhou práci. Oheň pomalu dohasínala a nastal čas ke spánku. Snad všem hochům se zdálo o jejich nové Sluneční zátocce. Royův příběh začal se jim znenáhla víc a více vyplňovat: už lovili jeho třináct bobříků, teď měli ještě nalézt Bobří řeku se Sluneční zátokou a žít v ní po vzoru Roye.

29 Čtvrtý a pátý bobřík

U koláře obstaral Rikitan pevná dřevěná kola, spousty hřebíků a také nějaké dříví a dopravil to všechno s pomocí hochů do Bobří hráze.

Hoši v opuštěné pivovarské zahradě shledávali prkna ze silnějších polorozbitých beden a z toho všeho pak dělali s Rikitanem vozíky, na kterých pak v létě přepraví věci do Sluneční zátoky.

Byla to veselá práce; hoši si při ní povídali, co krásného je už zakrátko očekávat.

Při těchto přípravách k odjezdu nezapomínali však na skládání bobříků, každých čtrnáct dnů nového.

Čtvrtý bobřík byl červený; ukládal chlapcům, že musí umět dobře plavat. Většina hochů složila jej ihned po jeho vyhlášení, protože hoši ze Staré čtvrti byli většinou dobří plavci.

Také Vilík s Jirkou byli mezi šťastlivci, jimž červený bobřík nedal žádnou práci.

Byli ve vadě jako doma. Drželi se oba kolem krku a plavali každý jen jednou rukou a nohou. Skákali do vady s výšky po hlavě, pozpátku i rovnýma nohama. Dělal ve vodě přemety, potápěli se jako potápky a zápasili žertem ve vodě. Jedině Mírek se jim v tomto vodním umění vyrovnal.

I sám Rikitan, který hned tak nějaké plácání ve vodě neuznal za hodna červeného bobříka, musil se těmto třem hochům obdivovat. Tichošlápek, Kytíkář a Grizzly nedovedli plavat vůbec a musili se teprve honem učit, aby nebyli s lovem bobříků příliš pozadu za ostatními. Zato pátý bobřík - tmavomodrý - byl takový, že jej mohl ulovit každý bez jakékoliv zvláštní námahy.

Byla ta zase jednou v Bobří hrázi při práci s vozíky a hoši si jako obvykle povídali.

"Rád bych věděl, co by nám dal za ty vozíky vetešník Kretzeles," smál se Drobeček, který právě narovnával staré hřebíky.

"No, moc asi ne," mnil Kytíkář. "Čím je starší, tím je lakomější."

"Právě dnes jsem ho viděl," řekl pak Tichošlápek. "Šel se svým pytlem hadrů Dvojitým průchodem. Upadla mu tam hůl a nemohl se pro ni shýbnout, ani když sundal pytel. Šli jsme zrovna ze školy a hoši se smáli. Ale já jsem nemohl vidět jeho marné namáhání a hůl jsem mu zvedl a pomohl mu s pytlem na záda."

"Vida - mohl bys dělat opatrovníka ve starobinci," podotkl Šťoura.

Ale Rikitan řekl: "Myslím, Šťouro, že by sis z Tichošláпка neměl dělat vtipy za to, že pomohl starému člověku. Neboť, hled: v tu chvíli tam v Dvojitém průchodu se Tichošlápek zachoval jako Roy - byl dobrý a užitečný."

"Nu, to já se tedy chovám jako Roy každý den," pravil pak Větrník povýšeně. "Ráno jdu mamince nakoupit, v poledne ji myji nádoby a večer jdu tatínkovi pro pivo..."

Rikitan se usmál: "Takovou práci, Větrníku, nepovažuji za dobrý skutek, ta je spíše tvoje povinnost za to, co ti maminka s tatínkem dávají. Ale prokázat dobrovolně nějakou službu člověku, na němž nám nijak nezáleží a ke které nás nikdo nemůže nutit, to pokládám za dobrý čin, za důkaz, že máte Royovo dobré srdce.

Snažte se vykonat denně alespoň jeden takový dobrý skutek. Mějte oči stále otevřeny, abyste si k němu našli

příležitost. A uděláte-li místo jednoho dobrého skutku dva nebo i více za den," smál se pak, "také se vám nikomu nezkrátí žily ani nepřetrhne tričko.

Příležitostí k dobrým činům je plno. Například vaší ulicí táhne muž těžce naložený vozík. Pomozte mu zatlačit! Nebo vidíte člověka, jak se rozhlíží po domech a něco hledá. Jděte k němu a snažte se mu poradit! Vidíš-li na chodníku odpadek z ovoce, po němž by někdo mohl uklouznout, odstraň jej s chodníku! Tím prokážeš dobrou službu neznámému chodci, který by tu mohl přijít k úrazu. Ale nepovažujte za dobrý skutek, když vám třeba ve škole učitel řekne, že máte umýt tabuli. To je pouhé vyplnění rozkazu a ne dobrý čin.

Uděláte-li sto takových dobrých činů, přesvědčíte mě, že jste tak dobří jako Roy, a máte uloveného pátého, tmavomodrého bobříka!"

"Budu si je psát, ty dobré skutky, abych na žádný nezapomněl," vykřikl nadšeně Pirát.

Ale Šťoura ho zchladil: "Jen bude-li ti Rikitan vždy věřit! Jak mu dokážeš, žeš opravdu vykonal vše, co máš v notýsku napsáno?"

Pirát se na Šťouru uraženě a hněvivě podíval.

"Nevím, jestli mi to věříte," vzkřikl skoro vzdorně a v očích se mu zablesklo, "ale od té doby, co jsem Hochem od Bobří řeky, nikdy jsem nelhal."

"A my ti to docela věříme," pravil klidně Rikitan, "věříme ti to proto, že kdybychom ti nevěřili, urazili bychom tě. Jaký by to byl kamarád, který by lhal ostatním, a zač by stáli kamarádi, kdyby nevěřili svému druhu? Budu ti věřit všechny dobré činy, jež si zapíšeš."

Ta slova o důvěře jednoho v druhého na hochy působila. I Šťoura už mlčel. Tiše zpytovali svědomí a mnohý se opravdu divil, jak velká změna k lepšímu se s ním stala od té doby, co poznal Rikitana.

30 Devět šrámů

"Jerry je opravdu skvělý pes," pravil Stopař trochu nejistě o svém psu, kterého slíbil vzít s sebou na cestu do Sluneční zátoky.

A všichni hoši se rozchechtali, když to zvíře užili! Byl to pes, jakého hned tak není vidět. Byl šedivě černý, dosti velký a s dlouhou rozčuchanou srstí. Měl ohromnou hlavu a uličnické oči, které se stále tak divně, provinile dívaly do světa.

"Já vím, že se vám nelíbí," řekl Stopař rozpačitě a začervenel se. "Ale budete ho mít jistě všichni rádi. Je to docela udatný pes. Žádný pes v naší ulici se mu nevyrovná.

Hleďte, jen tohle jeho křivé ucho! To kdysi jel naší ulicí řezník s vozíkem, který táhl ohromný pes. Nějak divně se asi ten psí velíkán podíval na Jerryho - a ten si to nedal líbit. Rvali se spolu, ač do nich řezník švihal šňůrou a lidé je tloukli holemi. Odvlekl jsem ho domů: byl samá krev, z ucha mu visely cáry, ale ani nezakřičel.

Jindy zase běželi ulicí tři neznámí psi. Víte - bylo to už večer - a Jerry se mi vytrhl i s řetízkem z ruky a hned za nimi.

Běžel jsem za ním, křičel jsem a volal ho zpět. Ztratil se mi ve tmě a tři dny nebyl doma. Čtvrtý den jsme ho našli polomrtvého na prahu dveří, jak si lízal prokousnutou pracku. Tady tuto - vidíte přece tu jizvu. Nikdy jsme se nedozvěděli, co se s ním v těch třech dnech dělo a kde byl.

Nebo zde ta rána na boku. Probořila se nám jednou dlažba na dvorku do staré stoky a tím otvorem k večeru vylézaly krysy a proháněly se po dvorku. Tři dny to trvalo, než dělníci dlažbu spravili. Jerry se první den krys velmi bál. Byly to ohromné krysy. Druhý den si ale dodal odvahy a zakousl jich několik. Rvaly se s ním, a to mu dělalo velké potěšení.

Jedna z krys ubíhala před Jerryem podél plotu z ostnatého drátu.

Nikdy jsem dobře nerozuměl, proč ten drát tam vlastně je, když máme v plotě stále otevřená dvířka.

Jerry se hnál po kryse, nevšiml si drátu a roztrhl si o jeho ostny celý bok. Byl to tenkrát na něho hrozný pohled, ale Jerry se z toho přece jen vykřesal."

A Stopař vykládal o Jerryem dále a ukazoval jeho rány jednu za druhou, až hoši místo smíchu začali Jerryho obdivovat.

A Jerry jako by tušil, že se o něm mluví. Seděl způsobně na zadku, moudře se díval po hoších a zdálo se, že s nimi bude žít v dobré shodě.

Byl jako stvořený pro dobrodružství, k němuž se hoši chystali. Rozhodně nepatřil k tlustým, líným psům s kartáčovaným hřbetem, s kraječkami za obojkem a s vyšívanými pokrývčičkami.

Byl to pravý psí muž a dovedl stát pevně na svých vlastních nohách, nespoleháje se na nikoho, jen sám na sebe.

"Ale nebudeme mu říkat Jerry," mínil Grizzly. "Budeme ho volat 'Devět šrámů'." (Tolik větších ran na něm hoši napočítali.)

Pes si na nové jméno brzo zvykl a ani doma na jiné pak už neslyšel.

31 Poslední přípravy

Toho dne před odchodem zavolal si Rikitan ještě jednou všechny hochy do Bobří hráze a řekl jim:

"Tak hoši, zítra před úsvitem se vydáme za dobrodružstvím, které se vám vryje do paměti na celý život.

Bude to věc vyžadující jasné hlavy, pracovitých rukou a houževnatých povah, které se hned tak něčeho nezaleknou.

Čeká nás práce a námaha, jakou jsme dosud nezakusili.

Ještě je ale čas couvnout. Odstupte vy, kteří se necítíte dost silní. Byli byste přítěží ostatním. Neostýchejte se to říci - a nechte jít jen hochy, kteří jsou opravdu přesvědčeni, že takové dvouměsíční dobrodružství dřiny zdolají."

Rozhlížel se zkoumavě po chlapcích a oni se rozpačitě usmívali, hleděli jeden na druhého, ale nikoho z nich ani nenapadlo vzdát se lákavého dobrodružství, které jim záviděli všichni ostatní chlapci ze Staré čtvrti.

"Myslím, že jsme zvyklí plnit své povinnosti," pravil pevně Luděk, "a že tě tedy, Rikitane, nezklameme. A kdyby i

opravdu někdo tam v té neznámé Sluneční zátoce viděl, že ta robinzonáda je nad jeho síly, musí se přemoci a trpět, když zde neuposlechl výstrahy před tím, co ho očekává."

Souhlas hochů doprovázel jeho řeč.

"A kdyby snad někdo škytal po mamince," dodal posměšně Drobeček, "zabalíme ho do plenek, strčíme do bedničky od sucharů a pošleme ho po Bobří řece domů..."

"Sám sis určil svůj osud," pronesl temně Šťoura. "Snad si nemyslíš, že to budu já, kdo bude skučet po maminčině náruči," vyjekl jedovatě Drobeček. "Já už jsem se toulal sám po světě, když tebe ještě maminka koupávala v železnáku, ty jeden habakuku!"

Hoši se chechtali, jen Rikitanovi nebylo dnes nějak do smíchu. Bylo na něm vidět, že má plnou hlavu starostí. Všechno spočívalo jenom na něm. Na každou maličkost musil myslet, aby se na nic nezapomnělo, co by jim pak v Sluneční zátoce mohlo chybět. Musil přesně vědět, kolik mají nakoupit kondenzovaného mléka, čaje, cukru, kakaa a všech jiných potravin, aby jim vystačily. Musil opatřit hřebíky, nářadí k stavbě, kladiva, kleště a pily. Celá jedna bednička byla naplněna jen léky, náplastmi, spoustami obvazů, prkénky na zlomeniny rukou i nohou a jinými lékařskými potřebami. Hoši nosili z domova hrnky, misky, pánve i pokličky a sháněli potřeby předepsané Rikitanem.

Ted' však již nesnášeli věci do Bobří hráze. Vše složili i s vozíky ve veliké kůlně jistého obchodníka ve Staré čtvrti, u kterého také nakoupili většinu zásob.

A druhý den ráno, když se rozednívalo, rozloučilo se dvanáct statných chlapců s maminkami i s tatínky, opřeli se do ojí vozíků a vyrazili na cestu za dobrodružstvím, jaké snad ještě neprožil žádný chlapec.

Vyjeli tiše, aby nevzbudili spící Starou čtvrt'. Okna v bytech byla ještě zastřena. Bylo velmi chladno. Uličky byly liduprázdné, v průchodech ještě šero a ticho.

Ale nebe bylo už jasně modré, vrabci se začali hádat a hoši by se byli nejraději dali do běhu i s vozíky, jak se cítili plni života, radosti a síly.

32 Cesta k Bobří řece

Ze začátku se hochům s jejich těžce naloženými vozíky jelo dobře. Byli odpočinutí, sluníčko ještě nepálilo a cesty, po nichž se ubírali, byly pěkně upraveny.

Hoši se smáli, křičeli, pobízeli se navzájem a Devět šrámů běhal, štekál a skákal před karavanou.

Občas udělali malou zastávku, aby si trochu odpočinuli, a jen v poledne ji poněkud protáhli. První den měli hoši potraviny ještě z domova, takže nebylo nutno zdržovat se vařením jídla.

K večeru prvního dne dorazili do skalnatého údolí. "Nepůjdeme již dále," rozhodl Rikitan a unaveným hochům to bylo docela vhod. Vyhledali rovné chráněné místo. "Zajedte s vozy sem do kruhu - a za nimi dokola postavíme stany."

"Jsou v téhle bedně," řekl Stopař a ochotně pomáhal Kytíčkáře otevřít víko bedny. Hoši si rozebrali plátna a za chvíli již se ozývalo údolím tlučení kolíků do země, radostný hovor a veselé hvízdání hochů.

"A uděláme si dnes táborový oheň?" ptal se dychtivě Grizzly.

"Mohli bychom - ano, uděláme..." navrhovali a domlouvali se hoši.

Ale Rikitan nesouhlasil: "Jste všichni unaveni, musíte jít hned spát. A ráno brzo vstáváme." Tím byla věc vyřízena.

Chvíli ještě seděli před stany a rokovali, jak si vše v Sluneční zátoce zařídí.

Uděláme si hlídkovou věž v korunách stromů, abychom viděli daleko do kraje," navrhoval Větrník.

"Myslím, že tam budeme mít práce víc než dost," usmíval se Rikitan. "Nakonec se vám ani nebude chtít do něčeho, co nebude opravdu nutné."

Hochům se klížily oči po celodenní únavě, hovor vázl a Rikitan je brzo vybídl, aby šli spát.

Ještě si zazpívali písničku o hvězdách nad stepí, a než jí ukončili, několik hochů již vsedě spalo.

Noc byla klidná, podmrčná. Devět šrámů sice několikrát štekál a Rikitan vždy vyběhl ze stanu, který obýval sám, ale nikdy nic podezřelého nespátřil.

Hochům se spalo velmi dobře; teprve ráno cítili únavu z předešlého dne.

Celé tělo je bolelo, nejvíce nohy a záda. Ale nikdo nevzdychal.

Ve třech kotlicích vonělo už vábně kakao s přísadou kondenzovaného mléka. Slunce stoupalo oblohou a všichni byli v dobré náladě. Brzo se vydali na další cestu. Dopoledne uběhlo dosti dobře, ale odpoledne se ráz krajiny změnil. Z dobré cesty se stala kamenitá, neschůdná stezka, běžící po srázných kopcích i rozmočenými údolími.

Často bylo nutno svolat všechny hochy, aby pomohli vytáhnout uvízlý vozík přes nějaké obtížné místo a potom přepravit tímto zdoluhavým způsobem i vozíky ostatní. Někdy musili s vozíků skládat náklad, jinak by se byly převrhly. Tak se jim vedlo i třetí den. Kolem dokola vládla dokonalá divočina, ale hoši ji téměř ani nevšímali.

Zdálo se jim, že neudělají už ani krok, jak byli znaveni. Skoro nikdo již nemluvil, každý jen slepě táhl, vkládaje do své práce poslední zbytek sil.

Dopoledne se silně zdrželi správkou jednoho vozíku, který se rozbil.

33 Žízeň

V poledne se k útrapám cesty přidružila silná žízeň. Nebylo možno nalézt pitnou vodu. I Rikitan, který až dosud svým bystrým zrakem vždy nalezl místo, kde by mohla být voda, byl se svým uměním v koncích.

Posléze pravil hochům: "Mám v láhvi vodu ještě od rána. Ale je jí jen málo, tak pro jednoho hochu. Komu z vás ji mám dát?"

"Bude nejlépe," mínil znaveně Luděk, "když si ji ponecháš sám."

"Nepotřebuji ji," usmál se Rikitan. "Dovedu se ovládat tak, že mi nepřijde zatěžko odřici se vody i v největší žízni. Ale jde o vás."

"Já také nechci pít," zvolal Mírek odvážně, přestože by za doušek vody dal snad měsíc života. Ale chtěl se vyrovnat Rikitanovi v sebeovládání.

"Tak dejme vodu tomu, kdo má největší žízeň," řekl Luděk.

Rikitan souhlasil. Ale kupodivu nikdo se o vodu nehlásil, ač hoši téměř zmírali žízni.

"Je to tak docela správné," rozhodl nakonec spokojeně Rikitan. "Máte žízeň jistě všichni stejnou, a nemůžete-li se napít všichni, nebude pít ani jeden z nás."

Vzal láhev a vylil drahocenný obsah do misky pro Devět šrámů, jenž se na vodu vrhl, jako by ji čtrnáct dnů neviděl.

Rikitan pak pokračoval:

"Mám velikou radost, že se žádný z vás o vodu nehlásil. Zde jste neúmyslně dokázali, jak dobrými jste kamarády. Každý z vás tím, že přemohl svou žízeň a o vodu se nehlásil, učinil kamarádský čin druhým, protože jim dal možnost, aby se mohli o vodu hlásit oni ... Ano, tak mají jednat Hoši od Bobří řeky. Udělali jste mi tím velikou radost. Buďte k sobě takoví vždy: snášenliví, přátelští o hlavně obětaví. Na sebe myslíte vždy až naposledy."

Usmál se na hochy a dodal: "Ale já vám teď také udělám radost. Ani by mě nenapadlo zmiňovat se vám o vodě, kdybych nevěděl, kde ji najdeme. Chtěl jsem vás jen vyzkoušet."

Našel jsem vodu! Pohledte tam v houští, tam v té sytě zelené trávě - vidíte tam - více vlevo u těch tří borovic, tam je voda!"

Skutečně - Rikitan se nemýlil!

A voda i Rikitanova chvála dodaly hochům nových sil. Po vydatném odpočinku v lesním stínu vydali se na další trnitou pout' za Sluneční zátokou.

34 Sluneční zátoka

Až čtvrtého dne dorazili hoši k cíli.

Bylo to dopoledne, kdy se stezka, po níž se ubírali, začala pomalu svažovat, ale zároveň byla stále zarostlejší, takže místy bylo nutno prosekávat houští, aby vozíky mohly projet.

To byl nejpernější den cesty, ačkoliv vzdálenost, již ušli, byla ze všech dnů nejmenší.

K poledni se do ševelu stromů počalo mísit šplouchání řeky, zprvu nejasně, pak stále silněji, a záhy začala probleskovat voda.

Byla to Bobří řeka.

Les počal řídnout, až konečně hoši vyrazili na malý palouček, sevřený mezi řekou, les a skály. To byla vysněná Sluneční zátoka.

Hoši, ač k smrti znaveni, začali jásat, křičet, zlézali kdekterou okolní skalku, přelézali nakupené stromy, jiní se nahnuli k vodě a hledali nejlepší koupaliště. Sluneční zátoka sotva kdy předtím viděla takové veselí.

Byla to malá loučka, ze všech stran uzavřená. Její břeh, porostlý trávou, přecházel pomalu do písčitého pásu. Na všech ostatních stranách od břehů až dozadu byl divoký les, místy s velkými balvany a skalkami a s ohromnými stromy, vyvrácenými od vichřic, které zde před mnoha jary řádily. Mezi těmito mrtvými kmeny vyrůstaly stromky nové, proplétaly se křížemkrážem mezi ležícími velikány a vše dohromady dávalo spleť takřka neprostupnou.

Loučka byla rovná a beze stromů, s nízkou trávou. Slunce ji zalévalo svou září a Rikitan pravil, že se tam slunce točí tak, že na ni od rána do večera nepadne stín.

Naproti loučce za řekou byla příkrá stráň, spadající přímo do řeky. Veliké balvany ležely na úpatí a stráň byla právě tak divoká a neprostupná jako pozadí loučky. Dole mezi balvany rostlo husté, vysoké rákosí.

Jak se tu hochům hned v první chvíli zalíbilo! Ano - právě tak si svou Sluneční zátoku představovali, když jim o ní Rikitan vypravoval.

"Bude zde nutno vyhloubit studánku," řekl Rikitan. Mírek brzy našel nejvhodnější místo pro skok do vody, jiní se dali na Rikitanův pokyn do vaření polévky s masovou konzervou.

Po obědě, když hoši odpočívali ve stínu mezi spoustami stromů, zporážených vichřicemi, Rikitan zahovořil: "Nuže, hoši, splňuje se nám další část Royovo příběhu. Zde máme prožít padesát východů a západů slunce. Snažme se všichni strávit zde tuto dobu co nejlépe, zbavujme se svých špatných vlastností, odpouštějme druh druhu a hledme si vždy ve všem vyhovět. Buďme takoví, jako byl Roy: dobří, šlechetní a stateční. Když to dokážeme, stane se nám Sluneční zátoka místem, na které budeme vzpomínat po celý život vždy jen s úsměvem v srdci i na tech."

Pak Luděk, jenž byl vždy mluvčím všech hochů, povstal a řekl:

"Myslím, Rikitane, že ti můžeme slíbit, že zde budeme žít tak, jak je zvykem Hochů od Bobří řeky. Vynasnažíme se, abychom tě ani jednou nezarmoutili a aby nám ani jedna ošklivá příhoda nezkazila to skvělé pokračování Royovo příběhu."

"Výborně, výborně!" křičeli hoši a všichni s obdivem pohlíželi na Lud'ka. Obdivovali vždy jeho pohotovost, s jakou pronášel své mínění.

A mluvil-li nyní takto za všechny hochy, mohli na něm Vilík s Jirkou nechat oči. V jeho tváři bylo v té chvíli cosi slavnostního, hrdého. Lehce se zarděl, stál zpřímá a jasné oči měl široce rozevřeny. I Rikitanovi se jeho přímý slib líbil.

"Dnes, hoši, nebudeme již nic dělat," pravil posléze, když se veselý křik hochů opět utišíl.

"Využijte volného času k dokonalému odpočinku. Práce, kterou jsme až dosud vykonali, není ničím proti tomu, co nás teprve očekává. Zítřka při východu slunce s tím začneme."

Obrátil se za sebe k neprostupné lesní divočině a pravil: "Pohledte tam! Všechny ty dusící se mladé stromky mezi

hničícími velikány bude nutno vykácet, přřezat a postavit z nich stěny stanů."

"S tím budeme hotovi do večera," kasal se Drobeček, ale Rikitan se smál a usadil Drobečku poznámkou: "Bude to ohromný výkon, postavíme-li svůj tábor za týden."

Drobeček jen vyvalil kukadla, škytl své "ježkovy oči" a ztichl jako pěna.

35 Hoši od Bobří řeky se zařizují

Druhý den hned časně zrána se hoši dali do práce. Vybalili pily a začali kácet neužitečné stromky, určené k stavbě tábora. Část hochů osekávala větve různé délky podle Rikitanových přání.

Hromady dřeva i osekávaného chvojí se kupily, ale v hustém zarostlém lese to nebylo ani znát.

Občas si hoši své práce vyměňovali, aby jim šly lépe od ruky.

K poledni práce ustala a v kotlích se připravovala polévka, vařily brambory a ohřívaly konzervy. Na vaření složitějších jídel nebyl zatím ještě čas.

Koupání v Bobří řece s písečnými břehy i dnem se hochům zdálo přímo báječné.

Piráta tu objevil pravý rybářský ráj a tvrdil, že si troufá ulovit tolik ryb, že je hoši ani nesnědí.

Nadšení hochů pro Sluneční zátoku nebralo konce. "Jsme zde opravdu jako robinzoni," povídal Grizzly. "Nikdo k nám nemůže lodí pro nesplavnost řeky, ani po souši pro neprostupnost lesa."

"Ještě zatarasíme stezku, kterou jsme včera prosekali," řekl Vilík, "a budeme úplně odříznuti od světa."

"Jak je to ohromné, skvělé!" pochvaloval si Jirka.

A statečně se dali opět do práce. Byla těžká, vysilující; hochům se zdálo, že se za celý život nenapracovali tolik, co zde za jediný den. Ale práce je těšila, protože si ji dělali sami.

"Byl jsem loni na prázdninách s dětskou výpravou," pravil Šťoura a ohrnul dolní ret, "ale co je po tom, když jsme tam nic neprožili a nenaučili se spoléhat jen na své ruce jako tady. Postel nám uštlali, knoflíky přišli - a my jsme nedělali nic a nestarali se o nic. To všechno si tady musíme udělat sami."

Přijeli jsme si tam pěkně vlakem do připravených příbytků, kuchaři pro nás vařili, myli nám nádobí, pradelny nám praly prádlo. Všem se nám to tenkrát líbilo, takové nicnedělání, ale - u všech vztekklých šakalů - teď tady vidím, že vlastní práce - třeba sebetěžší - mě mnohem více baví, než když ji dělá někdo za mne."

A pohlédl s pýchou na své ruce, před týdnem ještě měkké, bílé, teď už tvrdé, s mozoly od rukojeti vozíku i od pily a kladiva.

Ještě téhož dne vyměřil Rikitan půdorys tábora, který připomínal svým tvarem velikou podkovu, a zatloukal malé kolíky do míst, kde měly být rohy stanů.

Druhého dne hoši tyto vytyčovací kolíky vyměnili za silné vysoké kůly, které pracně zaráželi do země tak, že vyčnívaly jeden metr nad zem, vždy v každém rohu stanu.

Pátý a šestý kůl zatloukli na přední straně půdorysu, otvírajícího se k řece.

To byly kůly pro dvířka do stanu.

Pak na zatlučené kůly odspoda až nahoru přibíjeli osekané lehké kmeny, až vznikla čtverhranná dřevěná ohrada s otvorem na přední straně, tak zvaná "podsada".

Na tuto podsadu hoši postavili jehlanovitou kostru a přes ni napjali stanová plátina.

Dříve ovšem si uvnitř stanu зробili primitivní stolek, dva kavalce, lavičku a poličky na různé drobnosti. Slamníkové povlaky - přivezené z domova - naplnili posekanou uschlou trávou.

Vždy dva hoši takto stavěli a zařizovali si jeden společný stan. Trvalo to další dva dny, než byly stany hotovy. Jak hrdi byli všichni hoši na své ruce, když poprvé spali ve svých malých útulných domečcích, zbudovaných vlastní prací, vonících dřevem a jehličím i senem!

Ale tím jejich práce ještě neskončila.

Bylo nutno stavět kamna s dřevěným přístřeškem nad nimi, aby na ně nepršelo. U kamen byly složeny bedny se zásobami.

Kamna vystavěli z plochých kamenů, spojených jílovitou hlinou, a pokryli je železnými pláty. Měla také dvířka z plechu a rošt. Vzadu z kamen vystupovala skládací kouřová roura a procházela otvorem v přístřešku.

Kolem dokola kamen byly lavice, zhotovené z osekaných silných kmenů. Ve dne sloužily při vaření oběda jako stoly a večer, když nebylo nic jiného na práci, chlapecký náručí na nich seděl, zpíval a klábosil.

Uprostřed podkovy stanů se tyčil stožár z vysokého pokáceného stromu, velmi štíhlého, a na něm se třepetala vlajka. U řeky, tam, kde se podkova stanů otevírala, stála veliká brána, vypletená chvojí, s nápisem: "Sluneční zátoka na Bobří řece".

To byl vchod do tábora. Od brány ke stanům i mezi stany se táhl silný provaz s chvojí; tábor jím byl uzavřen jako zábradlím.

A pak se rozproudil v Sluneční zátocě rušný zálesácký život.

Hoši byli rozděleni na čtyři skupiny, vždy po třech chlapcích, a každá taková skupinka měla jeden den "službu".

Služba byla taková: Ráno skupinka vstávala nejdříve a vařila pro všechny snídani. Pak umyla nádobí a začala dělat přípravy pro oběd. Každá skupinka již doma věděla, jaké pokrmy zde bude vařit, a proto se je dokonale naučila. Nosili a štípali dříví. Po obědě opět myli nádobí, uklízeli u kamen, balili neupotřebené zásoby, chystali dříví na večer, vybírali popel z kamen, a večer vařili večeři. Pro chléb, mléko, zeleninu a jiné nejnnutnější potraviny se vydávala ráno do vzdálené samoty ta skupinka, která měla "službu" příští den.

Ale ani hoši, kteří neměli "službu", nezaháleli.

Ráno cvičili s Rikitanem čtvrt hodiny, jen v plavkách. Pak honem skočit do vody, pořádně se vyšplouchat a vyčistit si

zuby! To už obyčejně volala "služba" od kuchyně, že je uvařena snídaně.

A sotvaže si hoši vymyli šálky od kakaa, účastnili se vztyčování vlajky. Při tomto pořadu stáli v pozoru, zpívali státní hymnu a jeden z nich hbitě vytahoval vlajku na vrchol stožáru.

Do osmi hodin bylo nutno uklidit stany a ustlat lůžka. Na úklid byl Rikitan velmi přísný a každý den stany prohlížel, aby v nich bylo vše čisté a uklizené.

Někteří chlapi si ze začátku nemohli zvyknout na pořádek. Každé ráno u nich Rikitan našel něco, s čím nebyl spokojen.

Někdy to byly zabláčené střevíce, jindy neumytá miska nebo nedojedené kousky chleba.

Potom přišly na řadu napínavé hry, jichž měl Rikitan nevyčerpatelnou zásobu, stále nových a nových, protože je sám vymýšlel, dále různé závody a soutěže, skládání bobříků nebo dobrodružné výpravy do tajemných lesních hlubin.

Hoši si opravdu nemohli stěžovat, že by měli dlouhou chvíli.

A vše to bylo propleteno spoustami veselých příhod a taškařic, takže hoši nevycházeli ze smíchu.

Tak plynul život ve Sluneční zátocě den po dni - a byl by tak plynul dál, kdyby se byla nepříhodila událost, která vzbouřila celou Sluneční zátoku i s jejím náručím a vyrušila ji z klidu.

Dovedeš si vyprat košili? Umíš uvařit bramborovou polévku za nemocnou maminku a obstarat jí nákup? Dovedeš umýt pořádně nádobí, ustlat postel a vydrhnout podlahu? Nebo jsi jen takový nažehlený chlapec z papíru, navoněný a s bílými rukama, který se neumí pořádně podívat na trochu dřiny?

36 Výzkumy v hloubi lesa

"Dnes prozkoumáme tuto stranu," pravil jednoho dne odpoledne Rikitan a ukázal směrem na nejhustější část lesa, kam se hoši ještě nikdy předtím nezatoulali, leda jen několik kroků na okraj.

"To je přece slovo!" vzkřikl radostně Větrník, protože se mu takové výpravy líbily ze všeho nejvíce. I ostatní chlapi se těšili a brzy byli připraveni na cestu. Někteří nesli s sebou sekery k prosekávání houští a Rikitan vzal své dlouhé laso.

Devět šrámů dostal za úkol hlídat Sluneční zátoku; tuto službu mu hoši předali tak, že jej posadili doprostřed táborového náměstíčka, načež mu Stopař důrazně domluvil a pohrozil mu prstem. A kdo se podíval na tesáky Devíti šrámů, docela věřil, že pes tuto službu spolehlivě zastane.

Pak se vydali na výzkumnou cestu.

Spleť dřeva, houští a vysoké trávy i závěje suchého listí a jehličí je brzo pohltily.

Zelené tajemné šero je obklopilo. Chvillemi používali seker, když houští bylo příliš neprostupné.

"Připomíná mi to, jak jsme objevili Rokli úmluvy," pravil Grizzly.

Znenáhla za sebou nechávali prosekanou stezku, či spíše jakýsi tunel. Na oblohu pro hustou spleť v korunách stromů nebylo vidět.

"Tudy kdyby někdo zabloudil, nevyjde živ," pravil Pirát. "Je to zde opravdu jako v pralese," prohodil Rikitan. "Nikdy bych tu netušil něco podobného."

Někdy vyšli z houštin a sběhli nějakou roklinou - zpola zavátou jehličím - a opět vnikali do neprostupného prostoru.

Cesta se pomalu začala svažovat dolů. Bylo zde stále větší vlhko.

"Myslím, že přijdeme k nějaké vodě," usuzoval Rikitan. Nemýlil se. Zanedlouho houštiny řidly a před udivenými zraky hochů se objevila zelená plocha. Byl to veliký močál.

Mezi vysokými stromy, pnoucími se nad ním, prosvítala obloha a slunce házelo volnými místy tu a tam kousky svého zlata po bahnisku.

Země se počala houpat chlapcům pod nohama. "Rašelina! Nikdo nechodte dále," vzkřikl varovně Rikitan.

Mírek zvedl se země kámen a hodil jej do močálu. Dopadl na zelenou plochu s dutým úderem a za chvíli zvolna propadl do zelenavého bahna.

Páchnoucí hmota dosahovala hochům skoro k nohám. "Kdyby tam někdo z vás spadl, nikdo by ho už nezachránil," pravil Rikitan.

"Zdalipak zde v noci také tančí světýlka?" ptal se Drobeček.

"Je docela možné," připouštěl Rikitan, "že z bahna uchází bahenní plyn, jenž v noci světélkuje. Vidím však na druhé straně shnilé dřevo, a to svítí v noci zcela určitě." Ukazoval hochům ztrouchnivělý načervenalý pahýl stromu.

Drobeček si chtěl hned pro kousek doběhnout, ale Rikitan jej zadržel:

"Zde je to příliš nebezpečné, jistě někde najdeme jiné." "A hleďte - tam -" vyjekl najednou vyplašeně Stopař a ukázal více doprava ke kraji močálu. "Nevypadá to tam v bahně jako vztyčená uschlá ruka člověka?"

"Je to pravděpodobně nějaká větev, spadlá se stromu nad bahniskem, která má podobu rozevřené lidské dlaně," klidnil hochy Rikitan. Pak zatarasil příchod k močálu tím, že mezi dvěma stromy vzepřel poražený kmen a k této primitivní závoři zabodl do řady dvanáct suchých rovných větví bez výhonků.

Hoši byli tak rozechvěni podivným předmětem v bahně, vypadajícím z této vzdálenosti jako zčernalá lidská ruka, že si Rikitanova počínání ani nepovšimli.

"Hleďte," řekl Rikitan, "bude to zkouška, zda máte takovou odvahu, jako měl Roy. Dnes večer, až bude úplná tma, budete sem chodit jeden po druhém pro jednu z těchto dvanácti větví. Víte přece, že Roy také chodíval v noci kolem močálu, kde by se byl pověřivý rudoch neobjevil ani ve dne.

Uvidíme, kdo z vás je či není bázlivý."

Pomalu se ubírali do Sluneční zátoky. Rikitan šel napřed a hoši za ním tlumeně rozbírali toho šestého, tmavohnědého strašidelného bobříka.

Chceš dosáhnout tmavohnědého bobříka?

Jdi večer potmě sám na místo, kam se bojíš chodit: třeba na půdu nebo do sklepa či tam, kde našli oběšence nebo kde se stalo nějaké neštěstí a podobně.

Tmavohnědý bobřík a vědomí, že jsi nebojácný jako Roy, za to stojí.

37 Noční cesta k močále

Když hoši opět vyšli z ponurých lesních hlubin do Sluneční zátoky, kde bylo světlo a kde slunce mile hrálo, přestala se jim najednou cesta k močálu zdát nějak zvlášť hrůzná.

Šťoura se smál, že bude po předmětu, který vypadá jako uschlá ruka, házet kamením, a Grizzly se chlubil, že chytne ruku do lasa a že vytáhne z bahna celého utopence. Všichni hoši měli plno řečí, rozumů a vtipů.

Ale když se do Sluneční zátoky začaly z lesa ploužit večerní stíny, ztráceli hoši pomalu odvahu a veselou mysl.

Pak vyšel Rikitan ze svého stanu a nesl rozsvícenou petrolejovou svítilnu a silnou píšťalu. Stíny tančily po jeho tváři.

Rozhlédl se tázavě po chlapcích.

Ale nikdo se nehlásil, že k močálu půjde.

"Myslíš jsem, že jste se chtěli podobat Royovi," pravil Rikitan ledově a některým hochům se zdálo, že v jeho hlase cítí výsměch.

Tu z hloučku hochů vystoupil Luděk a řekl pevně: "Půjdu, Rikitane!"

"Vezmi si s sebou tuhle píšťalu a pískeš na ni v případě nebezpečí nebo kdybys zabloudil. A nechoď ani o krok dále než k zabodnutým větvím. Za položeným kmenem číhá smrt! A neďivej se přiliš k té věci tam napravo."

Luděk vzal od Rikitana svítilnu i píšťalu a brzo zmizel hochům z očí. Ještě chvíli se v houštinách mihotala slabá záře lucerny, ale pak se i ona začala ztrácet, až zhasla docela.

Hoši začali zticha hovořit o Luděkově. Bylo vidět, jak se mu všichni obdivují, a Vilík s Jirkou si vyčítali, proč se nepřihlásili první.

Rikitan nemluvil, jen se stále díval na hodinky, obrácen směrem, jímž Luděk odešel. Zdálo se, že napjatě naslouchá, neuslyší-li hvízdání o pomoc.

Luděk se vrátil dříve, než si hoši mysleli, V pravé ruce nesl svítilnu, v levé třímal dřevo od močálu. Byl bledý jako křída a pot mu stál na čele.

"Chvěješ se..." pravil Rikitan, když mu Luděk odevzdával lampu i dřevo a dotkl se přitom jeho rukou. "Polekal jsem se," pravil tiše s chabým úsměvem Luděk.

Hoši ho ihned obklopili.

"Čeho? Viděl jsi něco?" ptali se o překot.

"Hned jak jsem zašel poněkud hlouběji do lesa," vyprávěl Luděk, "pronásledoval mě stále jakýsi šramot. Nemohl bych říci, zda to bylo přede mnou nebo za mnou. Když jsem zrychlil krok, šramot zesílil a ozýval se častěji. Když jsem se zastavil, abych mohl lépe naslouchat, šramot zmlkl. Zdálo se mi, že za mnou někdo běží.

Pojala mě hrůza a myslil jsem, že k močálu nedojdu. Ohlédl jsem se a neviděl jsem nic. Jen zář lucerny tančila po stromech a vybíhalo z nich plno strašidelných stínů.

Pak jsem se opět otočil a šel dále. Srdce mi tlouklo jako zvon. Skoro jsem zakopl o těch dvanáct dřev. Vytrhl jsem jedno - to zde - ani nevím, z které strany, a ubíhal jsem zpět.

Viděl jsem v duchu jen tu černou roztaženou věc tam v močále a představoval jsem si, kdyby mě tak najednou nějaká černá ruka začala zezadu škrtit.

Teprve tady, v blízkosti Sluneční zátoky, když jsem měl již trochu klidnější hlavu, přišel jsem na příčinu hluku, který mě tak vyděsil. Měl jsem zde v kapse v plechové krabičce tři hřebíky. Ty v ní rachotily. Když jsem běžel, chřestily více, když jsem šel pomalu, šramotily méně, a když jsem se zastavil, nastalo ticho. Nikdy bych byl neřekl, že jsem takový strašpytel."

"Nedomnívej se to o sobě," řekl mu klidně Rikitan. "Již to, že ses přihlásil první k té cestě, dokazuje pravý opak. I dospělí odvázní muži se často polekali, a také věci malicherných."

Ani ostatní hoši se Luděkově nesmáli.

Naopak celý podnik se jim teď zdál ještě děsivější, když při něm i takový hoch, jako je Luděk, mohl ztratit rozvahu pro tak nepatrnou věc, jako jsou tři rachotící hřebíky v krabičce.

Jen Vilík s Jirkou si dodali odvahy ještě téhož večera - a to ještě spíše jen proto, aby se vyrovnali Luděkově - a šli k močálu pro větev, každý ovšem sám.

"Měl jsem srdce až v hrdle," doznal se Vilík, když přišel a Rikitan mu odevzdával tmavohnědého bobříka. "Nechtěl bych tu cestu šlapat ještě jednou," řekl jen Jirka a to hochům stačilo, aby si mohli představit, jaké to asi je, jít ve tmě lesní pustinou k močálu, kde vyčnívá taková podivná zčernalá věc. Někteří odvážnější - mezi nimi i Mírek - se vydali k močálu příštího večera a přišli s vystrašenými očima, rozehvělí a zamlklí, nebo s divným a násilným úsměvem.

Jiní se vrátili zpět po několika krocích do hlubin lesa a odkládali cestu na další večery.

Touha po novém bobříku a po tom, aby se podobali Royovi, přemohla však nestatečnost, a tak postupně skoro všichni chlapci vykonali cestu k močálu, aniž se jim při ní něco přihodilo.

Jako poslední se k močálu vydal Tichošlápek, a ten jediný nepřinesl dřevo.

Třásl se po celém těle, když přiběhl, a v jeho očích se zračilo zděšení. ... A když na něj dopadla zář z petrolejové

svítilny, hoši viděli, že je až po kolena obalen černým mazlavým bahnem. "Není tam už brána, kterou jsi udělal, Rikitan," vychrlil ze sebe. "Je zpola zatopena bahnem. Rašelina nějak stoupá. Bahno je již v těch místech, kam jsi zabodl větve, které jsme měli přinést. Nevšiml jsem si toho - vypadalo to v záři svítilny jako tvrdá hladká zem a zapadl jsem tam až po kolena. Píšťala mi vypadla - nemohl jsem ani pískat - myslil jsem opravdu, že již nevybřednu. Táhl mě to stále dolů. V poslední chvíli dostal jsem se více vlevo k poraženému stromu a potom jsem se dostal na pevnou půdu ..."

"A co ta ruka - víš - ta větev, která vypadá jako ruka? Je tam?" ptal se Stopař.

"Nevím - neměl jsem čas nějak dlouho se rozhlížet!" mávl rukou Tichošlápek a běžel k řece, aby opláchl bahno. Hoši za ním s ustrnutím pohlíželi, jak sbíhá i s lampou ke břehu, a pak si o jeho nebezpečné příhodě dlouho tiše povídali. Šťoura pochyboval o tom, zda Rikitan Tichošlápkovi bobříka odvahy udělí, když nepřinesl zpět žádané dřívko. Rikitan však pravil: "Tichošlápek neodmítl vydat se na cestu k močálu. Projevil tedy stejnou odvahu jako vy všichni ostatní. Cestu také vykonal a není jeho vina, že močál stoupl a poslední větévku odplavil. Tichošlápek ulovil bobříka odvahy právě tak jako kdokoliv jiný z vás!"

Od toho večera ale už nikdo nesměl jít ani ve dne v tu stranu, kde byl močál. Rikitan si to nepřál a jeho slovo bylo pro hochy zákonem.

Líbilo by se ti být takovým Ludkem? Aby si tě ostatní hoši vážili pro ušlechtilé a mužné vystupování a viděli v tobě vzor?

Jak snadno toho můžeš docílit!

Bud' slušný, přátelský a pomáhej a čin dobro každému chlapci. Brzo si té změny u tebe ostatní hoši povšimnou a začnou tě mít raději než dříve.

A budeš mít radost sám ze sebe, až uvidíš, že jsi mnohem lepší než ostatní hoši.

Jen zbabělec se nedovede změnit v lepšího chlapce, protože k tomu nemá sílu ani vytrvalost.

38 Honba za bobříky se přirostuje

Ve Sluneční zátocce bylo na všechno více času než doma ve Staré čtvrti a tak se chlapcům dařilo lovit bobříky mnohem rychleji.

Rikitan ani nečekal, až uplyne čtrnáct dnů od vyhlášení posledního bobříka, a už připravil lov na dalšího. V některém týdnu přišli na řadu bobříci dva nebo i více.

A tak měli hoši pořád plno práce od rána do večera. Sotva polovina hochů vykonala bobříka odvahy (cesta k močálu), řekl Rikitan jednoho slunného rána: "Myslím, že byste se podobali Royovi ještě více, kdybyste znali divokou přírodu tak jako on.

Víte, jak se jmenuje tato červená květinka, jež roste u mého stanu? Znáte tamten keř s úzkými listy? A ty stromy vzadu? Jsou to borovice, nebo modřiny či jedle?

Vyjmenujte mi padesát různých rostlin, stromů a keřů, které znáte, a já vám uvěřím, že se v nich vyznáte jako Roy." To byl sedmý, tmavozelený bobřík: znát alespoň tolik květín, stromů a keřů, aby jich bylo celkem padesát.

Tot' se ví, že největší radost z tohoto bobříka měl Kytíčkář. Ještě téhož dne jej ulovil, když šel s Rikitanem a jmenoval mu rostliny i stromy, jak je nalézali.

Ostatní hoši toho mnoho z botaniky nevěděli. Bylo to tím, že je rostlinopis nikdy nebavil. Teprve tady - ve Sluneční zátocce - se o něj začali zajímat.

Bylo to ale nějak docela jiné než ve škole, kde se o květinách učili ze starých zažloutlých a vybledlých obrázků a z pouhých knížek.

Jak rádi chodili teď s Kytíčkářem, učili se od něho a pečlivě si vše zapisoval!

Uprostřed Sluneční zátoky mezi stany byla tráva arciť již udupána, ale za stany na kraji lesa, při břehu i v lese na výslunných volných místech bylo kvítí na tisíce různých druhů.

Kytíčkář byl ve svém živlu. Oči mu zářily, když se ho hoši ptali, jak se jmenuje ta či ona květinka, aby ji znali do té žádané padesátky, jak to sedmý bobřík vyžadoval.

39 Veliké mlčení

"A zdalipak byste dovedli mlčet tři dny a tři noci jako Roy při zkoušce Svišticího šípů?" zeptal se jednou Rikitan při táborovém ohni, když hoši šťebetali jeden přes druhého jako babky na trhu, takže nebylo rozumět vlastnímu slovu.

"Srostla by mi pusa za tu dobu," děsil se Drobeček. Ale Jiřík pravil: "Za zkoušku by to stálo." "Dokážete-li mlčet od

této chvíle až do zítřejšího večera do této hodiny, budete mít osmého bobříka skoleného." "A to nebudeme mlčet jako Roy tři dny a tři noci?" ptal se Stopař.

"Ne," odtušil Rikitan. "Vzpomeňte si, že Roye mohli svést od zkoušky jen dva lidé, totiž jeho otec a Svištěcí šíp. Ale v naší Sluneční zátocce je nás více, kteří můžeme mlčícího chlapce splést tak, že zapomene na svůj úkol a najednou promluví. Pro to větší nebezpečí bude zase lhůta mlčení kratší."

"My se o to pokusíme," vykřikl Vilík za sebe i za Jiříka. "A já s vámi," přidal se Luděk.

Pak se hlásili i ostatní hoši, ale Rikitan s tím nebyl spokojen.

"To by vás bylo příliš mnoho najednou. Tak by mlčela celá Sluneční zátoka a nebylo by to žádné umění a přemáhání. Jedině tehdy je ten úkol těžký, když se okolo vás mluví, hraje a veselí se, a vy musíte ty hovory poslouchat a sami nesmíte ani špetnout.

Proto jen nejvýše tři z vás smějí dělat toho bobříka najednou. Budou to Vilík, Jirka a Luděk, protože si ho zamluvili nejdříve. Nesmíte se ale přitom stranit ostatních hochů, musíte být stále mezi nimi a nikde se neskrývat. Přitom ze sebe nesmíte vydat ani hlásku. Smíte sice zakašlat, ale nesmíte se hlasitě smát ani nahlas zívát.

Kdo z vás se splete a promluví třeba jen jedinou hlásku, jeho mlčení mu propadá, i kdyby se mu ta nehoda stala třeba jen čtvrthodinku před ukončením celého bobříka.

Nuže, vesele do toho!"

Ostatní hoši spustili zábavu o bobřících, zamlouvali si, kdo bude lovit tohoto bobříka příště, pak zpívali a hráli hry okolo ohně.

Jen tři mlčící hoši seděli jako zařezaní, jenom se mlčky usmívali. Některý z hochů občas na ně promluvil, ale oni se nedali zmást a neodpověděli.

Přesto však Jiřík bobříka mlčení zkazil ještě téhož večera. Když se ubírali od ohně spát, zapomněl, že nesmí promluvit, šel k Rikitanovi a jako obvykle mu přál dobrou noc.

Rikitan se rozesmál a všichni hoši, kteří náhodou Jiříka slyšeli, spustili povyk, smáli se a blahopřáli mu k jeho smůle.

Vilík mohlo postihnout podobné neštěstí ráno. Obýval stan s Jiříkem a ráno, když se probudil, zapomněl, k čemu se včera zavázal, a už se chystal něco Jiříkovi říci.

"Ticho!" vykřikl na něho Jiřík. Vilík byl přece jeho dobrý kamarád a Jirka nechtěl, aby i on zkazil svůj pokus o osmého bobříka.

A přece to nepomohlo. Vilík dopoledne uklouzl po kamenu do Bobří řeky, a jak padl do vody, vykřikl překvapením.

Nikdo ho neslyšel. Byl sám. Nemusil o tom nikomu nic říkat a mohl klidně pokračovat v mlčení.

Ale Vilík by netěšil bobřík tak nečestně získaný. "Rikitane - promluvil jsem," vykřikl od vody nahoru mezi stany.

Bouřlivý chechtot hochů mu byl odpovědí.

Jediný Luděk se opanoval tak dokonale, že mu večer mohl Rikitan předat oranžového bobříka, aby si jej přišel. Opravdu: žádného bobříka hoši neopakovali tak dlouho jako tohoto!

Drobeček začínal bobříka Velikého mlčení v jediném dnu pětkrát - a vždy hned v první čtvrt hodině promluvil. Byl to nenapravitelný mluvka! Když zkazil svůj lov poprvé, sám se smál a začal vesele od nové půlhodiny znovu. Při druhém a třetím nezdaru už byl trochu mrzutý a pak už se vztekal sám nad sebou, naříkal nad svou smůlou - a nakonec mu Rikitan další pokusy téhož dne ani už nepovolil.

Grizzly si při lovu tohoto bobříka napsal ve stanu na papír velikým písmem slova: „Mlčím! Mlčím! Musím mlčet!" Ale nic nepomohlo! Za chvíli Pirát venku cosi volal a Grizzly mu odpověděl: "Nekřič tak, nejsi tady sám!" A lov byl pokažen!

Větrník přišel na nápad zalepit si ústa náplastí a odstranit ji jediné při jídle. Rikitan to však nedovolil. "To by nebylo žádné umění, takhle bobříka mlčení ulovit!" pravil. "Náplast by vlastně lovila bobříka za tebe!"

Skutečně - oranžový bobřík byl jedním z nejtěžších, třebaže si hoši na začátku mysleli, že bude naopak jedním z nejlehčích!

Zkus ulovit oranžového bobříka!

Nejlépe ho ulovíš od sobotního večera do neděle večer, kdy nemusíš do školy.

Ale nesmíš být o samotě, nýbrž stále ve styku s lidmi, alespoň s maminkou a tatínkem.

Slovíčko nesmíš promluvit. Ani se hlasitě zasmát nebo zívnout.

40 Výroba talismanů

Byl to Stopařův nápad.

Jednoho dne jej hoši přistihli, jak vystřihuje ze své tenké režné utěrky čtverhranný kousek látky, měří jej a všelijak překládá.

"Kdyby tě tak viděla maminka!" pravil mu přísně Drobeček. "A nač to vlastně bude?"

"Ušiji si z toho talismanový váček, jako měli Indiáni," prohlásil hrdě Stopař. "Budu jej nosit zavěšený na krku, aby mě chránil před zlými mocnostmi." Přitom se trochu usmál, protože tu ochranu myslel samozřejmě jen žertem.

Pak sháněl nějaké červené bobule, a když je našel, dal je vařit s látkou ve vodě, až se plátno zbarvilo do tmavočervena. A zatím co mu plátno schlo před stanem, vydal se do luk a roklí a trhal silně vonící kvítí a sbíral smůlu vytékající ze stromů.

Kvítí dal schnout, a když po několika dnech prudkého slunce bylo suché jako troud, rozmělnil je, smíchal se smůlou a tuto kořeněnou směs zavázal do váčku, který si zatím ušil z obarvené látky. Nahoře provlékl váčkem černou tkanici, čímž se váček stáhl, a tkanici si jej zavěsil na krk. - Talisman byl hotov.

Tohle byl skvělý nápad - a zakrátko byla Stopařova utěrka rozstříhávána na talismany hochů celá, takže musel používat druhé, zásobní.

Sluneční zátoka žila ve znamení talismanů.

Hoši shledávali, co pozoruhodného a nového by do nich dali, a předháněli se, kdo má zajímavější obsah. Vilík s Jirkou si vyšívali barevnou nití na talismany indiánské ornamenty.

Pak přiběhl Tichošlápek; měl v talismanu opravdu nejcennější věc. Nalezl na malé mýtině v keřích sídla velikých pižmových létajících brouků. Byli modrozelení, kovově lesklí a vydávali silný pižmový zápach.

Tichošlápek sebral všechny neživé brouky, kteří se povalovali pod křovím, a vložil je s usušenými bylinami do talismanu.

Tím stoupl Tichošlápek u všech hochů velmi v ceně. Jen Šťoura se po straně uškleboval:

"Ať si říká kdo chce co chce, do talismanu bych si chciplé šváby nedal."

Ale Tichošlápek přišel brzo o slávu.

Bylo to třetího dne výroby talismanů, právě při odpoledním odpočinku. Hoši většinou leželi nebo seděli před svými stany, barvili talismanové váčky, všelijak je zdokonalovali, jiní sušili a přehazovali vonné kvítí, aby brzo uschlo.

Najednou se odkudsi z lesa přihnali Pirát a Grizzly. Každý si jich musil všimnout. Nesli cosi zabaleného do bílého šátku. Ve tváři měli podivný vzrušený výraz. Bylo víc než jisto, že věc, kterou nesli, byla určena pro jejich talismany.

Plaše pohlédli na hochy, mrkli na čtoucího Rikitana a v mžiku zapadli do svého stanu a zavřeli za sebou dvířka. (Bydlili spolu.) Tohle bylo něco pro hochy!

"Hej - vy tam," zahulákal Drobeček výhrůžně jako silniční lupič a zvedl se hbitě se země. "Otevřete tu svou lotrovskou peleš a pochlubte se pokladem, který jste si přinesli!"

V mžiku hoši obklopili stan a Stopař povídal: "To vypadá, jako by našli nějaký zlatý důl."

Ve stanu bylo slyšet zmatené šeptání.

"Ve jménu zákona otevřte!" zaburácel Vilík.

Pak Drobeček pootvřel dvířka a vhodil do stanu drn namočený ve vodě.

Drn vyletěl zpět a plácl Drobečku do tváře. Kdo ví, co by se z toho bylo vyklubalo.

Ale teď přišel Rikitan, smál se a řekl hochům: "Neproste se těch tajnůstkářů - zítra vám ukážu, co přinesli, ručím vám za to."

K večeru si nenápadně zavolal Vilíka a Jirku a zeptal se jich tajemně:

"Chcete dnes v noci něco prožít?" Kývli tiše a v očích jim jen hrálo. "Až bude všechno spát," šeptal Rikitan, "vplížíme se Pirátovi a Grizzlymu do stanu a najdeme tam věc, kterou nám nechtěli ukázat."

Oba hoši by byli nejraději zavýskli radostí nad noční dobrodružnou výpravou, ale nesměli dát nic najevo. Rikitan chtěl ještě něco dodat, ale vtom se přiblížili jiní hoši a on začal s Vilíkem a Jirkou mluvit nahlas o obyčejných věcech.

Jen při rozdávání večere zašeptl ještě Vilíkovi: "Neusněte! Přijdu pro vás!"

41 Tajemství Piráta a Grizzlyho

Vilík s Jirkou se nemohli dočkat večera.

Naštěstí šel tábor toho dne dosti brzo spát. Když se úplně setmělo, přivázali si oba hoši na zápěstí slabounký provázek, jehož druhý kanec předtím zavedli do sousedního stanu, kde bydlel Rikitan.

Rikitan držel provázek v ruce a občas jím trhl. Bylo to signální opatření a Rikitan jím mohl kdykoli zjistit, zda oba hoši ještě neusnuli. Musili každé jeho trnutí opětovat.

V některých stanech ještě svítily. Světýlka však jedno po druhém zhasínala.

Jen Pirát s Grizzlym byli ještě vzhůru. Na osvětleném plátně se rýsovaly jejich strašidelné stíny.

Pak i tam světlo zhaslo a ve Sluneční zátocce se rozhostila naprostá tma.

Byla větrná noc.

Chvilími se pohnul signální provaz. Vilík s Jirkou odpověděli trhnutím. Srdce jim bušilo rozčilením.

Pak se provaz přetrhl, když příliš prudce trhli. Byli odříznuti od Rikitana.

Zdálo se jim, že dlouho čekají.

"Třeba ani Rikitan nepřijde," mínil ospale Vilík. "Musí přece čekat, až usnou," namítal Jiřík. Chtělo se jim spát. Chvilími dřímali . . .

Najednou je zamrazil proud chladného nočního vzduchu. Dvířka u jejich stanu slabě zašramotila a někdo stál u vchodu. Byl to Rikitan. "Jste připraveni?"

"Ano," vydechli oba. Ospalost rázem zmizela. Rozčilení se jich opět zmocnilo. Vylezli po čtyřech ze stanu. Jiřík zavadil bosou nohou o dvířka. Dech se jim v prsou zatajil a znehybněli jako kamenné sochy.

Nic - nikdo se tím nevzbudil! Ze stanů se neslo klidné oddechování spících hochů. Nebe bylo černé jako inkoust. Někde naproti v rákosí žbluňkala ondatra a z vody se vymrštila ryba. Pak bylo zase hluboké ticho. Jen vítr hvízdal v korunách stromů.

Devět šrámů přiběhl a lísal se k Rikitani. Sevřeli mu čumák, což značilo "T i c h o!" Opět odběhl. Neslyšně se dostali ke stanu Piráta a Grizzlyho. Plížili se po zemi. Napjatě naslouchali dechu spících. Byl klidný a pravidelný. Ano - spali! Ale Vilík s Jirkou byli tak vzrušeni, že jim srdce tloukla jako zvon.

Těžce dýchali. Nevěděli, zda se třesou zimou či vzrušením. Zuby jim začaly jektat. Pak Rikitan sáhl opatrně po dvířkách. Docela zlehka a neslyšně.

Vtom uvnitř stanu něco spadlo a zařinčelo!

Teprve teď si Vilík vzpomněl, že Pirát s Grizzlym si zavěšují na noc své jídelní misky zevnitř na dvířka, aby v případě nočního přepadení spadly při prvním nárazu do dvířek na zem a svým hlukem je probudily. V chlapcích by se byl krve nedořežal. Zdřevněli a ani se nehnuli.

Ve stanu se něco pohnulo a pak se ozval ospalý hlas Piráta: "Hlas gongu zazněl - ahoj - ahoj - lodníci, na palubu . . ."

Bylo zřejmé, že mluví ze spaní a že cítuje nějakou ze svých oblíbených pirátských knížek. Chvilí se ještě vrtěl na lůžku a pak už zase bylo slyšet dvojí klidné oddechování.

Rikitan nekonečně pomalu odpínal od dřevěné stěny stanové plátno, tímto otvorem prostrčil ruku za dvířka, nahmatal tam druhý šálek a vyndal jej před stan.

Pak pomalu otvíral dvířka. Jako u všech stanů otvírala se ven. Byla zavěšena na kožených závěsech, takže neskřípala. Rikitan se opatrně vsunul do stanu; oba hoši se divili, jak tiše si počínal.

Teď bylo vzrušení největší. Zdaří se Rikitani nalézt tu věc, aniž probudí Piráta a Grizzlyho?

Za chvíli vynesl Rikitan něco ven a hoši s úžasem viděli, že to slabě zeleně svítí.

Bylo to svítící dřevo z nebezpečného močálu, kam hoši neměli dovoleno chodit . . .

42 Pirát a Grizzly se obhajují

Rikitan hochům nikdy nerozkazoval. Všechno, co chtěl, aby učinili, nebo co dělat neměli, dovedl jim říci tak, že je ani nenapadlo, aby v tom viděli nějaké protivné rozkazování nebo zakazování, jak to tak rádi dělají dospělí lidé.

Když například Rikitan potřeboval pilu, neřekl: "Větrníku, ihned sem přines pilu," nýbrž pravil: "Větrníku, chtěl bys mi přinést pilu?" Nebo neřekl: "Dnes odpoledne budete všichni řezat dříví do zásoby!", ale: "Myslím, že bychom si mohli dnes odpoledne nařezat nějaké dříví do zásoby."

A přece se mezi Hochy od Bobří řeky ještě nikdy nestalo, že by Rikitana v něčem neuposlechli. Takové mírné jednání na ně platilo více než nejpřísnější rozkazování a křik.

Ano - nikdy se nestalo, že by hoši nesplnili Rikitanovo přání - až teď Pirát a Grizzly, kteří šli k nebezpečnému močálu, ač si Rikitan výslovně přál, aby tam nikdo z chlapců nechodil.

Všichni byli zvědaví, jak ta věc dopadne.

Každý důležitější případ se vyřizoval vždy ráno po vztyčení vlajky: i "močálová záležitost" tam byla projednána hned příštího rána.

Rikitan se nezlobil. Jen Grizzlymu a Pirátovi vyčítavě řekl

"Proč jste šli k močálu, když jsem vám pravil, že tam nebudeme chodit?"

"Bylo to zkrátka takhle," začal Grizzly rozpačitě a několikrát si odkašlal. "Chtěli jsme mít tady s Pirátem ještě něco lepšího do talismanů, než má Tichošlápek. Když jsme nenašli nic takového zde v okolí, šli jsme dále do lesa. Povídali jsme si, koukali na všechny strany a ani jsme nezpazorovali, jak jsme už daleko od Sluneční zátoky.

Najednou se pod námi začala bořit země. Shledali jsme, že jsme u močálu, jenomže na jeho opačné straně, než jsme byli tehdy poprvé. Opravdu jsme tam nechtěli jít! Přišli jsme k němu, aniž jsme věděli jak. Byli jsme až na kraji.

A tu najednou Pirát objevil ztrouchnivělé dřevo, co v noci svítí a které jsi nám tehdy z druhé strany močálu ukazoval. Bylo hned vedle nás, na dosah ruky, a tak jsme si ulomili pár kousků do talismanů. Teprve při zpáteční cestě nás napadlo, že vlastně k močálu nesmíme a že jsme udělali něco nesprávného.

Řekli jsme si tedy, že svítící dřevo, které nás mohlo prozradit, schováme, takže se nikdo nedozví, že jsme byli u zakázaného močálu.

Teď teprve vidím, že jsme nejednali dobře a že jsme ti to měli říci hned. Ale nenapadlo nás to. Prosím tě, abys nám to odpustil. Neudělali jsme to úmyslně."

Domluvil, složil ruce zkroušeně dozadu, šoupl nohou a podíval se na zem.

Rikitan se zachmuřil, pak se začal usmívat víc a více, nakonec se smál a řekl:

"Dobrá! Hlavně že se nic nestalo, ale příště si dejte pozor při výpravách do lesa! Zdá se, že ten močál přitahuje . . ."

43 Den v lese o samotě

"Já se z toho ještě zblázním," vztekal se mluvka Drobeček, když se už asi po desáté pokoušel dobýt "bobříka mlčení" a

vždycky nakonec promluvil.

"Jak jsi netrpělivý," smál se Rikitan. "Což až přijde bobřík osamělosti, to se teprve ukousáš . . ."

"Můžeš nám ho již prozradit?" ptal se dychtivě Luděk. "Pamatujete si ještě," připomínal Rikitan, "jak jsem vyprávěl o Royovi, že vydržel celé hodiny číhat na zvěř na jednom místě o samotě?"

Bylo k tomu třeba zajisté veliké trpělivosti a vytrvalosti, protože mladý, zdravý hoch to obyčejně dlouho nevydrží. Ale Roy to dokázal a vy se o to jistě pokusíte také."

Obrátil se k Ludkovi: "Najdi si nějaké místočko v lese, dále od Sluneční zátoky, a zůstaň tam úplně sám od východu slunce až do západu. Nikdo tě tam nesmí spatřit. Tam poznáš, jak je samota těžká a tísnivá."

Hned druhý den tak Luděk učinil. Vzal sis sebou knížku ke čtení, tužku a zápisník i potraviny a láhev s vodou. Jirka a Vilík chtěli jít také na lov tohoto podivuhodného bobříka, aby nezůstali za Luděkem pozadu. Ale bohužel měli toho dne službu a nesměli se vzdálit ze Sluneční zátoky.

Luděk se vrátil až za žlutého večerního soumraku, s podivným žářem v oku a s výrazem uspokojení ve tváři. Zápisník měl skoro popsán zápisky, jež nechtěl dát nikomu číst. Kytíkář přinesl několik květin, které zde v okolí hoši ještě neviděli.

"Dopoledne mi ještě uběhlo docela pěkně," usmál se Luděk. "Ale odpoledne jsem si tam připadal opravdu jako vězeň a počítal jsem minuty, kdy se budu smět vrátit."

Jirka a Vilík teprve následujícího dne mohli tohoto bobříka ulovit, každý ovšem na jiné straně Sluneční zátoky, aby se snad náhodou někde nesetkali.

Byl růžový a v řadě devátý.

Učiň tak jako Luděk!

Od východu slunce do tmavého soumraku setrvej v lese o úplné samotě, abys nespátřil lidskou tvář.

Není-li ti to možné, strávíš den o samotě doma v místnosti od osmé hodiny do dvacáté.

Nesmíš se však nijak dorozumívat s lidmi ve vedlejší místnosti, a rovněž tak nesmí nikdo na tebe volat.

Také oknem nesmíš pozorovat lidi na ulici. A jídla si vezmi s sebou.

44 Zelená příšera

Celý případ se svítícím dřevem tedy dobře dopadl.

Rikitan Pirátovi ani Grizzlymu už nic nevytýkal, ani neztratili jeho přátelství za to, že nedbali jeho přání.

Ale od ostatních hochů zkusili dost smíchu, že se Rikitan dostal do jejich stanu přes všechna hřmotící zařízení, aniž se probudili!

"Kdyby tak v noci náhle přišla velká voda," prorokoval Větrník, "utopíte se ve stanu jako myši a snad o tom ani nebudete vědět."

"Já být vámi," smočil si šťoura, "tak se budu bát, že mě v noci někdo ukradne . . ."

"Zkuste dostat se do mého stanu," smál se Rikitan. "Lapím vás při tom - a ani nebudu mít na dvířkách šálek, který by mě hlukem probudil."

A skutečně! Několikrát se hoši umluvili, že podniknou v noci k Rikitanovi loupežnou výpravu, ale Rikitan je vždy přivítal bdělý a se smíchem; posvítíl si na ně a poslal je spát. Nebylo opravdu možné dostat se k němu v noci, aniž by nebyl vzhůru.

Bylo k neuvěření, jak lehký měl spánek! Hoši si někdy mysleli, že vůbec nespí. Zato když někdy podnikli podobnou výpravu do druhých stanů, spáči se nikdy neprobudili.

Kdyby jen byli Hoši od Bobří řeky tušili, co se stane! Nikdo si s tím neměl zahrávat, s těmi nočními výpravami...

Stalo se to asi čtrnáct dnů po tom, co Rikitan objevil u Grizzlyho a Piráta svítící dřevo.

Vítr hvízdal Sluneční zátokou a opíral se do stanů.

A v té noci plné neklidu a šumu v korunách stromů dělo se něco divného v táboře!

V Rikitanově stanu cosi slabě zašustilo.

Pak ještě jednou a opět, jako by tam někdo s největší opatrností něco zabaloval do papíru.

Slabounce tam něco zasvítilo, jako rozškrtnutá zápalka. Ozval se lehký úder.

A opět šustění.

Pak se vše opět uklidnilo. Jen vítr venku hučel dále své zpěvy z nekonečných dálek.

Až pak ráno!

Rikitan, jindy veselý a hovorný, vyšel ráno ze stanu zamyšlený, hochům odpovídal jako ve snách a bylo víc než zřejmé, že se mu asi něco přihodilo nebo že nemá dobrou náladu. To nebyl ten Rikitan, jak ho chlapci znali - spokojený a usměvavý!

Když vztyčili vlajku, promluvil Rikitan k hochům:

"Stala se mi podivná věc. Jistě se vám to bude zdát zvláštní. Ani byste tomu nevěřili. A přece je tomu tak. Opravdu - někdo z vás byl dnes v noci u mne ve stanu!" Hoši se rozhlučeli údivem. Rikitan pokračoval:

"Byl jistě velmi opatrný, že jsem se neprobudil. Ale co více:

Ten někdo si udělal ještě žert a zahrál si přitom na strašidlo.

Našel jsem totiž na stolku ve stanu dnes ráno dopis, na všech čtyřech stranách ohořelý. Je psán na mém zeleném papíru, jehož mám zásobu, a byl přibodnut ke stolku tímto zabijákem."

Ukázal hochům ohořelý zelený list papíru a ohromný zavírák.

Pak četl dopis:

"Rikitane, vypůjčila jsem si od tebe devatenáct těchto zelených papírů. Chlubil ses, že se k tobě do stanu nikdo v noci nedostane. Dokazují ti, že to není pravda. Jsi-li k tomu dosti silný a nebojíš se, vypátrej mne!

Zelená příšera

"Hu - to je strašidelné," usmál se nuceně Drobeček.

"Z toho zabijáku jde opravdu hrůza," otřásl se Vilík. "U nikoho z nás jsem jej tady nikdy neviděl."

"Zelenou příšerou je zkrátka někdo z nás," usoudil posléze šťoura.

"Chce nás postrašit a po straně se bude tajně smát, jak budeme vyplašení. Větrníku, nejsi to snad ty?"

"A jak vypadá písmo?" zeptal se Stopař.

"Je dosti těžkopádné, s pravopisnými chybami," řekl Rikitan.

Dal dopis kolovat mezi hochy a ostře se na ně díval, nezjistí-li podle výrazu jejich tváří mezi nimi pisatele. "To je divné," kroutil hlavou Stopař. "Nikdo z nás takhle nepíše . . ."

Rikitan pak ještě dodal: "Mohl bych se vás ptát jednoho po druhém, zda jste to psali nebo ne. Ale to bych vše jen pokazil. Musím se toho dopátrat sám, nechci se to dovědět nějakým vynuceným přiznáním.

Rozhodně ale musím obdivovat toho, kdo to provedl. Neboť se mu podařilo to, co ještě nikomu jinému z vás: dostal se v noci do mého stanu, řádl tam jako myš v hokynářství, a já se přitom neprobudil ..."

45 V těžkém podezření

Když se hoši rozešli po své práci, přiloudal se k Rikitanovi šťoura, rozhlédl se nenápadně, zda nikdo neposlouchá, a pak mu zašeptal:

"Nechtěl jsem nic říkat, když jsme byli všichni pohromadě - ale to písmo se, Rikitane, podobá písmu Větrníka. Dejme si na něho pozor!"

Vilík přiběhl před polednem a pravil: "Ted' jsem viděl Kytíčkáře a šťouru, jak šli do svého stanu. Ve dvířkách se Kytíčkář nějak zastavil a šťoura na něj zasykl: 'Tak běž - běž - ty Příšero zelená . . .'"

Luděk měl toho dne službu. Když sběhl k řece vyprat brambory, stáli tam Grizzly a Větrník zabráni v tichý rozhovor.

Jakmile spatřili Luděka, odskočili od sebe a dělali, jako by spolu vůbec nemluvili. - V jejich nepřítomnosti jim hoši přehrabali jejich stan, ale nenalezli tam ani zelené papíry, ani jinou stopu.

Již skoro na každého bylo tu plno důkazů, že on je Zelenou příšerou, a přece jeden důkaz vyvracel druhý. Každou chvíli narazili hoši na něco nového, záhadného, čemu nerozuměli.

Ti, kteří o někom vytrubovali nějakou podezřelou věc, sami se za chvíli stali podezřelými.

Jeden už nevěřil druhému.

I Vilík pravil Jiříkovi: "Dej mi čestné slovo, že nejsi Zelená příšera."

Ještě téhož dne byla však Sluneční zátoka vzrušena znovu.

Mírek vběhl mezi stany a křičel:

"Hleďte - hleďte - Zelená příšera nám píše!" A skutečně! Měl v ruce zelený ohořelý papír a četl z něho:

"Vilík a Jirka si umlouvali ve stenu, že si nasypou do talismanů popel z táborového ohně jako památku na Sluneční zátoku. Byla jsem u nich, ale nespatrii mne. Mohu se udělat neviditelnou.

Zelená příšera."

"Ano - opravdu jsme o tom mluvili a chtěli jsme, aby to zůstalo naším tajemstvím -" vyjekl Jirka, "ale byli jsme ve stanu přece sami a mluvili jsme docela potichu."

"Přece bychom museli vidět, kdyby tam byl někdo třetí," dodal Vilík. "Pod postel se nikdo nevejde a na lůžku jsem seděl já sám s Jiříkem."

"Našel jsem ten dopis za vašim stanem, když jsem šel náhodou kolem," řekl Mírek.

"To je divná náhoda," řekl pichlavě šťoura.

"Strašáky na malé děti," prohodil Rikitan a usmál se. "Je tu mezi vámi nějaký obratný chlapík a pokouší darmo štěstí. Však my mu ale brzo dupneme na kobytku . . ."

"A pak se mu zle povede," vzkřikl výhrůžně Drobeček. V té tajemné spleti různých úvah, podezření a stop byla však každá sebemenší příhoda vítána, aby se jí hoši chopili jako nového vodítka pro vypátrání Zelené příšery.

I to, že Mírek náhodou našel druhý dopis Zelené příšery, si již vykládali tak, že on snad je tou Zelenou příšerou, že právě on tam dopis nastražil, aby jej někdo našel, a když se tak dlouho nestalo, že jej ukázal hochům, předstíraje nálezu.

A podezření vůči Mírkovi dostoupilo vrcholu večer, když se stmívalo.

"Rychle - pojďte sem!" křičel od lesa Drobeček. "Zdá se, že tu právě byla Zelená příšera a psala asi další dopis. Ucítíl jsem zápach spáleného papíru, A ona má takové ohořelé dopisní papíry v oblibě."

Všichni přiběhli, ale nebylo již cítit nic. Jen Rikitan pravil I

"Když zde byl oheň, měla by zde být někde i zápalka." Hoši se rozhlíželi na všechny strany, až náhle Větrník poskočil, shýbl se do trávy a zdvihl zápalku.

Byla obarvena barevnými tužkami - a všichni věděli, že celou krabičku zápalek si takto z dlouhé chvíle obarvil Mírek, když lovil svého "osamělého bobříka".

Pak se našel i ohořelý zelený papír, ale nepopsaný. Zelená příšera byla asi vyrušena, když chtěla psát. Marně se Mirek zaklínal, že je nevinný, že jeho zápalku, která se tu našla, mu bezpochyby neznámý šprýmař odcizil z jeho stanu; nikdo mu nevěřil.

"Dopadli jsme tě, Zelená příšero!" hulákal Drobeček. "Budeš viset za své činy!"

"K mučednickému kůlu s ním!" vykřikl Kytíčkář a již chlapeč táhl vzpouzejícího se Mirka k nejbližšímu stromu. Ani jeho velká síla a mrštnost mu nepomohly. Za účinné pomoci Rikitana byl pevně přivázan ke stromu, pomalován v tváři i na rukou a nohou sazemi a ponechán tam tak čtvrt hodiny pro výstrahu, aby si příště důkladně rozmyslil předstírat Zelenou příšeru.

A přece Mirek nebyl vinný!

Obarvená zápalka, která hochům tak jasně dokazovala jeho vinu, byla jen léčkou Zelené příšery, jež chtěla svést podezření na nevinného, aby mohla tím bezpečněji a v klidu provádět své rejdy, sledující nějaké neznámé záměry.

46 Totem hochů od Bobří řeky

Zelená příšera byla tedy zdánlivě dopadena a hoši obrátili pozornost opět k lovu bobříků.

"Rezavé hřebíky" se plnily a hochy začalo silně zajímat, kdo z nich bude Royem.

Až dosud nejvíce bobříků měl Luděk. Větrník byl hned za ním a Jiřík s Vilíkem a Mirkem byli na třetím místě. Levé rukávy košil se začaly pěkně zbarvovat pestrými knoflíčky.

Čím více bobříků přibývalo, tím více se teď o ně hoši drali. Již šlo do tuhého. Bobříci byli na pořadu od rána do večera a ještě se o nich hochům v noci zdálo.

Někteří hoši nemluví a nosili u sebe jen tužku a papírky. To byli ti, kteří právě lovili "mlčícího bobříka".

Jiní bloudili kolem tábora, shledávali padesátku květů a stromů pro bobříka "přírodopisce".

Tichošlápek a Grizzly si na levém rukávu vynechali místo pro druhého bobříka a pilně cvičili za stany házení kamenů do čtverečního metru.

Stovku dobrých činů také leckterí hoši ještě neměli celou. Na Zelenou příšeru, za kterou Mirek nevinně pykal, se pomalu zapomnělo. A to právě ten tajemný děsivý přízrak potřeboval, aby se mohl v bezpečí a nepozorovaně připravit k ještě větším činům, než jaké už provedl.

Desátý bobřík byl fialový. Předpisoval, že hoši musí být tak dovední a zruční, jako byl Roy.

Každý z chlapců měl vyrobit nějakou věc, kterou by prokázal svou dovednost.

Vilík zrobil z malých větviček - smůlou slepovaných - model tábořiště i se stany, stožárem a kamny u lesa. Padl na to i celý zbytek Stopařovy utěrky, již dříve rozstříhané na talismany. Vilík teď z zbytků udělal stanová plátna v malém měřítku.

Jiřík zhotovil ze silných i slabších pravidelných kmenů, vhodně přitesaných, náčelnické křeslo pro Rikitana k táborovým ohnům. Bylo tak těžké, že je museli nést čtyři hoši; Jiřík na něm pracoval nepřetržitě pět dnů.

Těmito pracemi oba hoši postoupili v lovu bobříků tak, že se rovnali Větrníkovi, jenž byl až dosud o jednoho bobříka napřed.

Luděk si dopravil s pomocí Drobečka, Grizzlyho, Piráta, Vilíka a Jirky k svému stanu poražený strom, a když oklestit sekerou korunu stromu, začal z něho vyřezávat indiánský totem.

Vybíroval do kmene třináct vrubů na paměť, že sdružení Hochů od Bobří řeky má třináct členů, a nad nimi znázornil zářící slunce.

Ze zvláštního kusu dřeva vytesal bobra, protože toto zvíře hrálo v jejich sdružení hlavní úlohu, a toho připevnil na zašpičatělý vrchol sloupu.

Pak seřízl na spodku kmene úzký veliký kotouč a ten připevnil nahoře za bobra, což dělalo dojem měsíce, vycházejícího za bobrem. Bylo to na památku Písne úplňku, kterou Rikitan hochům zpíval vždy jednou za třicet dní, když přišly bílé měsíční noci.

"Indiáni věřili, že v totemu sídlí duch jejich kmene!" pravil Rikitan chlapcům, když mu Luděk slavnostně totem odevzdal. "Totem je spojoval s jejich předky, byl němým svědkem jejich strastí i radosti. Všichni jej měli v úctě. Kdo jemu ublížil a urazil jej, celému kmeni ublížil a celý kmen urazil!"

Od dnešního dne bude tento totem i pro nás svědkem všeho našeho počínání. Vynasnažme se, aby to počínání bylo vždy jen dobré, čestné a užitečné!"

Totem pak byl slavnostně zasazen do země do kruhu u táborového ohně za Rikitanovo křeslo, a hoši si umiňovali, že jej po skončení tábora vezmou s sebou do Staré čtvrti . . .

Aby získal fialového bobříka, pustil se Stopař do zhotovování indiánského obleku z obarvených vypraných pytlů, k nimž našival u švů třásně a sušené červené bobule. Čelenku pak dělal z dlouhých, neporušených vraních per, která si nasbíral v lese.

Byl to zajímavý bobřík.

Desátý, fialový bobřík chce na tobě toto:

Vyřež třináct koleček o průměru jednoho centimetru (nejlépe z lupenkového dřeva), propal v nich drátkem čtyři dírky jako u knoflíku, aby se kolečka mohla přisívat na rukáv, Pak je nabarvi podle barev bobříků a nalakuj čistým lakem, aby se z nich nestírala barva. - Co s nimi budeš dělat, jistě už víš. Kromě toho ale ještě vyrobíš nějakou věc, například truhlík do okna na květiny, nějakou důmyslnou past na myši, nebo stoličku, nebo model letadla (ale ne vystřížený z papíru), vozík nebo něco jiného podobného. Věci, které jsi snad vyrobil již dříve, než jsi četl tuto knihu, neplatí.

47 Jak jsi silný?

Jednou zrána, když se hoši koupali v řece, Rikitan pozoroval jejich lesknoucí se svaly a pravil:

"Zdá se, že by se vaše těla skoro už mohla rovnat tělu Royovu. Roy byl krásně urostlý chlapec. I vy jste nyní takoví. Ale Roy měl také velkou sílu. Je čas přesvědčit se, zda i vy jste tak silní, jako byl on."

"Z toho kouká jedenáctý bobřík," smál se Grizzly. "Ano," přisvědčil Rikitan. "Bude to jedenáctý, bledě modrý bobřík a musíte při něm prokázat sílu hodnou Roye, chcete-li jej ulovit."

"Jak se ale o své síle přesvědčíme?" ptal se Větrník a svaly v jeho pažích jen hrály nedočkavostí.

Rikitan zavedl hochy na pokraj lesa k silnému stromu, jehož jedna větev rostla téměř vodorovně. Nebyla zrovna příliš vysoko od země, ale kdyby se jí některý z hochů chtěl zachytit a pohoupat se na ní, musil by vyskočit.

"Tady máte jedenáctého bobříka," smál se Rikitan. "Zachyťte se větve a vytáhněte se rukama tak vysoko, aby se vaše ruce, držící větve, dotkly vašich prsou. A tak se vytáhněte bez odpočinku a bez dopadu na zem pětkrát za sebou.

Ale do žádané výše se nesmíte dostat nějakým výskokem nebo vymrštěním - volně a plynule se přitahujte k větvi jen svými pažemi."

Hoši se ovšem hned dali do tohoto nového bobříka, tak jednoduchého, a přece tak těžkého. Mnohý z hochů se přitáhl k větvi do výše sježdí jednou, a to ještě myslil, že mu při tom prasknou ruce.

Kdejaký příhodně rostlý strom sloužil chlapcům k cvičení, a tak Rikitan musil brzy trénování poněkud omezit, aby hoši své síly příliš nepřepínali.

Chlapci s malými úspěchy byli zklamáni, ale Rikitan je těšil: "Cvičte bobříka každý den jen asi dvakrát, abyste se příliš nenamohli. Ale řezte dříví, šplhejte na stromy, cvičte s větší rázností naše ranní cvičení a uvidíte, jak vaše ruce zakrátko zesílí."

A měl docela pravdu. Zejména cvičení bobříka samotného hodně pomáhalo a bledě modrý bobřík brzo zdobil rukávy většiny Hochů od Bobří řeky.

48 Co je pýchou každého správného hocha?

Hoši byli už opálení jako Indiáni, rostli jako z vody a sílili. Práci a cvičením na čistém vzduchu se otužili a neměli na těle ani gram přebytkového masa. Svaly jim zesílily a jejich hnědá těla byla jako z oceli.

Výmol za Sluneční zátokou, který hoši musili zpočátku přelézat, přeskočili teď jedním skokem, lehkým a elegantním, jako když skáče kočka.

Rikitan naučil chlapce správnému běhu. Hoši běhali jako laňky. Jejich hbité nohy byly svalnaté, ale štíhlé a rovné.

A síla, mrštnost a dobře rostlé tělo je přece pýchou všech správných, zdravých chlapců na světě.

Jak jen je ošklivé, když je hoch tlustý, neohrabaný jako malé medvídě! Každý rychlejší pohyb mu dělá obtíže a tlouštík vzdychá, má-li se shýbnout.

Jen Grizzlymu se pořád zdálo, že přibývá až příliš na váze a že se z něho stane neohrabaný tlusťoch. Aby se mohl přesvědčit, zda jeho obavy jsou oprávněné či ne, našel si na kraji lesa strom s vyčnívající vodorovnou větví a zrobil na ní váhy.

Uprostřed této vodorovné větve vyřezal totiž úzký žlábek a do něho zasadil jinou rovnou větev, kterou odsekl od vyvráceného dubu v lese.

V polovině této druhé, volné větve rovněž vysekal malý žlábek a pak ji zasadil do žlábků větve první, a to napříč.

Mohla se tedy houpat na první větvi nahoru a dolů, ale držela pevně, protože žlábky v obou větvích do sebe zapadaly a bránily větvi, aby nesklouzla.

Na obou koncích této volné větve přivázal Grizzly dvě stejně silná víka z beden od spotřebovaných zásob, a to tak, že provazy, vybíhající z každé strany víka, sbíhaly se nahoře vždy u jednoho konce větve.

Váhy byly hotovy. Se závažími si Grizzly nelámal hlavu - nahradily je různé plechovky půlkilogramových, kilových i dvoukilových konzerv.

Tímto vážícím zařízením nejen že si Grizzly mohl kdykoli ověřit, zda opravdu přibývá na váze či nikoliv, ale dostal za ně i desátého bobříka, protože Rikitan uznal jeho výrobek jako práci velmi dovednou.

49 Zelená příšera se znovu ozývá

Už několik dní se v táboře myslelo, že se Zelená příšera utopila někde dole v močálu nebo že ji vzal ďas.

A přece k všeobecnému úžasu začala zase své podivné rejdy, a to při dvanáctém bobříku.

Když již valná část chlapců ulovila bobříka, nařizujícího jednodenní osamělost, řekl Rikitan:

"Tím jste dokázali, že máte takovou trpělivost, jako měl Roy. Ale dokážete také den a noc hladovět jako on?"

Byl to dvanáctý bobřík, světle hnědý. Tohle bylo na pováženou!

"Nesmíte v té době vzít nic do úst kromě vody," dodal ještě.

To řekl Rikitan při odpoledním odpočinku - a do soumraku se již několik hochů pevně rozhodlo, že trýzeň hladu podstoupí. Ze Luděk a Vilík s Jirkou byli mezi nimi, netřeba jistě podotýkat.

Večer dostali ještě obvyklou večeři. Po večeři se podíval Rikitan na hodinky a oznámil:

"Další sousto smíte vzít do úst teprve zítra přesně v tuto dobu."

Noc přečkali lovci hladového bobříka dobře, protože byli nasyceni právě tak jako ostatní hoši.

Ráno však nastala muka, když z kuchyně voněla snídaně a ostatní hoši vycházeli s plnými šálky.

Hladovějící hoši si raději zacpávali nosy a odvraceli hlavy od jídla.

Dopoledne zkazil svůj lov Pirát. Viděl na keři ohromné zralé maliny. Než si uvědomil, co dělá, měl již dvě v sobě. Teprve když utrl třetí, jako by do něho udeřil blesk... Celá námaha byla pryč a mohl začínat znovu!

Dole na stožáru visel vždy po celý den budík. A hladovějící hoši teď občas k němu zabrousili, jak dlouho ještě budou snášet útrapy hladu. A tu se něco stalo!

Vilík byl první, kdo to spatřil.

Šel se podívat na hodiny. Jejich sklo však bylo přelepeno známým zeleným papírem s ohořelými okraji a budík byl postrčen o několik hodin dozadu.

Hoši s Rikitanem se sběhli k novému zlomyslnému kousku Zelené příšery.

"Asi před hodinou jsem se na budík díval a papír na něm ještě nebyl!" podotkl Stopař.

Pak ale Vilíka něco napadlo: "Jak můžeme vědět, kolik je hodin a kdy už budeme moci jíst?" zvolal.

A Luděk rozhořčeně dodal: "To můžeme hladovět zítra znovu, když teď nevíme, kdy přestat."

Mírek se uraženě bránil výčitkám hochů, že jim chtěl zkazit bobříka, kterého sám nelovil. Nikdo mu ovšem nevěřil, třebaže si nikdo nepamatoval, že by ho byl u stožáru viděl.

Naštěstí Rikitanovy hodinky šly správně podle budíka a tak byli hladovějící hoši zachráněni před nepřesným dodržením úkolu.

Oh - proč jen byli všichni tak nevšímaví ...

50 Hádka ve Sluneční zátocce

Ač se Mírek po odpykání svého trestu stále zaříkal, že je nevinný a že nikdy Zelenou příšerou nebyl, hoši mu nevěřili a dobírali si ho při každé příležitosti, až se tomu Mírek nakonec přestal smát a vtipkování i výčitky hochů ho začaly mrzet. A konečně se podezření přece jen zbavil, ale tak, že potom měl ještě větší mrzutosti, než byl pouhý posměch hochů.

Nadešlo období tichých měsíčních nocí.

V tu dobu se leskl v noci kraj jako políty stříbrem a tábor vypadal jako spící vesnička v pohádce.

Vedle hlubokých černých stínů u lesa se bělaly mýtiny a břehy, ozářené kouzelným světlem luny, a řeka svítila jako stříbrný pás. A v jednom z těch tří dnů úplňku se přihodilo ve Sluneční zátocce něco, co se mezi Hochy od Bobří řeky ještě nikdy předtím nestalo. Hoši si zase dobírali Mirka se Zelenou příšerou a poněkud ostřeji o tom vtipkovali.

I Luděk mu pravil: "Myslím, že už bys opravdu měl s tou Zelenou příšerou přestat. Jednou jsme tě už polapili a mohlo by ti to tedy stačit."

Mírek se no Luděka zamračil.

Nebyl v posledních dnech ve své obvyklé náladě, kdy si z ničeho nic nedělal.

Způsobilo to ustavičné dráždění a výčitky hochů, že on byl a je Zelenou příšerou.

"Ještě ty s tím začínej!" vykřikl hněvivě na Luděka. "Radím ti jen v tvůj prospěch," pravil klidně Luděk. "Hleď si svého a mne nech na pokoji!"

"Mohu přece mluvit, co chci, a zajímat se, o co chci," mínil Luděk.

"A nemůžeš a nemůžeš -" vyřázel ze sebe Mírek zlobně. "Nepředpisuj mi, co smím a co nesmím."

Mluv si, o čem chceš, a zajímej se, o čem chceš, ale já si zakazuji, aby ses staral o mne!"

A tak tu stáli ti dva chlapci, obdivuhodní každý svým způsobem, rozhněvaní na sebe poprvé za tu dobu, co se znali.

Oba byli zmateni, jak k tomu mohlo dojít, ale byli připraveni neustoupit. Prudká chlapecká krev se v nich vzbouřila.

Luděk byl pobledlý a z jeho očí bylo lze vyčíst vyčítavý výraz.

Mírek zase proti němu zardělý, s pootevřenými rty a s rozcuchanými vlasy.

"Myslím, že byste toho měli nechat," vydechl stísněně Vilík.

"Nehodí se to pro Hochy od Bobří řeky," mínil Jirka o ostatní s ním souhlasili.

"Co kdyby vás viděl Rikitan?" řekl Tichošlápek.

To Luděka zarazilo, a třebaže mu nebylo do smíchu, pokusil se o smířlivý úsměv.

Ale rozdrážděný Mírek si jej vykládal jako další výsměch. Zloba ho připravila o rozvahu.

Neovládl se a udeřil Luděka dvakrát do tváře.

Luděk zčervenál honbou. Jeho oči se zalily slzami lítosti i studu. Hleděl chvíli nechápavě na Mirka, zaťal pěsti a málem by se byl na něho vrhl.

Pak se ale otočil a odešel zvolna do záhybu řeky.

Ale po tomto Mírkově sporu s Luděkem, kdy se Mírek pro výčitky dovedl rozdráždit tak, že docela zapomněl, že je Hochem od Bobří řeky, ostatní hochy napadlo:

Kdyby Mírek opravdu byl Zelenou příšerou, nemohl by se na hochy pro jejich předhůzky i vtipy tak rozzlobit a musil by si trpělivě sníst, co si nadrobil.

Začali tedy věřit, že Mírek přece jen Zelenou příšerou není.

A když pravá Zelená příšera vidělo, že Mírek, na něhož uvalila podezření, je očištěn o že se hoši o ni zase začínají nebezpečně zajímat, počala splétat síť, do kterých by lapila někoho jiného a svedla tok hochy i s Rikitanem s pravé stopy.

A vymyslela léčku na svou oběť tak dokonale, jak to jen ona dovedla...

51 Nejtěžší bobřík

Toho dne bylo ve Sluneční zátocce ticho. Nikdo nemluvil. Rikitan se brzo dozvěděl, co se stalo mezi Mirkem a Ludkem. Neřikal nic, ale byl tak smutný, jak ho chlapci ještě nikdy neviděli. Mírek se nemohl podívat Ludkovi ani do očí. Když ho měl potkat, raději se otočil a odpoledne dokonce zmizel ze Sluneční zátoky a objevil se v ní opět teprve k večeru. Večer měl být táborový oheň a hoši mysleli, že jej Rikitan asi odřekne, když je taková nálada. Všichni toho litovali, vždyť při ohni bylo vždy tak veselo a krásně. Těšili se na něj ze všeho nejvíce. Jaká to tedy byla radost ve Sluneční zátocce, když ani do pozdního odpoledne Rikitan večerní oheň neodvolal.

Ba ani když hoši začali snášet dříví a připravovat vše k táborovému ohni, nic nenamítal. Z toho všeho bylo vidět, že Rikitan nezamýšlí oheň odřici.

A když se pak večer opravdu oheň rozhořel a rozhodil po chlapcích žluté a červené stíny, zahovořil k nim Rikitan:

"Nikdy již se mezi vámi nesmí stát to, co dnes mezi Ludkem a Mirkem." Přísnost zněla z jeho hlasu.

"Vím, že mladí a zdraví chlapci, plní síly a života jako vy, nemohou žít spolu, aniž by mezi nimi časem nedošlo k nějakému nedorozumění. I dospělým lidem se to stává.

Ale máte se umět ovládnout tak, abyste nedorozumění urovnali vždy v přátelství. Jen slaboši vyřizují své spory rvačkou. Nebo se snad chcete stát znovu těmi obyčejnými chlapci z ulice, kteří nedovedou nic jiného, než si nadávat a prát se . . . ?"

"Nemohl jsem se ovládnout," pravil Mírek lítostivě. "Už jsem ani nevěděl, co mluvím a co dělám . . ."

Přešel na druhou stranu ohně k Ludkovi a pravil mu přede všemi:

"Nezlob se na mne, Ludku; mrzl mě velmi, co jsem ti udělal. Byl bych velmi rád, kdybys na to mohl zapomenout."

Luděk vstal, usmál se na Mirka, podíval se mu zpřímá svým známým pevným pohledem do očí a podal mu ruku. Ostatní hoši vesele tleskali a od toho večera měli Mirka i Ludka ještě radši, neboť se přesvědčili o ušlechtilé povaze Ludka i o přímosti Mirka.

Ale pro Rikitana ten případ ještě neskončil. "Obdivuji se ti, Ludku," pravil a Luděk opět rychle vstal, když ho Rikitan oslovil.

Stál zpřímá, nepohnutě, hleděl na Rikitana a všichni hoši naň upírali svůj zrak. Ó - jak byl nenapodobitelný, vznešený a milý v tu chvíli!

"Obdivuji se ti," pokračoval Rikitan. "Snad jenom jeden z tisíce hochů by se tak čestně a ušlechtilě zachoval jako ty dnes.

Jsi stejně ušlechtilý jako Roy. Vím, že nezpychneš, když ti to říkám. Je to to nejkrásnější, v čem můžeš Roye napodobit."

"Myslím, že by tak jednal každý z nás," pravil tiše Luděk.

"Až dosud jsme vše, co jsme dokázali jako Roy," mluvil zase dále Rikitan, "odměňovali jedním bobříkem. Třináctý bobřík bude nejtěžší, ale také nejkrásnější:

Vyrovnat se Royovi svým ušlechtilým, rytířským chováním. Ty, Ludku, získáváš tohoto třináctého bobříka."

Při těchto slovech podal mu bílý knoflík a stiskl mu ruku. Pro Ludka i pro všechny hochy bylo ovšem ohromným překvapením, co teď Rikitan řekl.

Ale byl to docela jasný a srozumitelný bobřík. Nařizoval, že hoši musí být takoví, jako byl Roy a jako je Luděk. Každý tomu musil rozumět. Každý přece věděl, jaký Luděk je. Rytířský, slušný a jemný.

A ještě něco přišlo.

"Dále uděluji tohoto bobříka ušlechtilého jednání také Vilíkovi a Jirkovi," pravil Rikitan.

Proboha!

Kdyby byl vedle nich udeřil blesk, nebyli by oba více překvapeni.

Hlava se jim zatočila radostí. Mysleli, že je to nějaký krásný sen a že se z něho musí probudit. Rovnali se tedy Royovi - a co více: podle Rikitana vyrovnali se i skutečnému živoucímu Royovi, totiž Ludkovi, kterého vždy s ostatními hochy tak obdivovali.

Oba v tu chvíli zčervenali příjemným studem. Luděk si již zvykl na to, že ve všem před ostatními hochy vítězil, ačkoliv nebyl nikdy pyšný na jejich obdiv, který mu hoši dávali najevo.

Ale Vilíkovi a Jirkovi se něco podobného ještě nikdy nestalo. Dívali se na Rikitana, zčervenali do kořínků vlasů, a cítili, jak se na ně upírají pohledy všech ostatních devíti hochů.

Z obyčejných kluků-rváčů stali se takovými, jako byl Roy. Nebylo to nádherné?

A Rikitan mluvil již dále: "Pozoruji vás, hoši, od rána do večera a při každé příležitosti. Znáám vás, myslím, mnohem lépe než doma vaše maminky a tatínkové,

Vím o všech vašich špatných stránkách a chybách a snažím se vyléčit vás z nich. Podaří se mi to, když vy mi pomůžete. U Vilíka a u Jirky se mi to již zdařilo. Za celou tu dobu, co jsme zde, nemohl jsem jim vytknout nic, co by se nehodilo pro Hochy od Bobří řeky. A Luděk byl již Royem, když k nám přišel."

Teď teprve se ostatním hochům rozleželo v hlavě všechno nesprávné, co dělali, a proč dnes nemohli dostat třináctého bobříka.

Drobeček si vzpomněl, jak mu Rikitan vytkl zbabělost, když se jednou dal do zlostného pláče, protože nemohl dlouho

ulovit bobříka květin.

Větrníka zase napadlo, jak mu Rikitan vytkl, že šel do lesa a tam skoro hodinu odpočíval, zatímco ostatní hoši pracovali na stavbě stanů. Tehdy mu Rikitan řekl, že je to nekamarádské jednání. A každý z ostatních hochů našel při přemýšlení něco, co nebylo důstojné Hocha od Bobří řeky a co u něho Rikitan musil upozorovat. Jak to vše napravit?

"Neproviníte-li se až do odjezdu domů ničím, co bych vám mohl vytknout, obdržíte i vy třináctého bobříka. Je to ale dlouhá doba a příležitosti k nesprávnému jednání bude více než dost. Dejte si tedy veliký pozor, ať vám třináctý bobřík dlouho neklíčkuje.

A kdybyste se někdy později provinili proti své cti, ztrácíte zase bílého bobříka, a to až do té doby, než se opět polepšíte."

Luděk se tedy ovšem nemohl nazývat Royem, když spolu s ním dokončili všech třináct bobříků také Vilík a Jirka; ale bylo to tak lépe, protože hoši by si po tak dlouhé době nyní jen těžko zvykali jmenovat ho jinak než dosud.

A ostatně hoši se na něho dívali jako na Roye, i když mu říkali Luděku,

Třináctý bobřík ti praví:

"Změň celé své chování!" Nebudeš nikdy hrubý.

Nepromluvíš už neslušného slova. Nebudeš nikdy lhát.

Neuděláš nic nečestného.

Budeš konat dobro a pomáhat každému.

Nebudeš ubližovat slabým hochům, ale budeš je chránit. Budeš řádně plnit své povinnosti.

Zkrátka budeš se snažit být takovým, jako by! Luděk.

A teprve po t ř i c e t i d n e h takového nového lepšího života smíš si přisít bílého bobříka na třinácté místo. A zrušíš-li jej někdy v těch třiceti dnech, jsou všechny tyto dny ztraceny, a ty jej musíš začít lovit zcela znovu.

Zkaziš-li však bobříka někdy - třeba i za dlouho po jeho zdárném ulovení - musíš jej začít lovit znovu.

Vzpomínej každého večera, zda jsi ten den bílého bobříka nezrušil!

52 Zelená příšera plete nové sítě

Na Mirkovi už tedy nezůstal ani stín podezření, že je Zelenou příšerou, a hoši se snažili ze všech síl vynahradit mu nepříjemné chvíle, které mu způsobily jejich vtipy a výčitky.

Tím více byli teď ovšem zvědaví, co se z celého případu vyklube. Přišlo to dosti brzo.

Rikitan mě! ve zvyku občas náhle vstoupit do některého stanu a přesvědčit se, zda je tam uklizeno a čisto. Prováděl sice prohlídku stanů každého rána, ale stávalo se, že hoši přes den stan znovu rozkramářili a nestačili jej již uklidit, což Rikitan neměl rád. I dnes tak učinil: vybral si k této nenadálé prohlídce stan Kytíčkáře a Šťoury.

Šťoura nebyl právě ve stanu a Kytíčkář vklouzl do stanu dvě vteřiny před Rikitanem.

Rikitan se rozhlížel pátravě po stanu a Kytíčkář kvapně mrkl na lůžko, není-li tam nepořádek. Pak se Rikitan zadíval na stůl s různými drobnostmi a Kytíčkář se zatím vzpřimil a pozoroval, zda jsou dobře urovnány přikrývky na lůžku.

Najednou sebou trh!. Vzal z kouta lůžka něco, prohlížel to - a pak kvapně schoval do kapsy u košile.

Ale Rikitan byl příliš bystrý a Kytíčkářův kvapný pohyb mu nešel. Bleskurychle se otočil k zaraženému Kytíčkáři a ptal se:

"Cos to schoval?"

"Naše! jsem to tady - teď na lůžku - nevím opravdu, jak se to sem dostalo - nerozumím tomu -" a vyňal rozpačitě z kapsy několik čistých zelených papírů.

"Hleďme -" vzkřikl překvapeně Rikitan, "dopisní papíry naší tajemné Zelené příšery, na nichž píše své vzkazy. - A proč jsi je chtěl přede mnou schovat, když jsi je zde naše!?"

Na to Kytíčkář neuměl odpovědět. Zdá! se docela zdrcen. Rikitan se na něho významně a vítězoslavně usmál, pak vyšel ven a zavolal na hochy:

"Právě jsme odhalili pravou Zelenou příšeru," oznamoval. "Dělali ji Kytíčkář a Šťoura, našel jsem v jejich stanu její zelené papíry a Kytíčkář je chtěl přede mnou ukrýt."

"Ano - je to docela jasné," řekl Vilík. "Kdyby je tam dal někdo jiný, kdo dělá Zelenou příšeru, jistě by tím byl Kytíčkář

velmi překvapen a dal by je hned tobě, Rikitane, jako všechno, co se až dosud od Zelené příšery našlo."
"Nu ovšem," smál se Rikitan. "A právě to, že Kytíčkář chtěl papíry přede mnou ukrýt, jasně prozrazuje, že on se Šťourou jsou Zelenou příšerou a že nemohli potřebovat, aby se papíry u nich našly, protože by je usvědčovaly." Šťoura se tvářil nechápavě a díval se s úžasem na Kytíčkáře, až se mu všichni obdivovali, jak dokonale se dovede přetvařovat a hrát překvapeného.

Kytíčkář byl celý rudý. Polykal sliny a rozhazoval rukama.

"Není tomu tak. Počkejte -" vzmohl se konečně, aby promluvil.

"Nic o tom nevím. Nejsem Zelená příšera. Přišel jsem do stanu a našel jsem tam ty papíry. Zatím co se Rikitan díval na stolek, prohlédl jsem si je, a když jsem viděl, že jsou prázdné a nehořelé, bleskla mi najednou myšlenka, že Zelenou příšerou je Šťoura a že si tu připravil papíry pro další dopisy.

Nechtěl jsem ho prozradit, vždyť bydlíme spolu. A tak, ačkoliv jsem byl úžasně překvapen, neboť by mě bylo nikdy ani ve snu nenapadlo, že by Zelenou příšerou mohl být Šťoura, schoval jsem honem papíry do kapsy a tak jsem ho chtěl zachránit před prozrazením. Rikitan mě však zahlédla vykládal si to, že Zelenou příšeru děláme my dva."

"Ale já o tom přece nic nevím," vyjel Šťoura tak zoufale, že nebylo pochyby o pravdivosti jeho slov. "Já nejsem Zelená příšera, ani u Kytíčkáře jsem nic takového nepozoroval. Dávám na to své čestné slovo."

"Já také," připojil se Kytíčkář k té spásné myšlence s čestným slovem a to je zachránilo, neboť čestné slovo bylo u Hochů od Bobří řeky něčím posvátným a nikdo je nikdy nezrušil.

"Eh, nechte na pokoji čestná slova!" zvolal Rikitan a učinil zamítavý posunek. "Mohli bychom je dát všichni, jak zde stojíme, až na toho, kdo Zelenou příšerou doopravdy je, a tím bychom ho hned vypátrali. Ale to by byl zbabělý způsob pátrání, to by byl nemůžný lov."

"Je to tedy zase jen nový úklad Zelené příšery, jak svést podezření na nevinné," pravil s podivným úsměvem Stopař a zahleděl se na Ludka.

"Zdá se mi," zašeptal pak večer Vilík k Jirkovi, když už leželi, "že Stopař ví o Zelené příšeře více než my všichni dohromady, ale že nic nechce říci . . ."

A Zelená příšera, mrzuta nad tím, že hoši její nové, pracně upředené sítě tak brzo prohlédli a zpřetrhali, připravovala se někde v tajemnu k dalším činům.

53 Za měsíčních nocí

Ale ještě něco jiného se dělo na Bobří řece v období měsíčních nocí. Toho večera, kdy úzký srpek měsíce vzrostl tak, že již osvětloval kouzelně kraj, pošepal Rikitan nenápadně Jirkovi:

"Ty ani Vilík dnešního večera neuléhejte! Připravte se na cestu, ale nikomu se o ní nezmiňujte."

Jiřík to sdělil užaslému Vilíkovi, ale oba se zachovali ovšem podle Rikitanova přání a byli připraveni, aniž kdo co tušil a aniž oni sami věděli, kam půjdou.

Seděli potmě oblečení ve stanu a čekali.

Světýlka v ostatních stanech se pomalu ztrácela, až nesvítlo ani jediné.

Voda šplouchala dole u břehu. Na protější straně kuňkaly žáby. Nějaký pták vykřikl ze spaní v hloubi lesa. Byla tichá, klidná noc.

Jakýsi noční brouk přilétl na špičku stanu a sklouzl po hladkém plátně až dolů ke dřevu.

Pak se mihl před stanem stín a někdo lehce zaklepal. Byl to Rikitan.

Otevřeli dvířka, jak nejtíšeji dovedli, protáhli se ven a neslyšně vyšli s Rikitanem za stany.

Devět šrámů se zdvihl u kamen, podíval se za nimi a zavrtěl přátelsky ohonem. Pak opět uleh a oddal se znovu svým psím snům. Hluběji v lese spatřili oba hoši Grizzlyho a Piráta.

Užasle se podívali na Rikitana. Nikdo neměl přece o té cestě vědět!

Ale Rikitan jen zašeptal: "Všecko je v pořádku."

Oba čekající chlapci se k nim přidali a nyní všichni mlčky a opatrně kráčeli nahoru lesem do kopců a skal. Občas měsíční světlo zazářilo mezerou v korunách stromů, jindy zase kráčeli tmavými roklemi v hluboké tmě.

Když přišli ještě dále, kde mohli již mluvit, pronesl Rikitan tlučeně:

"Přišel čas, abych vás naučil Písni úplňku. Dnes začneme."

Do hochů jako by vjel elektrický proud.

Konečně tedy budou umět píseň, kterou jim Rikitan zpíval vždy jen jednou za třicet večerů a která je vždy tak okouzila a učinila z nich docela jiné hochy!

Konečně se naučí dokonale její záračné nápěvy, které si nikdy z Rikitanyovy hry a zpěvu nemohli zapamatovat, a nikdo už jim je nevyrvě!

Už se nebudou za měsíčních nocí převalovat na lůžku a marně vzpomínat na její tóny. Teď už ji budou umět, a kdykoliv se jim zachce, budou se moci těšit její krásou!

Nikdy dříve by nevěřili, že píseň může mít tak kouzelnou moc. Až do té doby, kdy v Červeném dolíku poprvé slyšeli čarovnou Píseň úplňku.

V těchto myšlenkách se zastavili na malé mýtině. Viděli hluboko dolů do kraje, na kousek Bobří řeky a na protější skály a lesnaté stráně.

Rikitan měkce přejel struny Zvučícího dřeva a tehdy hoši uslyšeli poprvé i slova kouzelné písně.

A věru těžké bylo naučit se jí!

Každý její verš měl jiný nápěv, který se ani jednou neopakoval. A ta podivná slova! O tajemných severních zemích Ikala Píseň úplňku, kde je vše tmavé a černé, o tichých měsíčních nocích v divočině, a zase o lovcích u táborového

ohně, o západech slunce, o statečných mužích rudého plemene a o strašidelných údolích ze starých indiánských bájí . .

Ale kupodivu: kdykoliv Rikitan odložil Zvučící dřevo, jež hrálo několika nápěvy současně, vždy se hochům zdálo, že píseň ztrácí na svém kouzlu.

"Až ji budou zpívat všichni Hoši od Bobří řeky najednou," pravil Rikitan, "bude se vám líbit tak jako dříve."

"Nerozumím tomu," zašeptal Vilík.

"Je to jasné," vysvětloval Rikitan. "Hled'te: Píseň úplňku se může zpívat pěti různými nápěvy skoro stejnými, ale přece od sebe odlišnými.

Je to docela obyčejná hezká píseň, ale její kouzlo, jemuž všichni ve svitu měsíce podléháte, tkví v tom, že zvučí všech jejích pět nápěvů najednou.

Nebol tím vznikají zvláštní zvukové akordy, k sobě sladěné, a ty působí na vaše duše a srdce uchvacujícím dojmem."

"Teď už rozumím," pravil Jiřík, "proč mi v duchu stále ta píseň zněla, ale jakmile jsem ji chtěl zahvízdat, nikdy se mi to nepodařilo: Bzučelo mi v hlavě všech pět nápěvů najednou, a ty jsem ovšem nemohl vyhvízdat."

„Ale je to tak docela správné," pokračoval zase Rikitan, „že kouzlo z písně vyzařuje jen tehdy, když se zpívá všech jejích pět nápěvů současně.

Kdyby totiž k vyvolání tohoto dojmu stačil nápěv jen jeden, každý z vás by si jej jistě často doma opakoval a kouzlo by přestalo působit. Tím však, že dojem písně lze vyvolat jen za součinnosti nás všech, ubráníme se tomu, aby vám píseň zevšedněla. A budeme ji zpívat jen při úplňku, tak jako ji zpíval a hrál starý Farell svému Royovi.

A jen vzpomínky na její zpěv ve všech nápěvech najednou budou na vás působit, abyste byli stále lepšími a lepšími, tak jako působila píseň na Roye."

Ještě několikrát přezpívali celou píseň vždy znovu a znovu, napsali si v bílém svitu měsíce i její slova a Rikitan je opravoval pokaždé, když některou notu nevyzpívali přesně tak, jak zněla. Ještě nikdy se neučili žádné písní s takovou chutí a radostí jako této. Vraceli se pak prozářeným lesem zpět dolů, do tábora k Bobří řece, a jejich hlavy byly tak naplněny dojmy, že ani nemluvili. Také Rikitan kráčel uprostřed nich tiše a mlčky.

V dalších dvou večerech učil Rikitan Písní úplňku s odchýlnými nápěvy i další dvě skupiny po čtyřech chlapcích, a teprve když nadešel úplněk, zpívali ji všichni Hoši od Bobří řeky najednou. Čtvrtý nápěv zpíval Rikitan sám a kromě toho všechny čtyři i s hlavním pátým hrálo Zvučící dřevo.

Té noci žádný z hochů nespál. Všem bzučela v podvědomí Píseň úplňku, probouzela v nich city nejušlechtlejší a hoši si tajně umiňovali, že budou po celý svůj život dobří a čestní.

Píseň úplňku je k tomu měla vést.

Roy byl vzorným hochem, protože měl své vzpomínky na matku a na její Píseň úplňku.

Hochy od Bobří řeky vedlo k dokonalosti jejich sdružení s Rikitanem a Píseň úplňku.

Tebe učiní lepším tato kniha a věrné přátelství s kamarádem, který s tebou loví bobříky.

54 Světlo v mlze

Vždycky když se Zelená příšera odvážila něčeho, co způsobilo ve Sluneční zátoce větší rozruch než obvykle, nedala pak o sobě několik dnů slyšet, jako by po svém činu odpočívala.

"Je jako krysa, probíhající z jedné díry do druhé," pravil Stopař. "Zaběhne-li příliš daleko, zaleze pak na delší dobu, než se odváží zase vyběhnout."

A Stopař byl starý krysař, on znal krysí zvyky z jejich rozbitého dvorečku ve Staré čtvrti!

Ale ačkoliv Zelená příšera natopila v Sluneční zátoce již hodně vzruchu, největší poprask nastal přece jen tenkrát, když jednou večer pověsila na stožár zelený dopis, v němž skuhrala:

"Nehleďte mě mezi sebou. Do tří dnů a do tří nocí se vám zjevím. Zelená příšera."

Tohle bylo už něco jiného! Až dosud hoši viděli vždy jen stopy její práce. Ale teď si Zelená příšera docela troufá ukázat se jim!

Nejvíce se na Zelenou příšeru chystal Rikitan. Dával hochům pokyny, aby měli oči otevřeny, aby se nedrželi pohromadě, nýbrž aby byli na všech stranách, tak, aby jim Zelená příšera nemohla ujít, a sbíral od hochů kdejaký zbytečný provázek, který nepotřebovali,

"Bude to na Zelenou příšeru," pravil přítomným zvědavým hochům.

"Ty myslíš, že ji tím svážeš?" pochyboval Tichošlápek. "Možná," odbyl ho vyhýbavě Rikitan.

Bylo zřejmé, že o tom nechce mluvit.

Někteří hoši si povídali, že je Rikitan tentokrát na pravé stopě a že nechce Zelenou příšeru příliš poplašit.

V noci se náhle probudil Stopař a škvírou ve stanu viděl Rikitana, jak chodí po tábořišti, brousí dole po břehu, něco tam kutí, hledá a pozoruje.

Druhý den odpoledne Rikitan oznámil, že se mu ztratily provázky, jež dostal od hochů, a přestože Sluneční zátoku obrátili vzhůru nohama, provázky nenašli.

Ale hodina za hodinou mýjela z času, v kterém se Zelená příšera měla objevit, a stále se nic nedělo.

Až nadešel poslední večer, v němž Zelená příšera mohla ještě splnit své slovo.

Bylo velmi sychravo, nad Sluneční zátokou se vznášela hustá mlha, že bylo sotva vidět na protější břeh.

Brzo se setmělo a ve všech stanech svítily. Někteří hoši stáli mezi stany, bylo slyšet denní službu, jak uklízí v kuchyni zásoby. Rikitan byl asi dvacet metrů dále od tábořiště a hoši slyšeli, jak si tam řeže pořádnou lískovou hůl.

Najednou se dole od břehu ozval přídušený výkřik a pak hoši slyšeli Grizzlyho, jak ze sebe zmateně chrlí: "Hled'te tam - tam naproti v té mlze - nad řekou - tam - vidíte, tam přece, ve stráni - Rikitane . . . rychle . . ." Hoši se k němu přifítili i s

Rikitanem.

Grizzly měl zřítelnic rozšířené, na čele mu stál pot a pravicí ukazoval přes řeku vzhůru do zamlžené stráně. "Viděl jsem tam zelené světlo, chvílemi se ztrácelo a zase objevovalo. Jak jsem začal volat, zmizelo."

"To byla Zelená příšera!" pronesl temně Vilík.

"Není to tedy nikdo z nás," řekl Větrník, "jsme zde přece všichni a světlo se zjevilo na druhé straně řeky..." Čekali ještě dlouho do noci, ale světlo se neobjevilo. "A víš to určitě, že ses nemýlí?" zeptal se Rikitan Grizzlyho a pátravě se naň zadíval. "Jste všichni, zdá se, tak trochu postrašení - mohl by to být jen přelud . . ."

Také hoši začali pochybovat o tom, že Grizzly vůbec nějaké světlo viděl.

"To se ví -" pravil Drobeček. "Praštil se do nosu, zajiskřilo se mu od rány v očích a teď si myslí, že to blýsknutí viděl naproti ve stráni . . ." A sám se smál tomu nápadu.

Grizzly se tedy vzdal toho, aby hochy přesvědčil, že světlo opravdu viděl.

Ale od té události večer co večer hned od prvního soumraku zdržoval se jen mezi hochy a sám by byl k lesu či dolů k řece neudělal krok ani za živý svět.

A ten podivný strach, o němž s nikým nemluvil, ale jež na něm všichni pozorovali, přesvědčoval hochy více než všechny jeho řeči a zaklínání, že zelené světlo opravdu viděl . . .

55 Stavba voru

Brzo po tom, kdy začalo měsíce ubývat, se silně rozpršelo a nepřestalo po dva dny a dvě noci.

Po lesích se válely páry a v Sluneční zátoce zmlkl smích. Všichni hoši seděli u kamen jako mušky kolem lucerny. Ne že by se snad třáslí zimou, ale ve stanech bylo přece jen smutno, a zde u kamen byli všichni pohromadě a o zábavu nebylo nouze. Nikomu se nechtělo ven do deště a do rozmoklých lesů.

Dříví bylo navhlé. Co jim jen vždycky dalo práce, než byl rozdělán v kamnech oheň! A když už byla kamna konečně roztopena, obkládali je hoši ze všech stran i shora rozštípanými poleny, aby aspoň trochu proschla.

Třetí den vysvitlo slunce, ale Bobří řeka stoupla. Přišla velká voda a nakupila mezi balvany v řece u břehu spousty vyvrácených kmenů a větví. Hoši si připadali jako robinzoni na pustém ostrově.

Odpoledne Rikitan pravil: "Obávám se, že by nám tu mohlo naplavené dříví způsobit záplavu. Možná že připluje ještě další a zatarasí řeku."

"Musíme tedy všechny kmeny stáhnout do proudu, aby zde bylo čisto," navrhl Grizzly. Rikitan s tím souhlasil. Vběhli do vody a s velikým úsilím vyprošťovali jednu překážku za druhou z pobřežních balvanů a pouštěli je po proudu.

Náhle se Rikitan zastavil v práci a zvolal:

Oh - že mě to nenapadlo dříve! . . . To je přece nápad i"

"Co tě napadlo?" ptal se Větrník.

"Vím jistě co," kasal se Jiřík. "Budeme vytahovat dříví na břeh a budeme jím topit."

Ale Rikitan se usmál a zavrtěl hlavou:

"V první věci máš pravdu. Kmeny skutečně dopravíme na břeh. Topit však jimi nebudeme, máme zde jiného dříví tolik, že nevíme, co s ním. Ale postavíme z kmenů vor a na něm budeme podnikat výpravy po řece."

Po tomto prohlášení ozval se Sluneční zátokou nadšený ryk a hoši se pustili do práce s ještě větší radostí.

Do večera vytáhli na břeh sedm velikých těžkých stromů, jen několik jich ještě zůstalo ve vodě.

Hoši však byli již tak unaveni, že Rikitan rozhodl vytáhnout zbylé kmeny až zítra.

Chvilí ještě pobesedovali u kamen a povídali si ovšem možným.

Zatím se dovařila bramborová polévka a hoši šli brzo po večeri spát. Té noci spali jako zabití.

56 Výstraha Zelené příšery

Modré nebe a hojná rosa ráno zvěstovaly, že bude krásný den.

Sotva si hoši odbyli ranní cvičení, snídani a prohlídku uklizených stanů, už zase byli v řece a dřeli se se zbytkem kmenů.

Bylo teprve osm hodin ráno a voda ještě nevyhřátá, ale hochům to nevadilo. Byli již tak otužilí, že neznali rýmu ani kašel. Rikitan zatím shledával houžve, potřebné ke spoutání kmenů, a pak šel s Ludkem do zvláštního přístřešku z chvojí, který byl zbudován u lesa, pro sekery, aby mohli osekávat větve kmenů.

Menší sekuru dal Ludkovi, sám si vyhledal větší a vyšel za Ludkem opět dolů na břeh.

Když z několika kmenů osekali větve, Rikitan řekl: "Nyní je třeba přitesat jednotlivé kmeny tak, aby se budoucí vor zužoval vpředu do špičky. Prostřední dva kmeny musí být o hodně delší, ostatní po stranách budou stále menší a menší, jako pišťaly u varhan."

Hoši kvapili opět do přístřešku u lesa, kde bylo uloženo nářadí. Ale sotva do něho vkročili, ozval se křik: "Rikitane, Rikitane, Zelená příšera už zase píše!" Mezi hochy nastalo vzrušení. Zanechali i s Rikitanem práce a sběhli se k přístřešku. A Rikitan četl nahlas ze zeleného papíru:

"Neodvažujte se spustit vor na vodu!

Zelená příšera."

"Kdo sem ten dopis mohl dát?" bouřil Luděk. "Před chvílí jsem zde byl s Rikitanem pro sekery a nic tu nebylo."

"Neviděli jsme opravdu nic," pronesl zamyšleně Rikitan.

"Všichni jsme pracovali dole u břehu, jen Rikitan a ty, Ludku, jste byli v přístřešku," pravil podezřívavě šťoura. "Ano - ale spolu, to jsme tedy vlastně neúmyslně hlídali jeden druhého," mírně odvětil Luděk.

"Ať tak či onak," pravil Rikitan, "výstrahy neuposlechneme. Vor jsme si zrobili sami, je určen pro plavbu, a nedáme si jej tedy někam do muzea. Vor spustíme, a dosti" rázně zakončil.

Souhlasný křik hochů byl mu odpovědí.

Dali se opět do práce. Nebyla lehká, vždyť dřevo silně nasáklo vodou. Začali pracovat na břehu. Přitom hovořili o Zelené příšeře. Dohady se střídaly s vtipy, ale napětí ani na chvíli nevymizelo z tváří všech hochů.

K večeru byl vor hotov a pevně svázán. Všichni hoši měli radost a chtěli jej spustit ještě týž den na vodu. Nebylo to těžké, vor spočíval na dvou hladkých tyčích jako na válcích a ty mohly být snadno uvedeny do pohybu.

Ale Rikitan nesvolil. "Je už tma a vor by při spouštění mohl padnout někomu na nohu. Také nevíme, zda je dost pevně svázán a nerozutekou-li se nám klády ve tmě po řece . . ."

To hochům trochu pokazilo radost z voru, ale někoho to přece potěšilo. Byla to Zelená příšera, která pojala ďábelský plán, jak překazit hochům plavbu, když neuposlechli její výstrahy.

Přes noc bylo větrno.

V hlubinách lesa vše sténalo, vítr kvílel v protějšcích stráních a řeka hučela mocněji než jindy.

A ráno našli hoši vor rozvalený, houžve přeřezané a pod jedním z kmenů obvyklý zelený ohořelý papír se slovy:

"Třikrát běda těm, kdož se protiví! Zelené příšeře!"

Hoši byli celí zaražení.

"Tady už jde do tuhého," procedil skrze zuby Větrník. "Taková práce zmařena!"

"To by si přece jen nedovolil žádný z nás," řekl Pirát a tím vlastně vyslovil domněnku, že Zelenou příšerou není nikdo z nich.

Od té chvíle začali hoši tajně věřit, že je dnem i nocí pozoruje někdo cizí a zlý, ač si to dosti dobře nedovedli představit.

A přece, kdyby měli jen trochu více otevřené oči, mohli postřehnout ledacos, co je mohlo přivést na stopu. Pravda - byly zde sice dvě oči, které viděly více než ostatní a mnohé si domyslíly, ale tyto dvě oči nechaly si vše pro sebe.

57 Tajemství ostrůvku v rákosí

I Rikitan se velmi rozzlobil nad zkázou voru. Mračil se, skoro ani nemluvil. A kdyby byl tehdy, jak Zelená příšera začala řídit, neřekl, že záhadu vypátrají sami, bez přiznání hocha, který snad Zelenou příšeru dělá, uhodil by přísně na hochy. A představitel Zelené příšery, jestliže ovšem byl mezi hochy, musil by s barvou ven.

Takto se ale nedalo nic dělat a všichni se musili znovu pustit do práce.

Ještě odpoledne byl vor sestaven znovu, svázán - a navíc ještě zdokonalen tím, že jej hoši opatřili stěžněm a plachtou.

Plachtu sešití ze dvou největších příkrývek a Rikitan zhotovil plachtové zařízení. Po obědě vor pokřtili na "Plujícího bobra" a slavnostně na něm vypluli z pískového přístavu.

Větrík jej pomalu hnál proti proudu Bobří řeky. Pod tíhou dvanácti chlapců a Rikitana se vor takřka ponořil pod hladinu, ale hochům to nevadilo. Nic se jim nemohlo stát. Byli jen v plavkách a všichni již dovedli plavat.

Však také každou chvíli některý z hochů schválně pro potěšení skočil do vody a znovu se drápal na vor. Ten se vždy nebezpečně nakláněl, ale hoši jej zase hned vyrovnali. O zábavu nebylo při plavbě nouze.

Rikitan jako zkušený mořeplavec manévroval s plachtou. Vilík pomáhal bidlem, aby vor plul rychleji, a Drobeček si zrobil dalekohled z papíru a nadmíru vážně se rozhlížel po hladině.

Drc!

Najednou se vor otřásl a zarazil, div hoši nespádli do vody, a větrík se marně opíral do jeho plachty.

"Uvázli jsme na nějakém balvanu," smál se Rikitan. "Slezme všichni do vody, tím se vor nadlehčí a dostaneme jej opět do pohybu."

Hoši tak učinili za velikého chechtotu, přičemž Drobeček k svému zármutku upustil do vody svůj papírový dalekohled, což vyvolalo ještě větší smích.

Vor se skutečně uvolnil a plavba začala znovu za veselého pokřiku hochů.

Náhle Rikitan zvolal: "Poplujeme k protějščímu břehu. Vidím tam v rákosí nějaký malý ostrůvek."

Ani jeden z hochů sice ostrůvek ve spleti rákosí nerozeznával, ale to nevadilo.

"Ano - probádáme jej," vzkřikl Pirát, jenž měl kolem hlavy ovázaný ručník jako pirátský šátek.

A Jiřík dodal: "Možná že tam najdeme nějakého robinzona"

Kdyby jen byli tušili, co je tam očekává! Vor se blížil k rákosí.

Tam Rikitan stočil plachtu bokem, vor zmínil plavbu, až se pomalu a majestátně kolébal ve stínu hustého rákosí, přeplul kolem užoučkého říčního ramene, které oddělovalo zarostlý ostrůvek od pevniny, a hoši vystoupili na břeh. Bidlo, jímž Vilík odstrkoval vor, teď chlapci hluboko zabodli do měkké půdy a vor k němu přivázali provazem, aby jim neuplaval.

Hoši se prodírali, hustým rákosím a volali na sebe. Chvillemi se ani neviděli.

"Je to tady jako v džungli," křičel odkudsi nadšeně Stopař,

"Tak jsem si vždycky představoval pusté ostrovy," hulákal někde Pirát, a nikdo ho při tom neviděl.

Všichni se smáli. Bylo to zase něco nového!

Sešli se skoro najednou uprostřed ostrůvku, ale tu se všichni zarazili.

V rákosí našli udupané místo, jako by zde někdo ležel. Všechno zde páchlo ondatřím pižmem.

"Podívejte se - tamhle je chýše," zvolal Tichošlápek v úžasu.

Skutečně! Primitivní přístřešek z větví, chvoji a nalámaného rákosí stál v pozadí.

"A zde - podívejte!" Po celé zemi byly temně zelené skvrny.

A vtom již zase Rikitan volal: "Pojďte sem! Rychle! Něco jsem tu našel!"

Shýbal se k něčemu v přístřešku. Byly to zbytky jakéhosi zeleného oděvu - a všude kolem bylo opět plno podivných zelených skvrn. A zpod cárů látky vytáhl Rikitan najednou několik známých zelených papírů!

"Už vím!" vykřikl vzrušeně Stopař, jako by ho někdo píchl. "Nalezli jsme brloh Zelené příšery!" Všichni byli jako ohromeni.

Tak přece jen Zelená příšera skutečně byla, nedělal ji z žertu žádný z hochů, jak se domnívali!

"Teď už rozumím," pravil Rikitan zachmuřeně, "proč nám chtěla Zelená příšera překazit stavbu voru."

"Ano," dodal Stopař. "Bála se, že bychom při výpravách po vodě objevili její brloh!"

"Zdařilo se nám to, ale tím jsme nad ní ještě nezvítězili," řekl zvolna Rikitan. "Jsem zvědav, kdo se za tou zelenou maskou skrývá a co vlastně zamýšlí."

Prohledali celý ostrůvek, ale nenašli už nic.

Nastoupili na vor a sjížděli zvolna po proudu se svinutou plachtou k Sluneční zátocce, rokujícíce přitom o objevu. Jen Stopař nemluvil a o něčem přemýšlel. Pak najednou skočil s voru do vody, přeplaval ke břehu a běžel po něm do Sluneční zátoky, aby tam byl dříve než ostatní.

Tak skončila první jízda Plujícího bobra.

58 Stopař vypráví o svém pátrání

Ostrůvek Zelené příšery byl objeven v pátek, a v sobotu ráno při nástupu k vztyčení vlajky Stopař prohlásil: "Rikitane, dnes večer u táborového ohně odhalím pravou Zelenou příšeru."

Jeho sdělení působilo na hochy jako hromová rána. "Nebude to zase nějaká mýlka" usmál se Rikitan. "Jsem přesvědčen, že ne," pravil pevně Stopař. "Snesu proti ní tolik důkazů, že se pod nimi zhroutí a žádné zapírání jí nepomůže. Je to někdo, o kom bychom si to byli nikdy ani nepomyslili."

"Tak je to Drobeček nebo Tichošlápek," prohodil Vilík k Jiříkovi, protože ti dva hoši byli snad jediní, na koho dosud nepadlo podezření. Snad jen Luděk mohl se k nim ještě řadit.

Celá Sluneční zátoka se chvěla očekáváním večera, až Stopař začne mluvit.

Hoši k němu chodili každou chvíli, zaváděli řeč na Zelenou příšeru a škemrali na něm, aby prozradil, co vypátral, ale Stopař je odbýval šmahem a mnoho s nimi nemluvil. Počínal si velmi sebevědomě. Byl právem hrdý na svůj výkon? Kdož ví - večer se to pozná!

Grizzly žádal Luděka: "Umřu zvědavostí. Nedožiju se večera. Jdi k Stopařovi, ať se vytasí se svým tajemstvím už teď. Tobě to jistě neodepře."

Ale i vůči Luděkovi byl Stopař neoblomný. Žádný den nebyl hochům tak dlouhý jako tato sobota.

Konečně se hoši přece dočkali, že večer rozhodil své stíny. Z lesa vyběhla tma a od řeky se přivalila vlhká vodní vůně. Oheň se brzo rozhořel. Veliký a jasný, jako by se hoši obávali toho, co mělo vyjít ze Stopařových úst. "Přiznávám se upřímně," začal Stopař trochu nesměle za všeobecného ticha, "že ten první den jsem také nevěděl, na čem jsem, jako vy všichni. Přál jsem si jen přijít té věci na kloub, ale zatočila se mi z toho všeho hlava a nevěděl jsem, jak a kudy do toho. Teprve druhý den ráno - když jsem si v noci předtím znovu promyslel celou záhadnou noční událost v Rikitanově stanu - přišel jsem uvažováním na několik malých stop, které mě snad mohly přivést k rozuzlení tajemství, kdo asi mohl být Zelenou příšerou."

"No, a jestli budeš tady ještě chvíli takhle naplano mluvit," přerušil ho netrpělivě Grizzly, "tak tě hodím do vody. Vysyp přece už svůj objev a zanech těch detektivních úvodů!"

Stopař na Grizzlyho jen útrpně pohlédl a pokračoval:

"Nejdříve mi napadlo, že Zelenou příšerou musí být někdo z nás. Na strašidla přece nevěříme, a kdyby noční návštěvou byla nějaká cizí osoba, jistě by byl Devět šrámů probudil celou Sluneční zátoku. Víte přece, že štěká v noci i na nějakou ondatru, která loví na protější straně."

Ale neštěkal - a tím je řečeno vše. B y I t o n ě k d o z n á s ! To by! můj první objev. Zatím co vy jste prohlíželi okolí Sluneční zátoky, klábosili jste přestraseně jako malé děti a za soumraku jste se neodvážili ani pár kroků za stany, šel jsem si já podle svých úvah a pozorování."

Druhá věc, která mě zaujala, by! nůž-zabiják, jímž Zelená příšera v Rikitanově stanu přibodla dopis ke stolu. Nikdo takový nůž u někoho z nás neviděl. Nepatří! nikomu z nás; že by snad by! někoho cizího, kdo se v noci vloudil do Rikitanova stanu? To nebylo možné. Devět šrámů neštěkala tak jasně dokazoval, že nočním návštěvníkem musel být někdo z nás.

A zase tu proti všem stála myšlenka: Kdyby to by! nůž některého z nás, jistě by se jím by! pochlubil ještě dříve, než ho napadlo dělat Zelenou příšeru. Takový krásný nůž - kdopak by to vydržel, neukázat jej ostatním, nepochlubit se?

Ale když ten někdo z nás přece odolal a ukrýval nůž od našeho příjezdu až do té noci, kdy ho použil, pak k tomu mě! jenom jediný důvod: totiž ten, že se už doma před odjezdem do Sluneční zátoky zabýval myšlenkou představovat zde Zelenou příšeru, a proto zde nůž úmyslně ukrýval po celou tu dobu, až nadešel čas, kdy s ním provedl svůj záměr.

Doznávám, že se ve mně až dech zatajil, když jsem se toho všeho domysli!."

"Připadal sis jistě jako nějaký slavný detektiv, který přišel na stopu zločinu, vid'?" usmál se Vilík.

"Je to ale opravdu jako detektivní román," poznamenal Větrník.

"Nepřerušovat! Povídej dále, Stopaři," volali jiní hoši netrpělivě.

"Pak mi ale začalo vrtat hlavou něco jiného," pokračoval Stopař.

"Až do té osudné noci se nikdo k Rikitanovi nedostal. Pamatujete si jistě všichni, kolik pokusů jsme dělali. I nejopatrnější z nás Rikitan vždy přistihl při noční návštěvě jeho stanu . . .

A teď najednou přijde k němu nějaká Zelená příšera, otevře si jeho stan, hrabe se mu na stole v papírech, píše tam, svítí

si tam ještě, otvírá nůž a přibodne jím papír ke stolu - a Rikitan že by se pořád neprobudil?

Práskla mě ta myšlenka do hlavy jako rána z děla: že Zelenou příšerou je Rikitan sám! Proč a za jakým účelem, nedovedl jsem si ovšem vysvětlit!

Byla to však jediná možnost, jak si vyložit ten noční děj v jeho stanu, který by ho byl jistě probudil, kdyby jej byl provedl někdo jiný. Ale hned vzápětí po této spásné myšlence přišlo zklamání.

V dopise byly pravopisné chyby a také písmo bylo docela jiné než Rikitanovo. Víte přece všichni, že Rikitan píše bez chyby - vždyť nám opravuje i naše deníky - a že obdivujeme jeho krásné písmo. - Ne - Rikitan dopis nemohl psát a pak podvrhnout.

To byly chvíle, kdy jsem opravdu myslel, že se vzdám pátrání po Zelené příšeře. Ale přece jsem to neučinil, a nelitoval jsem. Neboť jsem při dalších pozorováních přišel na tak zamotané historie, zdánlivě spolu nesouvisící, a přece zase do sebe tak zapadající, že mě někdy opravdu až zamrazilo. Zažil jsem to, co jsem dříve cítil jen při čtení detektivních knížek."

59 Další paprsky do tmy záhad

"Ze před několika dny pojmenoval šťoura Kytíčkáře Zelenou příšerou," pokračoval zase Stopař, "toho jsem si příliš nevšímal. Byl to žert, jen takové prázdné mluvení, víte sami dobře, jak jsme pořád všichni měli plná ústa Zelené příšery. Také tajemná rozmluva Grizzlyho a Větrníka nebyla ničím podezřelá. To, že od sebe odskočili, když se objevil Luděk, vykládal jsem si tak, že se obávali, aby se sami nestali podezřelými svou rozmluvou o samotě."

"A tvá domněnka byla správná," pravil Větrník s obdivem.

Stopař se jen samolibě usmál a již mluvil dále:

"Pak ale se objevil druhý dopis a Zelená příšera nám v něm věšela na nos, že se může udělat neviditelnou. Ano - vypadalo to tak, protože znala tajemství nové náplně talismanů, ačkoli si o něm Vilík a Jirka vyprávěli ve svém stanu sami.

Ale což nebylo možné stát tiše venku za stanem a naslouchat tam, co se ve stanu mluví? Byl to zkrátka zase onen n ě k d o z n á s, stál venku a poslouchal. Ovšemže se nikomu nestal nápadný svým klidným postojem. Nikoho nemohlo napadnout, že něčemu naslouchá. Kdyby byl za stanem někdo cizí, jistě by si ho byl někdo z nás povšíml.

Mírek upadl do podezření, že on sám tam nastražil dopis o tom, že je Zelenou příšerou, a když dopis nikdo dlouho neobjevil, sám že předstíral jeho nález.

I já jsem tomu věřil. Byl to, myslím, Rikitan, kdo první vyslovil toto podezření na Mirka."

"Ano," usmál se Rikitan. "Ale myslil jsem to tehdy spíše jen žertem a netušil jsem, že se toho hoši tak vážně chopí."

Stopař rozvíjel své vývody dále: "Zelená příšera však byla ráda, když podezření padlo na někoho nepravého, protože tím byla ve větším bezpečí.

Každý totiž dával pozor jen na podezřelého Mirka a ničeho jiného si nevšímal. A proto týž den večer upletla Zelená příšera na Mirka hlavní síť, do které ho lapila. Vzpomínáte si přece na ten případ s obarvenou zápalkou, dokazující tak jasně jeho vinu. Nebylo to nic těžkého, vklouznout do Mirkova stanu pro jednu z jeho zápalek a pohodit ji pak v místě, kam přivábila Drobečka zápachem spáleného papíru."

"Brrr," otřásl se Mírek, "když si vzpomenu, že Zelená příšera o mně přemýšlela, zabývala se mnou, a já chodil, mluvil a nic jsem nevěděl."

"Že je Zelená příšera tvorem z masa a krve, to dokazoval případ se zastaveným budíkem dole na stožáru. Udělal to onen tajemný někdo z nás, když na několik vteřin nikdo nepozoroval okolí stožáru.

Byla to jistě šílená odvaha, provést to za bílého dne uprostřed oživených stanů - ale viděli jste, že se to podařilo.

Ale aby zastavila také hodinky v Rikitanově stanu, to už si Zelená příšera nedovolila. Proč? Protože do Rikitanova stanu si nikdo z nás nikdy netroufal vejít. Jen ta noční návštěva byla výjimkou, protože k ní tenkrát Rikitan sám vyzýval.

Kdyby Zelenou příšerou byl někdo jiný než některý z nás, byl by mohl zrovna tak neviditelně vejít do Rikitanova stanu a zastavit tam jeho hodinky, jako už provedl tolik jiných podobných věcí.

A kdyby byl Rikitan sám Zelenou příšerou, jak jsem nejdříve myslel, zastavil by i svoje hodinky, aby případ byl ještě záhadnější.

Pak se Mírek svou hádkou s Luděkem očistil od podezření a Zelená příšera musila hledat novou oběť. Uchopila ji svými kostnatými drápy pomocí podvržených zelených papírů ve stanu Kytíčkáře a šťoury.

To byla nejděbelnější nástraha ze všech, které až dosud Zelená příšera vymyslela, a dalo mi hodně práce, než jsem na ni přišel.

Bylo to jasné, že viníky musili být Kytíčkář a šťoura, zejména když Kytíčkář zesílil podezření tím, že nalezené papíry kvapně schoval.

Tato nástraha Zelené příšery byla však velmi nejistá, neboť kdyby byl Kytíčkář papíry před Rikitanem neschovával, nýbrž nechápavě mu je ukázal, pokládali bychom to za nález, jakých tu bylo učiněno více.

Ale Zelená příšera směle počítala s tím, že Kytíčkáře napadne ta nešťastná myšlenka, že Zelenou příšerou je snad šťoura, a že se bude snažit zachránit ho před prozrazením. A opravdu! Kytíčkář ten nápad měl, a právě tím se uvrhl do podezření.

Ale přece tato léčka, ač tak důmyslně naličená, měla vady. Vady, které nikdo z vás až do této chvíle nepostřehl, ale které by vás jistě musily napadnout, kdybyste o tom byli přemýšleli.

Hleďte jednu z nich: Dejme tomu, že šťoura byl opravdu Zelenou příšerou. Více než celý měsíc udržoval nás v napětí. Za bílého dne prováděl své rejdy. Poslouchal u stanů, lezl do nich, psal dopisy, opaloval jejich okraje, postrkoval a přelepoval hodiny uprostřed tábora a byl přitom tak úžasně opatrný, že ho nikdo nepřistihl.

A teď najednou že by provedl takovou hloupost a zapomněl své zelené papíry - největší důkaz své viny - jen tak ležet

ve stanu na lůžku? To se přece vylučuje samo sebou!

Na to vše jsem přišel, až když se Kytíčkář a šťoura zaručili čestným slovem, že oni nejsou Zelenou příšerou. Tím bylo dokázáno, že to vše byl opět jen úklad Zelené příšery, a já jsem si pak vysvětlil jen pouhým dodatečným přemýšlením, jaký účel tento složitý úklad měl."

60 Rikitanovy provazy

"Pak přišel večer, kdy se v mlhách na protější straně objevilo zelené světlo. To byl jeden z nejskvělejších kouzelnických kousků Zelené příšery a měl nám dokázat, že příšerou není nikdo z nás, když my všichni jsme zde, a ona svítí na druhé straně.

Bylo to tak výmluvné!

Nic nemohlo být nastrojeno lépe než tato léčka, která nám chtěla pověsit na nos, že Zelenou příšerou opravdu není nikdo z nás. Vzpomněl jsem si na Rikitanovy provázky, které se mu ztratily tak záhadně den předtím, a napadlo mě, že měly se světlem nějakou spojitost. Jen jsem pořád nevěděl, jakou.

Točila se mi z toho hlava. Byl jsem zoufalý. Až v noci jsem na to přišel:

Provázky potřebovala Zelená příšera, aby s jejich pomocí mohla udělat na druhé straně nějakým způsobem světlo.

Představoval jsem si to takto:

Světlo tam hořelo již asi odpoledne a někdo je tam zapálil v době, kdy si nikdo nemohl povšimnout jeho chvilkové nepřítomnosti mezi námi, po kterou mu trvala cesta na druhý břeh.

Světlo však bylo zakryto nějakou zástěnou, aby předčasně nevzbudilo pozornost.

A večer, když nastala vhodná chvíle, někdo z nás zatahal za provázky, vedené k zástěně z naší strany, a odkryté světlo zazářilo Grizzlymu do očí.

Grizzly křičel a všichni jsme k němu přiběhli. Musil přiběhnout i ten, kdo držel provázky, natažené přes řeku k zástěně nad světlem, jinak by se byl ihned stal podezřelým svou nepřítomností.

A protože nemohl zároveň přiběhnout a přitom držet provázky, musil je odhodit, čímž zástěna opět zakryla světlo - a proto nikdo z nás už světlo nespatriil.

Ta myšlenka mi nedala spát. Byl jsem na ni pyšný. To věřím, že se Zelené příšeře hodily Rikitanovy provázky a že mu je ukradla! Zprvu jsem myslel, že mu je snad vzala jen ze strachu před něčím, co na ni chystal Rikitan.

Za svítání, kdy ještě v Sluneční zátocce vše spalo, přeplaval jsem na druhou stranu řeky a pátral jsem tím směrem, kde Grizzly v podvečer viděl světlo. Chtěl jsem se přesvědčit, zda mé dohady jsou správné.

Po dlouhém hledání, když jsem již myslel, že se budu muset vrátit s nepořízenou, našel jsem něco.

Byla to malá sklenička, obalená průsvitným zeleným papírem.

Na dně ve zbytku oleje z našich konzervovaných ryb byl malý plováček z korku a tím procházela malá bavlna, která v noci hořela, až olej došel.

Vše bylo za hustým keřikem. Na keřiku byl provázek, a zatáhlo-li se za něj, keřik se odchýlil a sklenička se světlem se objevila. To byla ta zástěna.

Provázek vedl do vody a byl tak dlouhý, že dosahoval až na náš břeh. Voda jeho druhý konec strhla s našeho břehu, když jej Zelená příšera po výkřiku Grizzlyho odhodila.

Provázek ovšem vedl dosti daleko od Sluneční zátoky, takže jej nikdo nemohl vidět.

Nevypátral jsem tedy tímto objevem, kdo byl Zelenou příšerou, ale měl jsem nový důkaz, že Zelenou příšerou je někdo z nás a ten někdo že je úžasně obratný a vynalézavý. Myslím, že jen jediný z nás by to všechno tak sám dokázal." Řka to, Stopař zmlkla očima zvolna přejížděl po chlapcích, napjatě poslouchajících, až se jeho zrak zastavil u Ludka.

61 Odhalení

Pak se Stopař pohodlněji uvelebil na přikrývce, hoši zatím přiložili na oheň a v jeho zářii nahlédl Stopař rychle do svého zápisníku. Potom hovořil dále:

"Až když jsme pak stavěli vor, všechna má podezření se utvrdila. Nejasné se stalo jasným, lichá podezření padla a zůstala jenom ta, ke kterým jsem měl nezvratné důkazy.

Hledte: Rozbitý vor - zničení naší skoro celodenní práce - to musil provést někdo, kdo už předem věděl, že mu takovou věc promineme -" a tu se Stopař mimoděk znovu podíval na Ludka a Rikitan se sotva znatelně usmál.

"Měl také velikou odvahu, ten někdo. Neboť jít v bouřlivé tmavé noci ze stanu a dělat venku takovou práci, to není právě úkol pro bázlivého!"

"Takovou odvahu má nesporně Luděk: první šel k močálu, když to ještě žádný z vás předtím nezkoušel a nikdo se k té cestě nehlásil," usmál se Rikitan a pohlédl významně na Ludka.

"Ano, to mě také napadlo," poznamenal Stopař. Všichni se dívali na Ludka a některým hochům svítalo. Ano - a Ludkovi by také Rikitan vše odpustil, jak podotkl Stopař!

Ludka tyto poznámky i pohledy hochů viditelně znepokojily.

Zelená příšera se však držela do poslední chvíle. A v té poslední chvíli způsobila hochům největší překvapení ze všech.

Stopař opět začal hovořit. Jeho hlas byl čím dále tím více vzrušenější, skoro jako by se s někým hádal. "Objev ostrůvku s přístřeškem a zelenými cáry rozhodl o osudu Zelené příšery. To byl tah, který mi dal do rukou největší a nejjistější důkazy.

Když jsem viděl zelenou barvu na ostrůvku, hned mě napadlo, odkud může pocházet.

Dorazil jsem do Sluneční zátoky dříve než vy a té chvíle samoty jsem využil k tomu, abych nahlédl do Rikitanova stanu. Neležely tam už jeho dvě zelené inkoustové tužky, ani lahvička se zeleným inkoustem, kterou měl na stolku od našeho příjezdu. Všichni se na ty tužky i na inkoust pamatujeme, bylo je vždy zřetelně vidět, když měl Rikitan otevřený stan. A od nich byly zelené skvrny na holé zemi na ostrůvku i na pytlových cárech a ořezaných větvích. Někdo tedy musil vzít inkoust i tužky z Rikitanova stanu!

Ale Rikitan neřikal, že se mu tyto věci ztratily!

Musil to tedy být jedině Rikitan sám, kdo odnesl tužky i inkoust ze stanu a sestrojil na ostrůvku s jejich pomocí pelech Zelené příšery.

Ano - R i k i t a n e, Zelenou příšerou jsi ty!"

62 Záhada vysvětlena

To bylo opravdu překvapení a působilo jako výbuch. Hoši rázem vyskočili, užaslí, udivení a nechápající.

Také Rikitan vstal a klidně se usmíval. Byl jediný, kdo u ohně zachoval klid.

Hoši volali jeden přes druhého a tázali se na mnoho věcí Stopaře i Rikitana.

Ale Stopař jim nepopřál klidně o všem přemýšlet a znovu jako slídící pes zaútočil na Rikitana:

"Úmyslně jsi měnil své písmo v dopisech Zelené příšery a dělal jsi pravopisné chyby, abys nás uváděl na nesprávnou cestu.

Tys první uvrhl podezření na Mirka a tentýž den večer jsi nás vybídl u lesa, abychom hledali zápalky, když jsi tam v těch místech předtím odhodil Mirkovu obarvenou zápalku.

Úmyslně sis nezastavil své hodinky ve stanu, když Zelená příšera zastavila hodiny na stožáru, protože bychom mohli uhodnout, že sis je zastavil sám.

Proto také jsi nechtěl, aby se hoši zaručili čestným slovem, že Zelenou příšerou není žádný z nich, poněvadž bys tak byl nezbytně ihned prozrazen.

Dále: potřeboval jsi provázky, aby se Zelená příšera mohla objevit v podobě světla na druhém břehu. Ale obával ses, že by tě prozradily, kdybychom je byli našli, jak slouží Zelené příšeře, a proto jsi rozhlásil, že se ti ztratily.

Kdybychom byli provázky náhodou opravdu našli a poznali, k čemu sloužily, byl by si každý domyslel, že je to dílo toho, kdo ti provázky vzal. Tím ses pojistil, aby se v případě, že bychom provázky našli, podezření obrátilo na toho neznámého, co ti je vzal.

Ostrůvek Zelené příšery s Plujícího bobra nikdo z nás nemohl vidět, a přece jsi nám jej při naší první plavbě ukazoval. Neviděl jsi jej také, právě tak jako my, ale věděl jsi o něm, že tam je, protože jsi tam už předtím několikrát byl, když jsi robil přístřešek. Proto jsi nám jej mohl ukazovat, aniž jej bylo vidět. Kdy jsi jej objevil poprvé, na tom nezáleží.

Pravděpodobně to bylo někdy náhodou při koupání.

Dovedl ses při svých kouscích Zelené příšery tvářit tak rozzlobeně i bezradně a udiveně, že nikdo netušil, že Zelená příšera stojí před námi. Každý z nás se choval podezřeleji než ty, ač byl nevinný.

Ještě teď v poslední chvíli jsi mi chtěl uniknout, když jsem úmyslně svůj výklad přizpůsobil tak, aby budil zdání, že Zelenou příšerou je Luděk, a upozorňoval jsi mě, že jedině on by se toho odvážil,

Ale nepodařilo se ti to! Vítězím nad tebou, Zelená příšero!"

Stopař si utřel pot s čela, zastrčil zápisník s poznámkami do kapsy a blaženě se rozesmál.

Hoši byli jako u vyjevení. Bylo to najednou po Stopařových výkladech tak jasné a jednoduché, že se divili, proč jim to také nenapadlo!

Rikitan se nejdříve smál a všichni hoši s ním. Ale pak zvažněl a zahovořil:

"Ano - je to tak, jak vám to Stopař povídal. Byl jsem Zelenou příšerou!

Nemyslete si však, že jsem to dělal jen z žertu nebo abych vás snad nějak postrašil.

Ne! Zelená příšera měla užitečnější účel: za prvé měla vás naučit nebojácnosti, za druhé jste měli dokázat, jak jste všímaví, chápaví, jak dovedete přemýšlet a usuzovat.

Ze všeho, co Zelená příšera dělala, dala se pokaždé vyčíst nějaká stopa, která vás mohla přivést k dopadení příšery. Stopař jich přečetl dosti. Nebyla to moje neopatrnost, že mne Stopař vypátral. Úmyslně jsem vždy za sebou nechal nějakou stopu, po které jste mohli jít.

I ty inkoustové tužky a inkoust jsem úmyslně vystavil ve svém stanu, abyste je od začátku tábora měli všichni na očích. A to tak, abyste si všimli, že najednou nápadně zmizely z obvyklého místa, i uhodli, od čeho jsou skvrny na ostrůvku a kdo je tam asi mohl udělat.

Nyní je již po všem. Byl to hezký detektivní příběh a přitom docela opravdový - nejen čtený z nemožné knížky. A nabádá vás k tomu, abyste vždy měli otevřené oči i uši pro vše, co se děje kolem vás, abyste o všem přemýšleli a nic nenechali bez povšimnutí.

Budete-li takto pozorní, až budete velcí, dobudete před ostatními lidmi větších úspěchů ve všem, co budete dělat.

Zvyknete si podívat se všemu pořádně na zuby, do ničeho slepě nevpadnete, všechno vždy správně rozvážíte a každé vaše podnikání bude se vám pak lépe dařit."

63 Loučení se Sluneční zátokou

Zlaté, rozjásané dny přeletěly přes Sluneční zátoku. Koroptve začaly vyvádět mláďata, barevné mraky pluly k večeru

po nebi a slunce se ztrácelo ze Sluneční zátoky dříve než obvykle. Jitra byla již studená, slunce již tolik nehřálo.

A pak přišla doba toho nejsmutnějšího, o čem nikdo nemluvil, a o čem přece všichni věděli, že to musí přijít: doba návratu domů do města.

Všichni hoši si tak zvykli v Sluneční zátocě, všem se zde tak líbilo a zdálo se jim, že by bylo velice krásné, kdyby se mohli prohánět zde v té divočině se zapomenutými, opuštěnými roklemi a údolími po celý svůj život. Ale povinnost je volala zpět do města.

V okolí kvetly ještě tisíce žlutých divizen a vřes z lesa voněl. Břehy Bobří řeky byly rudé záplavou slziček Panny Marie. Ale nic z toho neviděly oči chlapců.

Ve Sluneční zátocě bylo ticho jako po vyhoření a hoši byli zamlklí. Chodili jako mátohy, sedávali dlouho na jednom místě a prohlíželi každou mez, každou louku a každý balvan u břehu, aby se jim navždy vryly do paměti.

Hlavou jim bzučely ty nejsmutnější písničky a tiše je hvízdali.

"Alespoň si uděláme dnes naposledy hodně veselý a veliký táborový oheň, abychom měli hezké vzpomínky," pravil Rikitan hochům předposlední den ráno při snídani. "A dnes večer je také měsíc v úplňku," připomněl Vilík. "Vím, spojíme obojí dohromady," odtušil Rikitan.

A tak posledního večera hořel ve Sluneční zátocě táborový oheň naposled. Hoši byli při něm tak nějak divně, nezvykle veselí; snažili se přehlušit lítost nad zítřejším odchodem.

Vilík, Jirka a Grizzly uspořádali u ohně kouzelnické představení, Stopař přednášel báseň o indiánském kmeni a Rikitan zahrál na Zvučící dřevo píseň o mrtvém plavčíku.

Pak Grizzly s Drobečkem předvedli zápasnické cvičení a Mirek udivil hochy stojkou a chůzí po rukou i přemety ve vzduchu.

Tím skončil program, ale ne ještě táborový oheň. Hoši zpívali toho večera dlouho do noci a vzpomínali všech událostí ze Sluneční zátoky. Nikomu se nechtělo spát. Vždyť to byl poslední večer . . . Tajemná světlá noc se klenula nad krajinou. Větrík ovíval tváře hochů, rozpálené ohněm, a zanášel sem vůni otav z dalekých luk. Syček chvilami zahoukal z černého stínu a žába v rákosí zaskřehotala. Na řece temně hučel proud, jako by zpíval slizkým kamenům pohádky o utopencích.

A zítra v noci bude zde hučet zase, syček bude také houkat, otavy budou vonět a žáby skřehotat - jen hoši tu již nebudou . . .

Ale ještě něco mělo přijít u posledního táborového ohně.

Celý den to již Rikitan na chlapcích pozoroval. Hoši se drželi v hloučcích a rokovali. Když se Rikitan přiblížil, nenápadně se rozešli. A když teď náhle jako na povel vše zmlklo a Rikitan se díval zamyšleně do plamenů, všichni hoši vstali.

Luděk postoupil dopředu před překvapeného Rikitana a promluvil k němu jasným příjemným hlasem: "Rikitane, my jsme se dnes usnesli poděkovat ti za to, že jsi z nás vytvořil Hochy od Bobří řeky. Nebýt tebe, nikdy bychom nezažili všechny ty příhody. Nepomali bychom Rokli úmluvy, nelovili bychom třináct bobříků, nedozvěděli bychom se o Royovi, Zelená příšera by nestrašila, naše oči by nikdy nespátřily Sluneční zátoku. Nestali bychom se Hochy od Bobří řeky.

Radili jsme se dlouho, jak bychom ti to vše nejlépe řekli, ale nic se nám nezdálo dosti vhodné.

Jistě jsme tě mnohdy zarmoutili, zklamali, ale nebylo to nikdy úmyslně.

Ubezpečujeme tě svým přátelstvím, víš to jistě sám, jak tě máme všichni rádi. Ukázal jsi nám, co krásného mohou hoši prožít, vědí-li jen, jak do toho. Udělal jsi nás lepšími, než jsme byli. Nikdy ti toho nezapomeneme." Hlas se mu nezvykle zachvíval a hoši na něho pohlíželi s obdivem.

Když skončil, Rikitan k němu přistoupil, podal mu pravici a řekl:

"Děkuji ti, Ludku, a děkuji vám všem, moji dobří hoši. Chtěl bych vám všem najednou podat ruku, učinil jsem tak za vás za všechny Ludkovi.

I já mám zač vám děkovat, neboť jste mi dopomohli k tomu, abych tím, že jsem z vás udělal vzorné hochy - mladé zdárné občany, vykonal službu své vlasti.

Dnešní den je jedním z nejkrásnějších dnů mého života."

Bylo vidět, jak je pohnut. Hoši se k němu tlačili a každý mu podával ruku.

64 Poslední noc a den

Ale chlapci dnes stále nešli spát. Mohli to udělat, vždyť skoro všechno měli již zabaleno na cestu, zítra stačí jen sundat stany s podsad, dát Sluneční zátocě naposledy sbohem a vyjet s poloprázdnými vozíky k domovu.

A tak Rikitan jen mlčky kývla všichni hoši ho následovali.

Vešli do lesních hlubin a pak strmými roklemi mířili k místu, kde Rikitan učil hochy zpívat Píseň úplňku. Obešli močál. Žáby tam skřehotaly.

Tichá noc zavalila spící kraj.

Vzadu za lesem se ukázal vycházející měsíc. Čekali, až vyjde celý.

Vyšel.

Byl jasný, veliký a strašidelný. Pitvorné stíny vrhal jim za záda. A hoši naposledy zpívali Píseň úplňku v pěti nápěvech, zalití kouzelným světlem měsíce; zdála se jim

ještě krásnější než jindy. Tu noc zpívali hoši tak jako ještě nikdy. Srdce měli stísněná a mnohým se leskly v očích slzy. A vše to, co cítili v nitru, ten smutek a lítost, vše to vložili do svého zpěvu.

Velebné tóny Písně úplňku se rozléhaly mocně do světlé noci.
Naposledy - naposledy!
Letěly dolů do bílého kraje, přes Bobří řeku, po skalách vzhůru a usínaly někde tam nahoře v protějšcích stráních.
Druhý den hoši ještě jednou pozdravili místo, kde prožili tolik krásného, a zvolna opouštěli Sluneční zátoku. Rikitan vpředu začal zpívat a hoši se přidávali. Sluneční zátoka zmlkla.
Jitroceli se kývaly v trávě.
Pižmový brouk přilétl a usadil se uprostřed. V lese vykřikla vrána a naproti volal chřástal.
Na Bobří řece se dělala velká kola, rozjížděla se v rákosí a mizela v břehu.
Ospalá ondatra naproti sklouzla do řeky. Nad vodou tančila barevná šídla.
A v šumot řeky doléhal zdálky zpěv odcházejících chlapců.
Bylo jej slyšet méně a méně, slábl ... až utichl docela...

65 Stará čtvrť otvírá svou náruč

Když hoši dorazili ze Sluneční zátoky domů, byla již chladná a mlhavá rána.

Slunce svítilo, ale již tolik nehřálo.

Na trhu ve Staré čtvrti se modraly kupy švestek a zářila žlutá jablka. Na strništích za městem pouštěli hoši barevné draky.

U cest se červenaly jeřáby.

Někdy po celý den drobně přšelo, a když pak zase bylo jasno, letělo po namodralém nebi plno malých bílých obláčků.

Podzim byl tu. Slunečný, zářivý, a přece tak smutný. Ale když podzimní čas vešel do širých niv a telegrafní tyče u silnic se rozezpívaly zase divnými nápěvy, Hoši od Bobří řeky i nadále ve volných dnech opouštěli Starou čtvrť. Vždyť ty slunné podzimní dny s toulkami po usínajících lesích byly tak hezké . . .

Babí léto se třeptilo v jasném vzduchu.

A tam nahoře na hradbách v Červeném dolíku, jak tam bylo krásně!

To už poslední otavy voněly všude z luk a tisíce slziček Panny Marie se červenaly na stráních kolem a připomínaly hochům břehy Bobří řeky.

Stará čtvrť se změnila za tu dobu, co hoši byli pryč! Jirka s Vilíkem jí procházeli a všemu se divili.

Vetešník Kretzeles už neměl svůj krámk v Petrské uličce a lidé říkali, že nepřežije zimu, jak je nemocen. Pivovarská zeď, za níž měli hoši svoji Bobří hráz, byla natřena hnědou barvou. V jejich uličce se objevily dva nové krámky. Naproti měl pekař novou firmu a reklamní tabule s namalovaným pečivem, sypaným se se stolu. V širokých ulicích se objevily koleje elektrické dráhy, spojující Starou čtvrť s ostatním městem, dávny to sen obyvatelů Staré čtvrti.

Co na tom, že na tuto novou trať byly určeny jen nejstarší rachotivé vozy, které v novějších částech města už nemohly jezdit, protože by tam dělaly ostudu! Co na tom, že jezdily v delších přestávkách než v jiných větších čtvrtích a že musily jezdit pomalu, aby se Stará čtvrť jejich otřesy nezbořila . . .

Celé dlouhé chvíle vydrželi Vilík s Jirkou stát na konečné stanici. Pozorovali, jak dojíždějí ty staré různobarevné odřené vagóny s nízkými čísly, jak průvodčí přepínají vlečné vozy, obracejí je na druhou kolej a jak s nimi zase vyjíždějí na svou pouť až na okraj města k novým čtvrtím se zářícími výklady, spoustou lidí a mnoha novými věcmi. Pak začalo ve škole přibývat práce a nebylo již tolik času na toulky po Staré čtvrti, ani k postávání na konečné stanici.

Brzo se již stmívalo.

Menší chlapci ve Staré čtvrti za zamračených podvečerů pálili pochodně.

Ze sadů harašilo do ulic zvadlé listí a s ním se táhla nasládlá vůně tlení. Přišel čas velikých dešťů.

Vítr se proháněl v ulicích, v komínech hučelo a na půdách rachotilo staré haraburdí.

Kouř se srážel k zemi a ve Staré čtvrti svítili od rána do večera.

To byly ponuré, tajemné dny, naplněné smutkem a chladem. A v jednom z nich umře! starý Kretzeles.

66 Obyčejní chlapci

Posměšky, jimiž obyčejně hoši ve škole zahrnovali Vilíka a Jirku před prázdninami, když se dozvěděli o jejich sdružení Hochů od Bobří řeky, pomalu ustupovaly chtivé zvědavosti. Způsobily to především Jiřikovy a Vilíkovy svaly. Nikdo ve třídě se s nimi nemohl měřit.

Za druhé to byly různé úryvky o Sluneční zátoce a o příhodách v ní, jež se dostaly k sluchu obyčejných chlapců velikými oklikami od maminek Hochů od Bobří řeky.

Stará čtvrť toho byla plná. Každý z chlapců chtěl! prožít něco podobného a stát se takovým Hochem od Bobří řeky.

Vilíkův bývalý kamarád Sylb, který se před půl rokem s Vilíkem pohněval a od té doby s ním nemluvil, poslal mu při kreslení lísteček se vzkazem:

"Jestli se mnou chceš mluvit, tak spolu budeme zase kamarádit.

Vím o kanále, kde můžeme vylovit plno ztracených tenisových míčů z Hořejších dvorců. Ale jen jestli ty chceš - já nepřilézám! Sylb."

Myslí si, že Vilík naletí na několik tenisových míčů a naváže pro ně kamarádství rozbité vinou Sylbovou a tím že se Sylb dostane mezi Hochy od Bobří řeky.

Ale Vilík Sylbovi ani neodpověděl.

Aniž by si toho byli vědomi, začali se Jirka s Vilíkem podobat svým jednáním Ludřkovi.

Byli dobří a jemní. Nemluvíli neslušně, a přece nedělali přitom dojem těch způsobných svátečních chlapců z Vilové

čtvrti, nažehlených a s nakadeřenými vlasy, kteří jaktěživ nezápasili a nikdy nevěděli, jaká mužstva nastupují v neděli ke kopané.

Mezi těmito hodnými svatoušky z Vilové čtvrti, o nichž se říkalo, že by spíše měli nosit dívčí sukénky než chlapecké kalhoty, a Jiříkem i Vilíkem byl veliký rozdíl.

Všichni ostatní obyčejní hoši ve třídě to velmi dobře viděli a nepovažovali Jirku s Vilíkem za takové papírové panáčky. Nikdo nevěděl, čím to je, ale všichni je začali nějak obdivovat.

Žádný jim to neřekl, a přece to bylo patrné.

Když byli Jiřík nebo Vilík vyvoláni k tabuli, celá třída se na ně dívala a pozorovala, jak se uklánějí, jak se otáčejí, jak drží ruce a jak mluví.

A jak krásný a povznášející pocit to byl pro Vilíka a Jirku!

Ale přece se teď stranili většiny svých bývalých kamarádů ze třídy. Nelíbili se jim ti obhroublí, obyčejní hoši, nebyli podle jejich představ, jaké jim vštípl Rikitan svými řečmi o tom, jak má vypadat správný chlapec.

Někteří z nich byli prázdní tluchubové, kteří sice nikomu neubližovali, ale také nic neznamenali.

Jejich největší hrdinství spočívalo v tom, že mluvili sprostě a hrubě. Přísného učitele by byli utopili na lžici vody a dobráku tělocvikáři se zase chechtali a trápili ho za to, že by! shovívavý a vše jim odpustil.

V předních lavicích sedělo několik nepodnikavých, protivných hochů - šplhounů, Celá třída jimi pohrdala. Spokojili se s tím, že chodili s maminkou do parku, seděli tam způsobně na lavičce a poslouchali, jak se maminky baví o šatech.

Tito chlapečci šli vždycky s většinou. Neměli nikdy o ničem svůj názor. Nikdy neodporovali.

Dovedli dobře nadávat, ale jen tehdy, když určitě věděli, že se jim za to nic nestane. Když jim hrozilo nebezpečí výprasku od některého nebojácného chlapce, začali se rozpačitě usmívat a obraceli vše v žert nebo vyhrožovali žalobou u třídního.

Nejhorší ze třídy byli však hrubí darebové, skrývající pod maskou smělosti a drzosti nečestnost a zbabělost.

V lavici za Jirkou a Vilíkem seděl jeden z nich. Jmenoval se Kováč.

67 Pohana hochů od Bobří řeky

Kováč trhal plakáty a čmáral po nich sprosté nápisy.

Byl obviněn, že ve školním průjezdě poškrábal zeď, a ačkoliv ho usvědčili, nepřiznal se a sváděl vše na jiné hochy. To bylo zbabělé a ubohé.

S oblibou vyhledával spory s menšími hochy z předních lavic a dával jim znát svou sílu. Ale když byl vyvolán k stupínku a neuměl, úzkostlivě kýval na tyto přední lavice hochů, které jindy týral, aby mu napověděli, a jeho lstivá očka vyděšeně běhala z jednoho na druhého.

Hnusil se Vilíkovi i Jirkovi. Byl to jeden z těch obyčejných hochů, kteří nikdy nevyniknou a jejichž celý život bude jen řadou bezvýznamných činů, z nichž valná většina bude špatných.

Byl jim oběma tak protivný pro svou nízkou povahu, že se naň nemohli ani podívat. Nepromluvili s ním slova a vyhýbali se mu.

A přece bytí nuceni zabývat se jím!

Kováč si nedal ujít příležitost, aby na ně nehodil svou špinavou slinu. Prohlásil o přestávce před mluvnicí, že Hoši od Bobří řeky jsou rotou hloupých, zbabělých kluků.

Troufal si to říci - tenkrát, když se hoši rozjížděli na prázdniny, byl silnější než Jirka a Vilík.

Nebál se, že mu jeho výrok přinese něco nepříjemného. Krev se vzbouřila v obou Hoších od Bobří řeky.

Grizzly, Luděk, Větrník a všichni ostatní hoši i s Rikitanem mihli se jim v té chvíli myslí.

"Odvolej to, ty štětináči!" vzkřikl Vilík a zrudl nad pohanou svého sdružení.

Ve třídě zmlkl přestávkový šum a nastalo ticho jako před bouří.

Chlapci z chodby začali vbíhat do třídy.

"Co se čiliš, telecí hlavo!" chechtal se Kováč.

"Není naším zvykem nechat se urážet," řekl tiše, ale výhrůžně Jiřík a oči se mu zúžily.

"Jen se tak nenaparuj, zelenáči!" křičel Kováč a přejel Jiříkovi po bradě.

Jiřík srazil jeho ruku prudkou ranou a Kováč vyjekl: "Budeme tedy zápasit, ať vidíme, co ve vás je, vy třtiny!"

"Nezápasíme s nečestnými lidmi," vzkřikl Vilík, "takové jenom trestáme za jejich špatnost."

"Naposledy ti říkáme, abys odvolal, cos o nás řekl." "Radši vám vyrazím zuby, vy sloní mlád'ata," ječel vztekle Kováč.

"Zde tedy přijmi za všechny uražené Hochy od Bobří řeky..." procedil Vilík a s posledními slovy srazil Kováče pádnou ranou do kbelíku s uhlím, až se s ním převrhl.

"To je nečestné," křičel Kováč, zmaten nenadálou silou Vilíka. "Tak se nezápasí."

"Což jsi nerozuměl? Vždyť jsem ti již jednou řekl, že s tebou nezápasíme," řekl klidně Vilík a znovu srazil zuřícího Kováče na převržený kbelík. "Tebe jen trestáme!" Třída se rozchechtala.

"Ty, takový hrubec a ničema, chceš rozhodovat, co je čestné a co nečestné?" zlobil se Jiřík. "Vilíku, na tvém místě naučil bych ho mít v účtě Hochy od Bobří řeky." "Teď snad odvoláš," pravil zase Vilík. Vyzdvihl vzpouzejícího se Kováče z kbelíku, chytil ho za ruce a kolenem přitiskl ke zdi. Sám se divil své síle.

Kováč vypoukl oči. "Odvolávám," zahrčelo z něho.

"Že Hoši od Bobří řeky jsou rotou hloupých zbabělých kluků!" napovídal Vilík a hoši kolem se smáli.

Kováč byl rudý jako vařený rak, ale pomalu ze sebe soukal pokořující slova odvolání.

Zvon ohlásil konec přestávky a hoši se hrnuli do lavic. Soud nad Kováčem byl vykonán, avšak ještě během hodiny dostal Vilík od Kováče lístek:

„To mi draze zaplatíš!“ Ale nic se nestalo.

Byla to jen prázdná výhrůžka pokořeného zbabělce, jenž viděl, že svaly nepřítele jsou po prázdninách nějakou nevysvětlitelnou příčinou silnější než jeho.

68 Dům "U modrého hroznu"

Pak se blížila zima a hoši seděli v Bobří hrázi na bednách celí zkrhlí. A když přšelo, zatékalo jim střechou, takže byli jako pod okapem. Topit ani svítit nemohli, protože by se prozradili, Kromě toho zde hrozilo nebezpečí požáru, vždyť celý altán byl ze dřeva.

Ale jako vždy, i teď si Rikitan věděl rady.

Běhal po Staré čtvrti od domu k domu a vyptával se, zda by se nenašla nějaká malá místnost, třeba i na půdě, či jen malá kůlna někde na dvorku, kde by se Hoši od Bobří řeky mohli zařídit.

Byla to těžká shánka, i tatínkové hochů musili pomoci. Konečně Tichošlápkův otec oznámil, že se mu s pomocí mnoha známých lidí podařilo získat pro hochy malou světničku v domě "U modrého hroznu" v Klášterní uličce. Byla zanedbána a naplněna haraburdím.

Hoši od Bobří řeky se však nebáli práce a přijali nabídku.

"Ale musili byste si to tam trochu opravit," pravil tehdy ke konci rozmluvy domovník Rikitanovi, "a staré rozbité stoly vyhodit do zahrady nebo spálit. Také omítka tam není a podlaha je velmi špatná. Víte - je to bývalá prádelna . . ."

Největší stůl hoši pěkně upravili a ponechali v místnosti. Ostatní rozbité stoly prodali nástupci zemřelého Kretzelese do jeho přestěhovaného krámků, a ty, které byly už tak rozbité, že ani on už je nemohl potřebovat, rozštíпали na malé kousky a topili jimi, když přišla zima.

Z peněz za prodané stoly koupili vápno a malířské barvy, Větrník si vypůjčil kbelíky, štětku i štetce a Rikitan s hochy vymaloval světničku tak, že to v ní vypadalo jako na farmě z Divokého západu.

U okna se vzpínal přes celou červeně natřenou stěnu ohromný kůň s kovbojem a na protější stěně se plížili trávou tři rudoši. Dva z nich drželi kopí a třetí napínal luk k výstřelu.

Třetí stěna, bez oken i bez dveří, byla temně modrá, s černými obrysy lesa. Za lesem vycházel úžasně veliký bílý měsíc a prosvítal stromy. Dole pod stromy jako by se v měsíční záři plížily strašidelné stíny. Byly to krásné malby.

A naproti na zdi hořel západ slunce. Slunce bylo uprostřed stěny a totem ze Sluneční zátoky, který tam Luděk vyrobil a který s sebou přivezli domů, stál těsně u něho. Připomínal hochům stále Sluneční zátoku.

Před totemem stálo Rikitanovo křeslo, rovněž dovezené ze Sluneční zátoky, a do půlkruhu kolem totemu a tohoto křesla bylo postaveno dvanáct malých vyřezávaných stoliček.

Stoličky si ovšem hoši vyráběli sami a každý ji měl jinak omalovanou a vyřezanou. Jinak byly všechny stejné. Který z hochů neměl ještě bobříka dovednosti, získal jej zhotovením této své stoličky.

Nový příbyteček si hoši pojmenovali „venčí“, protože vše v ní - a zejména malby - opravdu připomínalo mexické stavení zvané „renč“.

Pod oknem stál stůl a hned vedle namalovaného kovboje skřín, kterou věnovali rodiče Grizzlyho. Ve skříní byly uloženy stany.

Jen vozíky, na nichž hoši vezli náklad do Sluneční zátoky, se sem nevešly; byly uloženy v kůlně u kupce, od něhož Rikitan nakoupil zásoby potravin do Sluneční zátoky.

Pak se hoši uradili, že budou společně sbírat poštovní známky. Každý přinesl svoji sbírku a věnoval ji sdružení. Bylo tu pak ovšem mnoho známek stejných, ale ty hoši nosili do školy na výměnu a tak se sbírka rychle zvětšovala. Za několik týdnů měla již přes dva tisíce kusů.

Jak teď Vilík litoval, že tehdy z jara prohrál svou novou sérii leteckých známek v závodech, kdo dále doplivne! Rikitan věnoval na sbírku své ohromné šroubovací album, do něhož bylo možno přikoupit další tištěné listy pro nové známky. Sbírkou měl na starosti Kytíčkář, a Drobeček s Tichošlápkem mu pomáhali známky vybírat a třídít.

Ovšem že i všichni ostatní se mohli sbírkou zabývat a také tak činili. Byla jejich pýchou.

Lovit bobříky nebylo teď už tak snadné jako dříve, protože podzimní plískanice zabraňovaly výpravám za město. Ale přece tu byl ještě tmavomodrý bobřík dobrých skutků, černý bobřík záchrany a důležitých vědomostí o první pomoci, i bílý bobřík ušlechtilého chování, a hoši je mohli prohánět, aniž k tomu potřebovali být venku mimo město. Pirát donesl lis, hoblík a knihařský rám a učil hochy vázat knihy, hotovit všelijaké pestré notýsky a podlepovat obrázky.

Hoši zde trávili všechny své volné chvíle, i úkoly si zde psali, aby jim šly lépe od ruky. Všem se tu líbilo; mnohem více než v Bobří hrázi.

Venku bylo zamračeno a studeno, ale zde v "venčí" bylo tak milo, útulno.

A když se zešeřilo, takže nebylo už vidět na práci, nerozsvítili hoši hned velikou petrolejovou lampu u stropu; drželi černou hodinku. Na kamnech vařili čaj. Oheň vesele praskal a rozléval otevřenými dvířky z kamen červenou mihotavou záplavu po stěnách.

Hoši u něho seděli v hloučku, zpívali staré písně ze Sluneční zátoky a vzpomínali na příhody, které tam prožili. Jako jiskřičky v popelu i jim vzpomínky jako barevné ohničky planuly a opět zhasínaly v mysli.

Jak přijeli první den do Sluneční zátoky... Jak chodili v noci k močálu pro dřívka ... Jak Zelená přišera začala strašit . . .

Jak se učili Písní úplňku ... Jak robili vor... .

A znovu se v mysli vraceli zpět sem do "venče", topící se v červeném plápolu ohně. Zešeřilo se ještě více.

A zatím tam daleko, několik dnů cesty proti vodě, sneslo se nad Sluneční zátokou něco lehkého a bílého, tak jako ptačí peříčko - a ještě, a ještě, až toho byla plná Sluneční zátoka, a nepřestávalo to padat!

Byl to první sníh!

69 Zimní dny Hochů od Bobří řeky

Když na krajinu ulehl sníh, střídal se veselý lyžařský a sánkařský výpravy s černými hodinkami u rozpálených kamen v "renči".

Pak přišly vánoce s krásným stroměčkem, který si hoši sami přistrojili, a s ještě krásnějšími dárky vlastní výroby, jimiž se Hoši od Bobří řeky navzájem podělovali.

Jiřík dostal od Vilíka album na fotografie a sám mu dal krásný zápisník. Vázal jej a pracoval na něm tajně déle než týden.

Rikitanovi dali hoši společně velikou knihu, kterou svázal Pirát. Na kožených deskách se třpytil zlatý nápis:

"Hoši od Bobří řeky svému Rikitanovi."

Do této knihy každý z chlapců vypsál, jak dovedl nejlépe, několik příhod, které zažili; i obrázky k těmto příhodám přimalovali,

Nejvíce do knihy napsal Stopař, protože psalo Zelené přišče.

Hned po něm byl Luděk.

Jaké to bylo překvapení pro Rikitana! Tak zima rychle ubíhala.

Minul Nový rok, pak konec vánočních prázdnin a zase do školy . . .

Začaly poslední zkoušky před pololetím a hoši se k nim musili pilně připravovat.

Leden se chýlil ke konci. Dne přibývalo. V hodinách, kdy obvykle Stará čtvrť tonula v úplné večerní tmě, bylo teď ještě jaksi podivné šero a nebe bylo zelené.

Každý den chodili Hoši od Bobří řeky v těchto podvečerech na konec města do Červeného dolíku a dívali se do západních dálek, kde se soumrak víc a více opožďoval. Bylo to tak kouzelné a vzrušující!

Jaro z toho mluvilo.

Jaro - jaro - JARO...

Ó ano, již brzo se opět ozve ta jejich stará píseň, Píseň úplňku, opět se kraje rozjásají sluneční září a potůčky zabublají a daleké modré lesy se vynoří z mlhy

70 Končí se v Rokli úmluvy

A pak jednoho dne - hle, co se stalo?

Z okapů na střeších teklo, po sněhu ani památky, jen plno bláta se lesklo na ulicích.

A do všeho toho smálo se slunce a po nebi pluly houfy malých obláčků.

Nové jaro přišlo do kraje!

Proudý slunečního jásavého světla zalily Starou čtvrť. Rozstříkly se do zšeřelých zákoutí, rozsvětlily tmavé vlhké průchody i dvorečky uvnitř domů a vysušily uličky.

Vzduch se naplnil tou známou těžkou vůní jara jako tenkrát, když Rikitan přišel podruhé k Jirkovi a Vilíkovi do Staré čtvrti. Na řece zase hučely ledy, rackové nad nimi křičeli a modrým nebem táhli zpět ptáci.

Jižní větry vály krajem. Vážné a vonící něčím tak divným, co rozezvučelo v srdcích hochů opět staré touhy po dobrodružných příhodách a po něčem, čemu ani sami dobře nerozuměli.

Rozezpívané dny jara byly zde.

Ve školách se začalo učit při otevřených oknech a v hodinách zpěvu se zpívaly jen jarní písně.

U školy na zahradní zídce sedávali v uspávající záři jarního slunce starci, a když z oken školy zaburácel radostný bouřlivý zpěv jarem vzrušených chlapců, litovali, že nemohou být ještě jednou hochy.

První výprava Hochů od Bobří řeky na celý den vedla ovšem do Rokle úmluvy. Ostatní hoši ze Staré čtvrti chodili ještě s rukama v kapsách, s ohnutým límcem u kabátu a s trikem nacpaným do punčoch pod dlouhými kalhotami.

Chlapečkové z Vilové čtvrti, kteří měli skoro po celý rok rýmu, nosili ještě šály a tlusté rukavice.

Ale Hoši od Bobří řeky vyběhli za město skoro nazí. Košile měli rozhalené, s rukávy vyhrnutými až k ramenům, v kratounkých kalhotkách - podle Mirka - vysoko nad kolena a v ponožkách.

V tváři byli jasně červení a jejich nohy a paže svítily dosud hnědě od sluníčka na Bobří řece.

A nebylo jim ani trochu zima. Nadarmo je necvičil Rikitan každého dne ráno ve Sluneční zátoce válet se jen v plavkách ve studené rose, koupat se a provádět dechová cvičení.

Nadarmo tam neběhali svlečení od rána do večera těch šedesát dnů, zprvu ovšem jen za tepla, pak i za dnů chladnějších.

A právě dnes, v první slavnostní den, posledních několik hochů v Rokli úmluvy ještě dokončovalo lov třinácti bobříků.

"Vyrovnáte se nyní všichni Royovi, jste dovední, vytrvalí a ušlechtilí," pravil Rikitan. "Buďte příkladem všem hochům, kteří vás znají! Dávat dobrý příklad je jednou z největších a nejradostnějších věcí, jež může hoch dokázat." Podal všem ruku a každý z chlapců ji stiskl.

Pak zatloukl do odumřelého kmene třináct rezivých hřebíků a chlapci jeden po druhém zavěšovali na ně po provázku spleteném z třinácti barevných nití, tak jako tam zavěsil Roy bobří kůže. - Všechny hřebíky byly obsazeny.

Po tomto obřadu zaburácela Rokle úmluvy hlasitým veselím.

A všichni cítili, že to vše je jen předzvěstí mnoha dalších krásných příhod a dobrodružství, jež na ně čekají tam někde daleko, kam slunce chodí spát a kam večer plují barevné mraky, víte - tam někde daleko - daleko - tak velmi, velmi daleko . . .

Chlapci a děvčata,

je tomu již více než třicet let, kdy kniha Jaroslava Foglara Hoši od Bobří řeky vyšla poprvé. Nad jejími stránkami tehdejší mladí lidé - dnes vaši rodiče - snili o dobrodružství, které se neodehrává kdesi ve vzdálených exotických zemích, ale je všude kolem nich. Povzbuzení příkladem sdružení Hochů od Bobří řeky vydávali se na cestu za dobrodružstvím, prokazovali svou sílu a schopnosti a ověřovali si, zda nejsou opravdu z rodu těch, kteří dovedou knihu jen přečíst a sami přitom nic neprožít'.

Nakladatelství Mladá fronta, které je součástí vydavatelství ústředního výboru Československého svazu mládeže, vydává tuto knihu po letech znovu a věří, že v ní najdete celou řadu cenných poznatků jednoho z těch, kteří se vypravili za romantikou před vámi, a že dokážete v dobrodružství proměnit i to, co patří jen k vašim dnům a k vašemu životu - a o čem autor pochopitelně ještě nemohl psát.

Vždyť výpravy za dobrodružstvím nebyly nikdy jen pouhým napodobováním, ale cestou v pravém smyslu toho slova pionýrskou, objevitelskou.

HOŠI

OD BOBŘÍ ŘEKY

Jaroslav Foglar

Ilustroval, obálku a vazbu navrhl Václav Junek

Graficky upravil Jiří Skácel

Vydala Mladá fronta, nakladatelství ČSM, jako svou 2398. publikaci. Mimo edice Odpovědný redaktor Vojtěch Kantor

Výtvarný redaktor Karel Vaca

Technická redaktorka Silva Hofmanová

Vytiskl Tisk, n. p., Brno, provoz 2 9,69AA, 70,-VA,D-77'60264 Náklad 31000 výtisků

9. vydání (v MF 2.), 192 stran Praha 1968

23-094-66 13.77

Cena váz.: výtisků Kčs 17,50 E